

САНДРА БРАУН ТРУДЕН ИЗБОР

Превод от английски: Пенка Стефанова, 1997

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— На Клермонт има голям пожар, малко по на юг от Шесто Авеню. Трябва да е някъде около сектор 42-Х на картата ти. И заминавай веднага. Искам добър запис!

Дългата сантиметър пепел от цигарата на Пинки Луис падна незабелязано на очуканото му, потънало в безпорядък бюро. Изтормозеният шеф на новините поспря колкото да каже: „Здравей, скъпа“ на младата жена, която току-що беше отместила вчерашен пай, ролка тиксо и две чаши старо, помътняло кафе, за да седне на ръба на бюрото му.

— Когато свършиш с пожара — продължи Пинки, като отново насочи вниманието си към двамата мъже, седнали пред бюрото му, — минете през онова начално училище, където третокласниците пишели писма на руснаците. Ако ни остане малко време от новините в шест, това може да предизвика интерес. Някой да е чувал за Джек напоследък? Отне му часове да заснеме изземването на наркотици.

— Може да се навърта там с надеждата да му дадат да опита от стоката — ухили се операторът, докато вдигаше камерата на рамото си.

Репортерът, който в този момент нахлуваше спортно реши, че предположението на партньора му е забавно, и се засмя.

— Ще му счупя главата! — изръмжа Пинки. — Ами вие какво чакате бе, шушумиги такива? — Усмивките им се стопиха. Точно този тон на Пинки предизвикваше необикновени промени в човека. — Проклетият пожар ще бъде потушен, преди да сте стигнали. Искам да видя пламъци, дим, трагедия в кадър! — кресна той и махна изразително с ръка: — А сега се разкарайте!

Репортерът и операторът излязоха, като се препъваха в бързината. Пинки погледна сърдито след тях и прокара ръка през косата си. Или щеше да го направи, ако имаше коса. Всъщност прокара ръка по увеличаващата се плешивина, която се сливаше с изпъкналото му чело. Именно заради червендалестото лице и русата коса му бяха лепнали този прякор^[1].

— Някой ден ще получиш сърдечен удар — отбеляза младата жена и загаси с отвращение три фаса, оставени в пепелника, от които се виеше вонящ дим в и без това замърсения въздух на стаята.

— Няма. Пия прекалено много уиски. То плаши болестите.

Пинки взе картонената чашка и отпи глътка. Престоялото кафе го накара да направи гримаса.

— Хайде да те черпя едно — рече той, хвана жената за ръката и я поведе по коридора към нишата, където бяха напъхани безброй автомати, за да не пречат на потока от хора.

Както обикновено, Пинки започна да шляпа по джобовете си, за да намери дребни, но се оказа, че няма.

— Позволи ми този път аз да почерпя — каза усмихнато Кари Стюърт.

Кафето се оказа твърде черно и горчиво, но поне беше горещо. Кари кръстоса глезени, облегна се на стената и отпи предпазливо. Пинки ѝ се усмихна с бащинска привързаност.

— Милостиви боже, ти си прекрасна гледка за уморените ми очи. Адски ден. Една от камерите е счупена. Поправката ѝ ще ни струва цяло състояние и после ще загазя здравата, задето съм превишил бюджета. Двама от не особено вълнуващите ми, но надеждни репортери са извън строя заради грип. — Той се оригна. — Имам нужда да пийна.

— Имаш нужда от топла здравословна храна, далеч по-малко цигари, доста по-малко уиски...

— Да, майко.

— ... И от добра жена, която да се грижи за теб.

— О, така ли? — попита наежено Пинки. — Да се сещаш за някоя?

— Бони.

— Оная сбръчкана дърта досадница! Твърде стара е за мен.

Кари се засмя. Телефонистката, която приемаше всички телефонни разговори в станцията с удивително усърдие и търпение, от години таеше несподелена любов към свадливия шеф на новините.

— Никога няма да се промениш, Пинки. Пристрастен, твърдоглав, кисел и предсказуем. Именно затова те обичам. — Тя го ръгна в шкембето.

— Как мина интервюто?

— Държа се отвратително, както и се говори за него. — Същия предобед Кари беше взела интервю от един застаряващ комедиен актьор, който сега правеше „сериозен театър“ във верига ресторанти с театрални спектакли. — Разбирам защо различните му сериали се провалиха. Той беше груб, противен и надут. Но ще видим кой ще се смее последен. Отидох на снощната му репетиция. Продукцията му е пълен боклук. А и не мисля, че някой би могъл да го провали, ако е толкова съвършен.

Пинки смачка празната си чаша и я хвърли към кошчето за боклук. Не го улучи, но и не забеляза това.

— Смачкай му фасона на тоя старчок! Да не вземеш да го галиш с перце! Давай по-смело по време на новините, нищо, че си в развлекателния сектор.

— Разбрано, шефе — козирува Кари.

По червеното като цвекло лице на Пинки се разля широка усмивка, докато палеше една от цигарите си без филтър.

— Именно *това* обичам у теб. Не приказваш празни приказки. — Той се отпрати към стаята си, като извика през рамо: — И имаш страхотни крака.

Кари прие комплимента такъв, какъвто беше — закачка между приятели. Пинки бе неин приятел и съюзник още от постъпването ѝ в УБТВ преди пет години. Тогава, докато другите бяха наплашени от сприхавия шеф на новините, Кари, зелена стажантка с толкова опит, колкото можеше да има с дипломата си от колежа, един ден го уличи в хитруване и завинаги спечели уважението му. Говореше с него така, както никой друг не смееше, и ѝ се разминаваше заради взаимната им привързаност. Знаеше, че той изобщо не е толкова ужасен, колкото се преструваше.

Пинки пък виждаше в нея отдадена на работата си, старателна и напориста репортерка. Можеше да разчита на нея да не „оплеска работата“, както сам се изразяваше. В същото време харесваше топлотата и женствеността ѝ. Бе имал предчувствието, че зрителите ще са толкова очаровани, колкото и той, и се бе оказал прав.

Когато Кари се омъжи за Томас Уин преди две години, Пинки се уплаши, че ще я загуби, но тя го увери, че ще остане на работа.

— Томас е съгласен. Иска да правя каквото пожелаея, докато не решим да имаме деца. А аз искам да продължа работата си при теб.

— Само че тук се сблъскват интересите, Кари — каза тогава Пинки. — Как би могла да правиш безпристрастни репортажи за общината, когато съпругът ти е един от съветниците?

— Вече мислих върху това. Колкото и да не ми се иска да се откажа от това място, смятам, че трябва да го направя.

— И после?

— Имам идея за забавна част в новините.

Белите му вежди се вдигнаха нагоре, след това се смръщиха замислено.

— Хайде да го обсъдим.

И Пинки се довери на нейната преценка и способност да прилага успешно идеите си. Минутите на Кари Стюърт бяха в центъра на всички предавания на новините. Тя беше остроумна и проникателна, без да се държи презрително или злобно. Зрителите я обожаваха.

Сега Кари влезе в монтажната и затвори вратата след себе си. После седна на стола и извади видеокасета от огромната си чанта. Отмахна от лицето си гъст кичур руса коса, пхна касетата в конзолата и започна да гледа интервюто, което беше взела преди по-малко от час.

После вдигна слушалката и набра един вътрешен номер.

— Сам, здрасти, тук е Кари. Можеш ли да ми донесеш онази касета, на която си снимал репетицията, в трета монтажна? Благодаря ти.

Малко по-късно вратата зад гърба ѝ се отвори и тя каза:

— Просто я остави, Сам. Благодаря. Трябва ми за вторични кадри. Ще свърша с нея след минутка.

Кари натискаше умело бутоните, докато наблюдаваше внимателно двата монитора: единия с нередактирания запис, а другия — с редактираната версия, която подготвяше по електронен път. Беше толкова погълната от работата си, че не забеляза как вратата зад нея не се затвори.

— Кари.

Гласът на Пинки и необичайната му интонация я накараха да извърне рязко глава. Беше го виждала в настроения, вариращи от въодушевление, когато разбиваха всичките си конкуренти с някоя история, до пиянска меланхолия, когато пристигнеха доклади за нисък рейтинг; но никога в този вид: смачкан, изгърбен, окаян и най-нехарактерното за него — блед.

Тя се понадигна от стола.

— Пинки? Какво има?

Той сложи ръка на рамото ѝ и я принуди нежно да седне.

— Преди няколко минути пристигна новина за катастрофа.

— И? — Хладните пръсти на страха сякаш стиснаха сърцето ѝ.

— Каква катастрофа?

Той прокара ръка по главата си, после я спусна по лицето си.

— Блъснат пешеходец. Само на няколко пресечки оттук, в търговската част. Вече изпратих оператор. Той току-що се обади.

Сега вече Кари наистина стана, като отблъсна ръцете му, които се опитваха да я възпрат.

— Томас ли? Нещо се е случило с Томас?

В живота ѝ нямаше никой друг. Пинки не би се държал така, ако не бе Томас. Тя се опита да тръгне към вратата, но Пинки я хвана.

— Томас е, Кари.

— Ранен ли е? Какво е станало? Какво?

— Ударил го е камион.

— О, господи!

Пинки сведе очи.

— Ударът е бил... фатален. Починал е на място. Съжалявам, скъпа.

Изминаха няколко тежки секунди. Тя остана неподвижна, безмълвна. Неверието я парализираше. След малко каза тихо:

— Искаш да кажеш, че Томас е мъртъв? — Ръцете ѝ сграбчиха предницата на ризата му, тя го разтърси и кресна: — Ударил го е камион? Убил го е?

Няколко от служителите на станцията вече се бяха струпали на вратата на монтажната. Жените плачеха. Мъжете изглеждаха очевидно смутени.

— Кари, Кари — промълви успокояващо Пинки и я потупа по гърба.

— Има грешка. Не е възможно...

— Накарах репортера да го потвърди дузина пъти, преди да ти го съобщя.

Очите ѝ горяха с безумен блясък на фона на преbledнялото ѝ лице. Устните ѝ се раздвижиха, но оттам не излезе звук.

— Хайде — каза нежно Пинки. — Намира се в „Денвър Дженерал“. Ще те закарам.

Студът бе първото нещо, което ѝ направи впечатление. Никога не бе влизала в толкова студена стая. Когато влязоха с Пинки, двойните летящи врати се затвориха тихо зад тях. Кари се притисна до него. Веднага намрази това страшно място.

Очите я боляха от флуоресцентната светлина. Яркостта я дразнеше. Не трябваше ли тук да бъде тъмно и спокойно, да придава на смъртта достойнство и вдъхва почителност? Но тук смъртта бе считана единствено за физическо явление. Това място бе толкова стерилно. И толкова студено!

Прииска ѝ се да се обърне и да избяга, но Пинки я побутна напред. Един мъж в бяла престилка вдигна поглед от бюрото си и веднага се изправи.

— Госпожа Уин?

— Да.

Той ги поведе към голяма маса, покрита с бял чаршаф, под който се очертаваше човешка фигура. Кари изхлипа неволно и притисна силно устни с носната си кърпичка.

Как щеше да понесе да види тялото на Томас обезобразено и окървавено? Щеше ли да изложи него и себе си с действията си? Щеше ли да се разпици? Да припадне? Да изпадне в истерия?

Патологът отметна чаршафа.

Отначало Кари си помисли, че това е нечия безвкусна шега. Или някаква страхотна грешка. Тя погледна мъжа, който държеше чаршафа. В очите ѝ патологът видя безмълвен въпрос и недоверие.

— Бил е убит от удара — рече тихо той. — Камионът го е ударил отзад. Засегнал е гръбнака и мозъка му. На гърба му има следа от удара. Иначе...

Той не довърши.

Кари погледна трупа на Томас. Изглеждаше като заспал. Нищо повече. Лицето му бе отпуснато. Сребрилата коса, която намираше за толкова привлекателна, откакто го видя за пръв път, беше старателно сресана. Ръката, която лежеше до тялото му, сякаш си почиваше и бе

готова всеки момент да вдигне ракетата за тенис или да я погали по косата.

Тялото му изглеждаше толкова силно, колкото когато сутринта го беше целунала за довиждане. Той тренираше упорито, за да поддържа тонуса на мускулите си и да избегне напълняването.

— Томас, Томас, скъпи!

Шепотът ѝ проехтя в тихата стая. Кари почти очакваше да отвори очи, да я погледне, да изрече името ѝ, да се усмихне. Щеше отново да види искриците в сините му очи и да чуе дълбокия му смях.

Беше си мислила, че обезобразеното му тяло ще е непоносима гледка. Но се оказа още по-лошо, когато изглеждаше тъй нормално. Непромененият му вид превръщаше цялата ситуация в още по-нелепа и нереална. Това просто не се бе случило!

Но беше. Той продължаваше да лежи, смразяващо неподвижен.

— Къде бихте желали да го изпратим?

— Да го изпратите ли? — повтори разсеяно тя.

— Ще ви се обадя по-късно — отвърна Пинки на мъжа. — Госпожа Уин нямаше време да уреди каквото и да било.

— Разбирам — каза патологът и понечи да покрие трупа с чаршафа.

— Почакайте! — извика Кари. Думата проехтя зловещо между облицованите с плочки стени. Не можеше да го остави. Не и на това ужасно място. Не в тази студена, зловеща стая. Ако го оставеше тук, с лице, покрито с чаршаф, всичко щеше да стане реалност. Все още не можеше да понесе това. Не желаше да признае, че Томас, нейният съпруг, е мъртъв.

— Кари, трябва да тръгваме — каза Пинки и сложи нежно ръце на раменете ѝ.

— Томас. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, които се затъркаляха по бузите ѝ. Тя протегна колебливо пръсти към него и докосна косата и челото му.

След това, хълцайки неудържимо, се притисна в прегръдките на Пинки и той я изведе.

Беше неочаквано, нечувано, ужасяващо. Денят на катастрофата бе ясен. По неизвестни причини шофьорът на камиона за доставки бе

загубил контрол, докато завивал зад ъгъла. Камионът бе тръгнал на една страна, качил се на тротоара и лишил града от един от видните му граждани и Кари Стюърт Уин от съпруга ѝ. Той се връщал в съда след обедна среща. Най-спокойно. С фалшивото чувство за сигурност, което човешките същества са свикнали да изпитват по отношение на своята смъртност. Бе починал на място от удара.

Кари погледна покрития с цветя ковчег и се запита как е възможно Томас, нейният жизнен, динамичен съпруг, да бъде затворен безжизнен вътре.

Тя се вкопчи в ръката на Пинки. През последните два дни той бе нейната опора. Грижеше се за безброй подробности, докато тя се движеше като в мъгла. Беше благодарна за нереалния свят, в който се бе потопила. Той я предпазваше от реалността. Без него нямаше да намери сили да се оправя.

Нямаше родители, на които да разчита. Майка ѝ бе починала още докато бе дете. Баща ѝ, когото обожаваше и от когото се възхищаваше, бе умрял малко преди завършването ѝ на колежа със специалност „Комуникации“. А сега и Томас ѝ бе отнет.

Кари следваше погребалните ритуали, като не чувстваше нищо, освен огромна празнота. Едва когато Пинки я караше към къщи заедно с Бони, тя заплака. Бони ѝ подаде мълчаливо пакетче носни кърпички.

— Помните ли, когато се оженихме? — попита реторично Кари.
— Хората бяха шокирани.

Забеляза, че гласът ѝ звучи дрезгаво. Може би бе плакала повече, отколкото си спомняше.

— Хората винаги са шокирани, когато една двойка не се вмести в представите им. Разликата във възрастта ви беше повече от тридесет години — каза Пинки.

— Тридесет и две, ако трябва да бъдем точни. Но никога не съм чувствала да има каквато и да било разлика.

— Томас беше младолик. И със сигурност не живееше така, както повечето мъже на шестдесет.

Кари се усмихна на Бони.

— Не, не живееше.

След това се втренчи през прозореца. Беше изненадана от движението навън. За повечето хора това бе нормален работен ден. Животът продължаваше.

— Бях смазана от смъртта на баща ми — рече замислено тя. — Спомням си, че дойдох да работя в УБТВ с единственото намерение да съсредоточа живота си върху това. Щях да съществувам единствено заради работата си. След това срещнах Томас. Отново имах цел в живота си. Не знам какво щях да правя без него. Бяхме толкова щастливи. — Тя въздъхна: — Дали съдбата не завижда на човешкото щастие?

— Понякога си мисля, че да — рече мило Бони. — Ти си красива и талантлива. Томас Уин бе богат и преуспял. Двамата сякаш постигнахте всичко.

— Така беше — потвърди Кари, докато Пинки завиваше по алеята към къщата, която бе делила с Томас. — Моля ви, влезте!

— Сигурна ли си? — попита Пинки. — Не искаме да се натрапваме, ала нямаме нищо против една глътка.

— Имам запас от твоето питие — каза Кари, докато изваждаше ключа от чантичката си и отключваше вратата. Беше освободила прислугата, за да могат да присъстват на погребението. А и знаеше, че след това ще иска около нея да са само близките ѝ приятели. — Всъщност никой друг не би пил тази скоросмъртница.

Пинки оцени чувството ѝ за хумор. Знаеше, че сигурно се разкъсва отвътре. Бе обожавала Томас Уин. Лично Пинки не смяташе връзката им за нормална, но никога не посмя да ѝ го каже. Тя нямаше да понесе дори и най-малката критика по адрес на съпруга ѝ.

Къщата беше студена и мрачна, макар че слабото слънце процеждаше лъчите си през прозорците. Когато влязоха в стаята, Кари включи климатичната инсталация, свали палтото и шапката си и остана така, сякаш не знаеше какво да прави с тях. Накрая ги пусна на един стол.

— Ще донеса питиетата — каза Пинки и се отправи към бюфета за напитки. — Какво искаш, Бони?

— Чисто уиски.

— Браво, моето момиче. Кари?

— О... каквото и да е — отвърна Кари и седна разсеяно на дивана.

Бони Стренд се наведе от мястото си на фотьойла и я хвана за ръката. Пинки я бе нарекъл шеговито дърта досадница, но тя не беше такава. Ни най-малко. Сребристите кичури в кестенявата коса сякаш

смекчаваха чертите ѝ. По лицето ѝ имаше дълбоки бръчки, но те само засилваха изразителността му.

Беше добре поддържана жена в средата на четиридесетте. Съпругът ѝ я бе изоставил малко след като ѝ бе направил трима сина един след друг. От двадесет и две годишна тя бе живяла трудно, за да издържа себе си и трите момчета. Но сега те бяха пораснали, завършили колеж и добре устроени. Бони бе рязка, но с добро сърце. Според Кари бе една от най-любвеобилните личности, които познаваше.

— Трябва да се изнеса оттук — каза Кари, нарушавайки мълчанието.

— Защо? — попита недоверчиво Бони.

— Миличка — рече Пинки, като се приближи към тях с две чаши в ръце, — в момента не си в състояние да взимаш такива решения.

— Ако не се съсредоточавам, ако не мисля, имам чувството, че мозъкът ми ще атрофира и ще полудея.

Трябваше да си наложи да продължи живота си, защо не искаха да го разберат? Не, не ѝ се правеше нищо — и със сигурност не плановете за бъдещето — но знаеше, че трябва.

— Ще се преместя веднага щом си опаковам нещата.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? — попита Пинки и пъкна една от чашите в ръката ѝ.

Беше бренди. Кари отпи и усети как огненият еликсир преминава през гърлото и се спуска към стомаха ѝ.

— Да. Това е къщата на първото семейство на Томас. Днес се запознахте със сина и дъщеря му. Можеха да се държат враждебно, когато се оженихме, но не го сториха. Тяхната майка е превърнала тази къща в дом. Те са израснали тук. Никога не съм искала да се чувстват така, сякаш искам да взема нещо, което не ми принадлежи. — Тя отново отпи. — След като се оженихме и Томас промени завещанието си, настоях да остави къщата на децата си.

— Не е малка отстъпка — рече Пинки. — Това местенце струва най-малко милион.

Имотът, който се намираше в Чери Хилс, най-люксовия квартал на Денвър, се простираше върху три акра. Обградена от смърчове алея водеше към къщата с петнадесет стаи в стил тюдор, която имаше

басейн отзад, както и осветен тенис корт и конюшни. Дворът бе също толкова забележителен, колкото и къщата.

Тя разпери широко ръце, наложи си да се усмихне и попита:

— Какво би правило работещо момиче като мен с всичко това?

По недоверчивите им изражения личеше, че не са убедени.

— Не би било толкова забавно тук, както с Томас. Повечето от нашите приятели всъщност бяха негови приятели. Ще си взема нещата и ще си намеря по-малко жилище. — Тя сведе поглед към чашата си и се загледа в брендито, в чийто наситен цвят следобедното слънце хвърляше красиви отблясъци. — А и не искам да живея тук без...

Наложи ѝ се да сдържи поредния порой сълзи. Когато се овладя, каза на Пинки:

— Все още имам работата си, нали?

— Не се тревожи за това — избоботи той и отново се отправи към бюфета, за да си налее.

— Когато Сали Дженкинс направо я сърби да получи място в ефира? Не, господинчо, връщам се на работа след седмица.

— Стига си се изсилвала, Кари! — кресна Пинки и се обърна рязко. — Не бързай. Остави раната да зарасне. Забрави малката госпожица Горещи гащички. Сега те замества, но когато се върнеш, мястото ти в новините те очаква. А онази курва Дженкинс може да я сърби колкото ще.

— Какво искаш да кажеш? — попита неочаквано Бони, като се поизправи във фотьойла.

— С кое?

— С тоя тон, с който каза „сърби“.

— Исках да кажа, че има много по-точна дума за това, което е готова да направи, за да получи време в ефира.

— Като например да спи с някого, който би могъл да ѝ го осигури? — процеди Бони.

— Аха.

— Предлагала ли ти е?

Пинки сложи месести юмруци на хълбоците си и се обърна към нея:

— Аха. И какво от това?

— И ти какво направи? — попита студено Бони.

— Нищо. Не използвам кревата като маса за бартерни сделки.

Бони се усмихна доволно и се отпусна назад.

— А за какво го използваш?

Пинки изръмжа като разсърден пес и отново се обърна към Кари:

— Знаеш, че работата ти е сигурна.

Кари бе очарована от размяната на реплики между двамата ѝ приятели.

— Благодаря ти, Пинки, но не искам да си взимам дълга почивка. Трябва да се върна на работа веднага щом се преместя оттук. Томас би го искал — завърши тихо тя и сведе глава. Пръстът ѝ започна да описва безкрайни кръгове по ръба на чашата.

Бони хвърли многозначителен поглед на Пинки и стана.

— Сега ще те оставим, Кари, ако си сигурна, че няма какво друго да направим за теб.

Кари също стана.

— Не, благодаря ви и на двамата. Ще се оправя. Имам нужда да остана малко сама.

Когато стигнаха до входната врата, Пинки я хвана за ръката.

— Върни се на работа, когато искаш и когато чувстваш, че си в състояние, но не бъди твърде сурова със себе си.

— Не съм, наистина.

— Именно това ми харесва у теб. Куражлийка си.

Тя му се усмихна с обич. Даже и в строгия си костюм и вратовръзка той изглеждаше омачкан и рошав.

— И не забравяй страхотните ми крака — подразни го нежно Кари.

Той я целуна по бузата и се обърна тромаво. Бони го чакаше от другата страна на колата да ѝ отвори вратата.

— Какво си застанала така? — попита я той. — Влизай вътре.

Пинки се напъха зад волана и Бони нямаше друг избор, освен да отвори сама вратата си. После я затръшна силно и потеглиха.

По устните на Кари заигра усмивка, която бързо изчезна, когато се обърна и се изправи лице в лице с огромната празна къща, с празнотата в живота си.

Бирата беше студена и щипеше. Той дори не я опита, а остави кутията настрана.

Беше се отпуснал в любимия си стол. Пасваше на гърба му така, сякаш бе направен за него. Гледаше втренчено телевизионния екран. Звукът беше намален до последно. Вече знаеше думите на новините наизуст. Но картината продължаваше да го интригува.

Може би бе единственият в града, който не бе присъствал на погребението. Първа презвитерианска църква бе претърпена. Тълпата, която не се събираше вътре, бе принудена да стои в двора. Почти всички присъстващи се бяха присъединили към колоната от коли към гробищата. Това погребение щеше да се отрази по всички денвърски телевизионни канали.

Томас Уин, предприемач на недвижими имоти и общински служител, се ползваше с голямо уважение. Съпругата му бе интелигентна и красива местна телевизионна звезда. Двамата бяха олицетворение на американската мечта. Но мечтата бе свършила.

И той, Хънтър Макий, трябваше да я превърне в кошмар за съпругата на Уин.

Телефонът му иззвъня. Той вдигна очилата с рогови рамки на темето си и се наведе, за да спре видеото.

— Макий — каза рязко в слушалката.

— Хънтър, тук е Сайлъс Барнс.

— Здравей, Сайлъс. Как мина първата ти седмица като пенсионер?

— Неспокойно.

Хънтър се засмя:

— Сигурен съм, че след като си бил окръжен прокурор на Денвър повече от двадесет години, ще имаш нужда от малко време, за да свикнеш с толкова много тишина и спокойствие.

— Предполагам, че си чул новините. — Бившият окръжен прокурор прекъсна учтивите приказки и премина към целта на обаждането си.

Хънтър обичаше пестеливостта на думи.

— Да — отвърна сериозно той. — Страшна каша ми завеща, Сайлъс.

— Съжалявам. Още тогава си беше страшна каша. Но сега...

— Да, сега. — Тежката въздишка на Хънтър бе в тон с яда, с който прокара пръсти през кестенявата си коса. — Вдовицата на Уин ще страда заради греховете му.

— Изглежда приятна млада жена.

— Доста плахо описание, Сайлс.

По-възрастният мъж се засмя:

— Просто се опитвам, да те накарам да се почувстваш по-добре.

Мислиш ли, че ще ти окаже съдействие?

— Страхувам се да я попитам.

— Може да не ти се удаде възможност да я попиташ, а да ти се наложи да я принудиш.

— От това ме е страх още повече.

— Е, ако има нещо, с което мога да помогна...

— Можеше да отложиш пенсионирането си с няколко месеца, докато всичко мине.

— Болестта не ми позволява. Никак не ми се искаше да ти стоварвам това на главата. Страхувам се, че скоро ще се пържиш в собствен сос, Хънтър.

— Да де, това си върви със службата, нали?

— Страхувам се, че да. И ако не мислех, че ще се справиш, нямаше да те предложа за временно изпълняващ длъжността. По всяка вероятност ще гласуват за теб по време на изборите.

— Оценявам доверието ти. Благодаря ти, че се обади.

— Довиждане.

Хънтър затвори телефона и отпи още малко бира. Докато лентата на касетата се пренавиваше, той намести очилата на носа си. След това отново пусна записа, макар че сигурно го бе гледал дузина пъти след излъчването му по новините в шест.

Ето я, излизаше от лимузината. Облечена в черна рокля, изглеждаше тъй дяволски крехка, като порцеланова кукла. Позата и държането ѝ бяха спокойни и уверени, макар главата ѝ да бе извърната настрани от камерите.

Сигурно беше много трудно да си известна личност и да преживяваш трагедия. Тъй като я познаваха, всички очи бяха насочени към нея, за да следят мъката ѝ. Не ѝ бе дадено никакво право на усамотение. И все пак изглеждаше олицетворение на достойнството и съдържаността.

Ето. Камерата се насочи право към лицето ѝ. Ах, това лице! Въпреки че беше скрито зад прозрачен черен воал, спускащ се от шапката ѝ, бе много красиво. И със сигурност не приличаше на лице

на враг. Беше симетрично, с изваяни скули, което я правеше толкова фотогенична. Не беше силно гримирана, но от това не ставаше по-малко красива, само по-нежна, млада и уязвима.

Той изруга тихо. Защо не изглеждаше груба като кон и корава като камък? Защо не бе коварна светска дама, преситена и лукава, хитра и измамна? Работата му щеше да е далеч по-лека, ако нямаше тъй трагично героически вид — като несправедливо наказана принцеса от приказка на братя Грим.

Брадичката ѝ беше нежна, но решителна. Носът ѝ бе тънък, устните — нежни и... по дяволите! Достатъчно бе да се каже, че са женствени. Камерата не показва очите ѝ и по-добре. Чувстваше се по-леко, като не знаеше нищо за тях — нито формата, нито цвета им. Русите ѝ коси бяха прибрани в стегнат кок ниско на тила.

И сега идваше сцената, която нито веднъж не пропусна да го трогне. Независимо колко пъти бе превъртал мазохистично лентата, когато тя вдигаше онази бяла роза, сърцето му започваше да бие учестено и в гърлото му се образуваше подозрителна буца. Устните ѝ целунаха идеалната бяла пъпка през воала и тя постави цветето с любов върху ковчега. Пръстите ѝ, тънки и крехки като на дете, сякаш не искаха да го пуснат.

Хънтър се ядоса на себе си, посегна към копчето и изключи видеото. Стига толкова! Нямаше да гледа повече. Захвърли очилата си на масичката и се отправи към кухнята за друга бира.

Напразно се тревожеше. Може би изобщо нямаше да се наложи да разпитва госпожа Томас Уин. Но ако това станеше, щеше да го направи, като отиде на срещата абсолютно подготвен. Имаше работа и нищо, нищо не можеше да го спре да я свърши колкото може по-добре.

Той изпълняваше длъжността окръжен прокурор на Денвър, докато изборите не излъчеха заместник на Сайлс Барнс. И ако искаше този пост за постоянно, трябваше да е непоколебим, защото данъкоплатците го наблюдаваха внимателно. И освен на собствените си амбиции, трябваше да служи и на справедливостта. Така ли? Точно така.

Защо тогава се чувстваше ужасно? Защо не изпитваше обичайния си хъс да се добере до истината? Къде беше нетърпението да различи живота на семейство Уин? Защо вместо това чувстваше

яростен инстинкт да предпази Кари Стюърт Уин от всички? Дори и от себе си?

Той отиде до прозореца на апартамента си и вдигна щорите. Загледа се в нощното небе на Денвър. Какво ли правеше тя тази нощ? Дали все още беше облечена в черната рокля? Дали косата ѝ още беше прибрана в онзи стегнат кок? Дали имаше някой до нея, който да я утешава, да я прегръща? Той преглътна чувство, горчиво като бирата. Ревност.

Първият ѝ работен ден щеше да е най-труден. Кари знаеше това, затова просто щеше да стисне зъби, да влезе през вратата и да го преодолее. Само да не я гледаха с такова съжаление! Само да можеше изобщо да не я гледат! Не понасяше камерите. Те бяха безстрастни очи; човешките очи, които не желаше да я гледат.

Бони ѝ махна от кабинката си и ѝ показа стиснати палци. Кари пое по коридорите към задната част на сградата, като попиваше познатите, успокояващи гледки.

В стаята на репортерите не се бе променило нищо, освен персонала. Редицата екрани се извисяваше почти до тавана и позволяваше да се гледа от всички точки в стаята голямото разнообразие от програми. Три от екраните бяха настроени на трите водещи национални програми. В момента едната показваше двойка от сапунена опера, вкопчена в прегръдка; другата — емоционален победител в телевизионно шоу; а третата — домакиня, вайкаща се над петната по прането си. Две частни местни станции излъчваха комедии отпреди тридесет години. На друг екран се въртяха новините от борсата; един от екраните бе настроен на тяхната станция, но сега не бе включен.

Над редиците бюра се стелеше цигарен дим. В единия ъгъл имаше състезание по хвърляне на хартиени топчета. Състезатели бяха свободните редактори, очакващи репортерите да се върнат със записи и ръкописи. Продуцентът на новините в шест ругаеше горестно бившата си жена пред съчувстващ слушател. Линиите за новини бълваха истории от целия свят.

Бюрото на Пинки беше празно. Кари се отправи към своята кабинка, отделена от другите с подвижни стени, високи два метра.

Бюрото ѝ беше покрито с писма. Тя ги сортира, като отдели деловите писма и съболезнователните картички. Час по-късно ръката ѝ се беше схванала от писане на благодарствени отговори.

Тъкмо когато свърши, нецензурните ругатни на Пинки пронизаха въздуха. Кари се изправи и го видя как заобикаля бюрото си, крещейки ядосано на Сали Дженкинс и режисьора на студиото, които го следваха по петите. Цигарата му беше изгоряла докрай, но той я местеше от единия край на устата си в другия, без да забелязва. Косата му беше буквално настръхнала.

Точно тогава зърна Кари. Тирадата му спря и той разбута останалите, за да стигне до нея.

— Слава богу, че се върна! Направо ще откача. — Пинки я прегърна, а след това се обърна към другите. — Ей, вие нямате ли работа бе? — изрева той. — Хайде, действайте!

Сали Дженкинс сложи съчувствено ръка на рамото на Кари.

— Връщаш се толкова скоро?

Очите на червенокосото момиче бяха невинно, неискрено ококорени. Един от операторите ѝ беше разказал повече потресаващи подробности за връзката си със Сали, отколкото ѝ се искаше да знае. Гърдите ѝ имаха комичните размери на кукла Барби. Не ѝ бяха дадени от Бога, а от един от пластичните хирурзи на града. И тя успяваше да извлича от тях всичките възможни дивиденди. Кари не я харесваше, защото използваше физическите си данни, за да напредва в област, която изискваше упорит труд.

— Колко си смела! — пропя Сали и излезе плавно от стаята.

— Въздух под налягане — промърмори Пинки, докато палеше нова цигара. — Снощи оплеска последната реплика от въведението си и режисьорът пусна записа твърде рано. Тя не можа да каже нищо и...

— Гледах го — прекъсна го Кари.

— Тогава си видяла какъв провал беше. Господи, радвам се, че си тук! Още един ден с нея и... Признавам, има страхотни цици, но май там си крие мозъка, защото в главата ѝ го няма никакъв.

Кари се засмя и се почувства добре. Пинки я погледна внимателно.

— Абе не изглеждаш много запалена, но съм виждал и по-зле.

— Май трябва да ти благодаря.

— Премести ли се?

Тя кимна:

— В един апартамент близо до водохранилището. Малък е, но превъзходен, с всички удобства. Привилегии за басейна и тенис корта. Денонощна охрана.

— Звучи така, сякаш си решила да бездействаш.

— Как бих могла, когато всяка вечер ме гледат хиляди хора?

Но Пинки не беше доволен. Той приближи дебелия си показалец до носа ѝ.

— Няма да ти позволя, така че не си го и помисляй! Томас е мъртъв, но ти не си. Няма да стоя отстрани и да гледам как се преструваш, че не си между живите. И така — рече Пинки, пъхна цигарата между устните си и плесна с ръце, — край на конското. Стегни се и забъркай нещо хубаво за тазвечерното излъчване, иначе ще поставя „Мозъка в циците“ за постоянно на твоето място.

Кари се обърна към бюрото си. Да, беше права, че се хвърля отново с главата напред. Именно от това имаше нужда: от нецензурния език на Пинки, от постоянните срокове, които трябваше да спазва, от шума и суетнята.

Само да можеше да ги носи всяка вечер със себе си у дома и да не прекарва нощите сама!

[1] Пинки (англ.) — розов. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Излезе на тротоара и остави слънцето да я окъпе със светлина и топлина. По ресниците ѝ имаше сълзи, но това бяха пречистващи, радостни сълзи. Забързаните пешеходци минаваха около нея, но тя не им обръщаше внимание, а се смееше лудо.

Беше бременна.

През последните два месеца след смъртта на Томас само се преструваше, че живее. Правеше всичко, което трябва, но без сърце. Започваше летаргично всеки ден.

Когато я нападна физическото неразположение, тя го отдаде на изтощението, измъчващо душата ѝ. Но то упорстваше и не остана незабелязано. Наложил ѝ се, по настояване на Пинки, да отиде на лекар. И само преди минути той я беше информирал, че болестта ѝ е от онези, дето трябва да се празнуват.

— Според мен си на около десет седмици. — Лицето ѝ беше грейнало, но докторът се мръщеше. — Изтощена си физически и емоционално. И си прекалено слаба. Яж. Пий млечни шейкове. Преди следващия преглед трябва да напълнееш малко. Имаш анемия, затова ти предписвам желязо. И почивай много.

Кари изслуша нарежданията на доктора като поклонник пред оракул. Той я погледна мило.

— Надявам се, тази вест да не те натъжава при създалите се обстоятелства.

— Да ме натъжава ли, докторе? Ни най-малко. Не бих могла да бъда по-щастлива!

Той се усмихна облекчено и продължи със списъка си от наставления и забрани.

Сега стоеше пред сградата, където се намираще кабинетът му, и еуфорията все още преминаваше през тялото ѝ като кристална река. Носеше детето на Томас! Една жива част от него растеше в тялото ѝ!

Кари отиде до паркинга, където беше оставила малката си кола, и потегли към станцията. Пинки, който в момента преглеждаше

внимателно утринния вестник, вдигна поглед към нея и попита намръщено:

— Е?

Кари се поколеба. Можеше ли да му каже? Или тайната бе твърде скъпоценна, за да я споделя точно сега? Не беше ли по-добре известно време да ѝ се наслаждава сама? А и Пинки можеше и да не го приеме чак толкова добре. Каква ли беше политиката на управлението по отношение на бременността? Особено когато бе от личностите в ефир?

— Докторът ми предписа тоник — каза тя и в очите ѝ затанцуваха весели искрици.

— Джин и тоник. Много добре ще ти подейства. Винаги съм си мислел така. Сигурно заради лимона.

— Не джин и тоник, глупчо такъв — засмя се тя. — Витамини, желязо и такива неща. Ще се оправя. Всъщност ще се почувствам чудесно. Свободен ли си? Хайде да обядваме.

— Изпратих човек да ми донесе хамбургер.

Тя го сграбчи за ръката и го вдигна от стола.

— От оня мазен простак от другата страна на улицата? Ще се натровиш. Аз съм на диета, която включва правилно хранене, и трябва да ми помогнеш. Хайде да отидем някъде, където сервират салати, зеленчуци и други такива неща.

Пинки направи гримаса на отвращение, но нямаше намерение да отказва поканата ѝ. За пръв път, откакто беше станала вдовица, Кари приличаше на себе си и не му се искаше да се променя.

— Току-що получих интересно обаждане.

Бяха изминали три седмици, откакто бе научила за бременността си. Беше подрязала косата си. Кожата ѝ блестеше благодарение на грижите, които отново полагаше за нея веднъж седмично. Бузите ѝ бяха понапълнели и вече нямаша пепеляв цвят. Животът ѝ отново бе прекрасен, защото имаше цел.

Пинки не знаеше причината за възстановяването ѝ, но беше благодарен. Ролята на зомби, която Кари играеше след смъртта на Томас, бе започнала дяволски да го плаши. Беше се оттеглила в непроницаемия си свят на нещастieto и той се боеше, че никога няма да излезе от него. Но, слава богу, това най-сетне бе станало!

— Кой се обади? Или ще си играем на въпроси и отговори? — попита рязко той и свали крака от бюрото си. Вече не се държеше толкова внимателно към нея. Бяха се върнали към старите си отношения и постоянно провеждаха словесни престрелки.

Но дружелюбното му раздражение ни най-малко не я трогна.

— Хънтър Макий, изпълняващ длъжността окръжен прокурор.

Преди да се отдаде на телевизионната журналистика, Пинки беше работил в отдела по общинските въпроси към един столичен вестник. Бе прекарал в тази среда повече от петнадесет години. Малко неща можеха да го шокират. Хвалеше се, че през кариерата си е виждал и чувал какво ли не — от провалени губернатори до пет близначета, родени в таксиметрова кола. Нищо не можеше да го изненада. А сега беше на път да го направи. От приказките из града бе чувал, че Макий не е мамино синче, а човек, с когото трябва да се съобразяваш.

— Айде бе! И какво иска? Да си поговорите за последния ти репортаж?

Гладкото ѝ чело се сбърчи озадачено.

— Сигурно. Не каза нищо. Попита дали мога утре да отида в кабинета му.

— Става все по-любопитно и по-любопитно. Може би мисли, че все още отразяваш общината. Може би има някоя история за теб.

Кари поклати глава:

— Не мисля. Не ми прозвуча така. Когато заемах онова място, той не е бил в Денвър. Сигурна съм, че ме познава от телевизията, и то само като репортер.

— Не се ли знаете? Би трябвало, защото вероятно се е движил в същите кръгове като теб и Томас.

Кари не си спомняше да се е запознавала някога с него.

— Не, доколкото си спомням. Какво знаеш за него?

— Само каквото съм прочел и чул. Той е преуспял и нахакан. Страшно умен. Амбициозен, хитър, способен. Старият Сайлъс Барнс говореше само хубави думи за момчето, а него не можеш лесно да измамиш. Винаги е бил прокурор и никога — адвокат. Искане да стане окръжен прокурор на Денвър и вероятно ще спечели изборите.

— А личният му живот? — Репортерските ѝ инстинкти се размърдаха. — Има ли госпожа Макий?

— Доколкото знам — не. Мисля, че е работохолик, дето не си пада по забавленията. Може би именно затова не си попадала на него по коктейли. — Пинки загаси цигарата си. — Кога ще се срещнеш с него?

— Утре сутринта в десет.

— Каж ми после какво е станало.

Тя се усмихна, завъртя се и се отправи към бюрото си.

— Е, не спирай да дишаш от очакване. Не би могло да бъде нищо важно.

По риза или със сако? Ризата можеше да я успокои и отпусне. Първото ѝ впечатление от него щеше да бъде като приятел, на когото може да се довери. Но такава небрежност можеше и да я обиди.

По дяволите! Какво значение имаше? И без това щеше да бъде обидена. Така че щеше да носи сакото на костюма си от три части и да бъде съвсем официален.

След като облече сакото, той седна зад бюрото си и започна да си играе с картонената папка, която лежеше на полираната повърхност. След това огледа няколкото документа в нея и измърмори неприличен епитет по адрес на Томас Уин. Какво си бе мислило това копеле? Та той бе имал всичко: възхищението на обществото, пари, положение... нея. Защо беше рискувал всичко? Или именно в това се състоеше тръпката? Във вълнението от риска? Със сигурност тези пари бяха като джобни за човек с такава банкова сметка. Защо му бе трябвало да...

Интеркомът избръмча и прекъсна мислите му.

— Госпожица Стюърт е тук.

— Нека влезе.

Дланите му бяха влажни. Избърса ги в панталоните си, докато ставаше. Той, Хънтър Макий, когото описваха като човек с нерви от стомана, истински бич за престъпниците, се чувстваше като осемдесет и пет килограма желе.

Какво му ставаше? Беше слушал зли убийци да крещят заплахи за това какво ще му направят, ако някога се измъкнат от затвора, в който той бе помогнал да ги пратят. Хънтър бе оставал неподвижен. Само след няколко секунди щеше да се изправи срещу една крехка

жена, която изглеждаше не по-страшна от пеперуда, а вътрешностите му вряха. От какво се страхуваше?

Тя влезе през високите врати. Слънцето, което струеше през прозорците, падна на косите ѝ, на кожата ѝ, на нежносинята рокля, която прилепваше върху съвършената ѝ фигура.

Слабините му се стегнаха болезнено.

Една от тайните беше разкрита. Очите ѝ бяха зелени. Бледозелено, заобиколено от тъмни мигли. Не носеше косата си, както в деня на погребението, а както по телевизията. Представляваше венец от немирни къдрици, оставени свободно да падат по раменете ѝ. В тази бъркотия сигурно имаше хиляди оттенъци на русо — от платинено до най-богатото златно.

В главата му се заблъскаха свързани с вкусови възприятия думи, обикновено използвани, за да опишат цвета на нечия кожа. Праскови, сметана, мед. Но никоя от тях не бе напълно подходяща. Може би коктейл от тях се доближаваше най-много до действителността. Като се прибавеше кайсиевият оттенък на бузите и устните ѝ, нямаше нищо чудно, че му се искаше да си отхапе от нея и да подържи парченцето колкото може по-дълго върху езика си.

Един поглед и вече му бе ясно защо се страхува. Изпитваше този страх от момента, в който я бе видял на погребението на съпруга ѝ. Непоклатимата му обективност сякаш току-що бе скочила самоубийствено от прозореца.

— Господин Макий?

Високият атлетичен мъж като че ли излезе от някакъв транс и тръгна към нея.

— Благодаря ви, че дойдохте. Как да ви наричам — госпожица Стюърт или госпожа Уин?

Тя протегна ръка:

— Какво ще кажете за Кари?

Ръката ѝ се загуби в топлината на неговата. Той се ръкуваше приятно, стегнато и силно, но без да причинява болка. Това продължи малко по-дълго, докато очите му се впиваха настойчиво в нейните. Накрая той отдръпна ръката си, хвана я за лакътя и я поведе към стола срещу бюрото си.

— Горещо ли ви е?

— Не.

— Студено?

— Не — каза усмихнато тя. — Чувствам се чудесно.

Беше свикнала на прекомерна грижовност. От смъртта на Томас насам хората стъпваха на пръсти около нея. Това вече започваше да ѝ действа на нервите. Операторите, които излизаха с нея да заснемат истории, се отнасяха към нея като към стара неомъжена леля. Преди около седмица един от тях изпсува яростно, а след това се обърна стреснато към нея с думите:

— Извинявай, Кари.

— О, господи! — извика тогава тя. — Би ли престанал да бъдеш толкова мил с мен? Не съм осакатена физически или умствено от смъртта на Томас!

Очевидно слуховете бяха разнесли думите ѝ, защото всички около нея започнаха да се поотпускат и да се връщат към старото си другарство.

Но сега прекалената учтивост на господин Макий я забавляваше. Той отиде до щорите зад бюрото си и ги нагласи така, че светлината да не пада право в очите ѝ.

— Желаете ли кафе?

— Не, благодаря ви.

— Вода с лед?

— Не. Чувствам се удобно, господин Макий. Само съм любопитна. Защо поискахте да ме видите?

Той пренебрегна въпроса ѝ и отбеляза:

— Вие сте по-... — След това направи неловък жест с ръка. — ... слаба, отколкото изглеждате по телевизията.

Често бе чувала тази забележка.

— Камерите прибавят няколко килограма. А вие сте много млад. — Веждите му се вдигнаха учудено нагоре. — Искам да кажа, за дължността, която заемате — прибави бързо тя. — Очаквах да сте по-възрастен.

— Като Сайлърс?

— Да.

— Разочарована ли сте?

— Изненадана. — Тя наклони глава на една страна. — Откъде сте?

— Последният ми пост беше в Сейнт Луис.

— Защо напуснахте?

— Важно ли е?

Тя има доблестта да се усмихне самоукорително.

— Преди правех репортажи за общината. Като че ли е нормално за мен да обсипвам с въпроси окръжния прокурор.

На устните му се появи лека усмивка.

— Тогава по-добре да ви отговоря честно. В Сейнт Луис бях твърде ниско в йерархията. Там нямаше пространство за издигане.

Тя кимна разбиращо.

— Чудя се защо никога преди не сме се срещали.

— Трябвало ли е?

— Идвах често в съда. Покойният ми съпруг беше градски съветник.

— Да. Знам.

— Познавахте ли го лично?

— Срещали сме се няколко пъти.

Той отиде зад бюрото си, седна на дълбокия кожен стол и си сложи очила. Те не намаляваха привлекателността му. Ако продължеше с обществената работа, Кари смяташе, че ще стигне далеч. Физическата му привлекателност със сигурност нямаше да е недостатък.

Беше висок около един и осемдесет и пет. Под безупречно скроения костюм личеше стегнато грациозно тяло с гъвкави мускули. Косата му беше подстригана добре, но по момчешки разбъркана, което много жени биха нарекли влудяващо. Беше тъмнокестенява с червеникави оттенъци.

Челото му беше широко и високо и издаваше интелигентност. Веждите му бяха гъсти, а очите под тях бяха нито сиви, нито зелени, а нещо между двете. Аристократичен нос разделяше двете високи скули. Устните бяха фино оформени, долната бе чувствена. Устата му беше широка. Вероятно, когато се усмихваше, бе толкова сексапилен, че направо можеше да ти спре сърцето.

Той я погледа няколко секунди през бюрото и каза тихо:

— Съжалявам за съпруга ви.

— Благодаря. — Нима я беше извикал само за това? Не можеше ли да ѝ го каже по телефона?

Беше изрекъл думи, повтаряни й многократно през изминалите месеци, но в начина, по който ги каза, имаше нещо уникално, някак напрегнато. Стори й се, че той съжالياва за нещо повече от смъртта на Томас. Пронизващият му поглед я караше да се чувства малко неудобно сякаш преценяваше реакцията й към всяка негова дума.

— Виждал съм ви по телевизията — отбеляза той с очевидно безгрижие.

Но Кари реши, че това е внимателно пресметнат ход. Съмняваше се, че господин Макий някога прави нещо ей така.

— Това е като да кажете „видях вашето бебе“. Какво е мнението ви?

Той се засмя. Беше права. Бе хубав и сексапилен. Сигурно съществуваха дузина млади дами, които охотно биха променили семейното му положение.

— Преди изключвах телевизора на новините. — Той извърна поглед, после отвори ненужно чекмеджето и го затвори. — Напоследък редовно гледам забавните ви откъси. Много са добри.

— Благодаря — кимна официално тя и се усмихна широко.

— Използвате умно думите и изглеждате... красива. — Последната дума прозвуча тихо след кратка, почти недоловима пауза.

Сърцето на Кари подскочи, както никога досега. Странно, но вълнуващо чувство се промъкна през здравето й самообладание и запърха в стомаха и гърдите й. Тя притаи дъх и едва потисна желанието да постави ръка върху корема си. Дали бебето й вече не се движеше? Не. Още бе твърде рано. Тогава какво? Едва ли реагираше като ученичка на комплиментите на господин Макий.

— Можехте да ми спестите това посещение и да ми напишете почитателско писмо — усмихна се несигурно тя.

— Аз съм ваш почитател и исках да ви го кажа. — Веждите му се смръщиха. — Но се страхувам, че тази среща има и друга цел.

— И аз така си помислих. Ако има някаква история за новините, мога да се обадя на нашия редактор. Той ще изпрати...

— Не, не е история. Поне не още. До следобед ще бъде.

Тя отново кръстоса крака и се размърда нетърпеливо на стола. Кога най-сетне щеше да заговори по същество?

— Защо не ми кажете за какво става дума, господин Макий?

— Става дума за покойния ви съпруг — отвърна безизразно той.

Това премахна растящото ѝ нетърпение. Тя премигна изненадано, докато гледаше как Хънтър Макий отваря папката на бюрото си. Движенията му бяха спокойни, отмерени. Вече не приличаше на любезен домакин, на възторжен почитател, а на служител, готвещ се да изпълни неприятно задължение.

— За Томас ли? Какво?

Той си пое дълбоко дъх.

— От няколко месеца нашата служба провежда разследване върху изчезването на огромни суми пари. Те са влезли в касата на общината. Срещу тях няма нищо налице, макар че счетоводните книги показват мястото на всеки цент. Но само на хартия. Парите, разпределени за няколко проекта, така и не се намериха.

— Не виждам какво...

— Моля ви — каза спокойно той и вдигна длани. — Сумите са били неправомerno присвоени. Вече имаме доказателствата, за да се изправим пред съдебните заседатели, които решават дали ще се гледа дело. Днес следобед двама общинари ще бъдат арестувани по обвинение за измама и незаконно присвояване на общински пари. Искан да поговоря с вас, преди това да стане обществено достояние.

Тя навлажни устни с върха на езика си.

— Защо?

Погледът му се впи в нейния.

— Защото се твърди, че Томас Уин е замесен.

Кари дълго седя като вкаменена. Хънтър също. От коридорите долиташе шум от печатане на машина и телефонен звън, който проникваше през звукоизолираните стени, но общо взето в стаята беше тихо.

Кари се изправи рязко от стола и тръгна към вратата. Хънтър заобиколи бързо бюрото, настигна я в последния момент и я хвана над лакътя с дългите си силни пръсти.

— Съжалявам, Кари...

— Госпожа Уин — изсъска тя. — И ви моля да пуснете ръката ми!

— Бих искал да ви обясня.

— Няма нищо за обясняване. — Очите ѝ пламтяха от гняв. — Томас е служил на този град повече години, отколкото е вашият трудов стаж. Той беше съвестен, старателен бизнесмен и длъжностно лице.

Никога не би... — Тук въздухът ѝ свърши и тя спря, за да си поеме дъх. — Вашите твърдения са погрешни и това ще се докаже. Пуснете ме!

Тя изскубна ръката си, но дланта му се опря на вратата. Ръката му беше изпъната. Кари не можеше да отвори и впери бесен поглед в него.

— Седнете — нареди тихо той. — Имам няколко въпроса към вас. Може да присъства и адвокатът ви, ако желаете.

Кари вдигна предизвикателно брадичка.

— Със сигурност не. Нямам какво да крия, нито пък Томас е имал.

— Тогава може би нямате нищо против да ми отговорите на няколко въпроса — каза спокойно той.

Беше застанала с гръб към един ъгъл и единственият начин да излезе с достойнство от тази ситуация бе да се прави, че не ѝ пука. Наложил си да изглежда малко по-спокойна, но враждебността ѝ не изчезна.

— Какво искате да знаете?

— Ще седнете ли? Моля ви.

Отново показваше любезност и добри обноски. Той сложи длан под лакътя ѝ, но Кари се отдръпна, върна се сама до стола и седна сковано на ръба.

Хънтър зае отново стола зад бюрото си и погледна нещо в папките.

— Пътувал ли е някога господин Уин до Сан Франциско?

— Не си спомням — отвърна раздражено тя.

Той склочи вежди. Погледна я иззад стъклата на очилата си и Кари за пръв път усети страх. Явно говореше сериозно.

— Пътувал ли е? — повтори той.

Кари преглътна.

— Да. От време на време.

— Колко често?

— Трудно е да се каже.

И отново беше подложена на острия му, подозрителен поглед.

— Защо?

— Колко често може да се нарече „често“? — извика тя. После, съдейки от безстрастното му изражение, че не е доволен, въздъхна

страдалчески: — Пътуваше до Сан Франциско донякъде често.

— Можете ли да дадете точни дати?

— Разбира се, че не! Томас имаше много бизнес дела. Не съм държала сметка за тях.

— Бяха ли много пътуванията му?

Тя направи безпомощен жест.

— Предполагам, че може и така да се каже. Напускаше града два-три пъти месечно. Смятате ли, че това е много?

Той не отговори на въпроса ѝ, а веднага изстреля друг:

— До Сан Франциско, Ню Орлиънс, Ню Йорк, Пуерто Рико?

— Да, може би, предполагам. Както казах, не съм държала сметка.

— Никога не сте знаели къде се намира съпругът ви, когато е отсъствал?

Кари присви ядно устни и го погледна с ненавист.

— Да, знаех. Обаждаше ми се всяка вечер, когато беше извън града.

Стори ѝ се, че господин Макий промърмори нещо изключително вулгарно под нос, но не можеше да бъде сигурна. Той ровеше из някакви документи в папката.

— Имате ли представа какъв е бил годишният доход на съпруга ви?

— Не.

Хънтър вдигна рязко глава.

— Никаква?

— Знам, че не ни липсваше нищо. Живеехме добре. Но аз имах моя собствена банкова сметка.

— Пари, които той ви е давал?

— Пари, които сама съм спечелила — рече троснато тя. — Свършихте ли, господин Макий?

— С вас, да. Просто исках да разбера дали ви е била известна нечестността на съпруга ви.

Кари скочи от стола си с почервеняло от гняв лице.

— Той не беше нечестен!

Хънтър също се изправи, наведе се над бюрото си и заговори право в лицето ѝ:

— Имам документи. Ще получа присъда за онези двамата с или без помощта ви. Въпреки това бих се радвал на съдействието ви. Ако можете да си спомните дати, имена...

— Вървете по дяволите! — каза тя, обърна се и хукна към вратата.

Той я последва и този път успя да препречи вратата с тялото си. Кари се тресеше от ярост. Как смееше да обвинява човек като Томас Уин в нещо толкова отвратително като присвояване на обществени пари!

— Позволете ми да повикам съдебен докладчик, за да запише показанията ви под клетва — рече той. — Ако е, както казвате, и наистина не знаете нищо, с това ще се свърши.

— Не желая да бъда част от гнусните ви разследвания, господин Макий.

— Независимо дали ви харесва или не, като вдовица на Уин сте вече част от това.

— Една съпруга не може да бъде принуждавана да свидетелства против съпруга си.

— Съпругът ви не е подсъдим, но неговите съучастници са. Кажете ми каквото знаете и повече няма да ви притеснявам.

— Не знам нищо.

— Тогава кажете това в показанията си. Все пак вие може да знаете повече, отколкото съзнавате: например някой факт, който ви се струва незначителен. Позволете ми да ви задам някои въпроси.

— Забравете. Отивам си.

Той я хвана за китката и я дръпна силно към гърдите си.

— Тогава ще трябва да ви призова. Ще ви се наложи да давате показания в съда.

— Сигурна съм, че няма да пренебрегнете това си задължение, господин Макий — каза Кари и се опита безуспешно да издърпа китката си.

— Не искам да бъдете наранена!

Бяха застанали близо един срещу друг и си крещяха. Но при последното изречение Кари вдигна глава и го погледна. Беше го казал със сериозност, която не можеше да бъде пренебрегната, но и с нежност, по-ясна от повишения му тон.

Беше наведен към нея. Очилата му се намираха на бюрото и очите, които сега я гледаха, бяха тъмни. Лицето му бе решително и твърдо, но...

Състрадателно? Тя поклати глава. Не. Не състрадателно. Това бе невъзможно. Как можеше едновременно да бъде състрадателен към нея и да иска да опозори Томас? Все едно ѝ нанасяше лична обида.

Кари овладя гласа си и каза спокойно:

— Вече бях наранена, господин Макий. Болеше ме, когато трябваше да идентифицирам трупа на съпруга си — жертва на ненужна, гротескна катастрофа. Той беше прекрасен човек, а сега вие искате да... О, господи! — изстена тя, когато усети парещи сълзи в очите си. — Просто ме оставете да си отида!

Не искаше да плаче пред когото и да било. И със сигурност не пред него. Но сълзи на ярост и страдание напълниха очите ѝ. Тя наведе глава, за да ги скрие.

Хънтър не можеше да понася това. Знаеше предварително, че няма да е приятно, но не желаше да бъде злодеят в цялата тази история. Защо той трябваше да бъде човекът, който да ѝ причини още болка, след като бе преживяла толкова много? Изглеждаше толкова безпомощна и отчаяна.

Проклетият Уин! Защо този нечестен кучи син беше умрял и се беше измъкнал безнаказано, оставяйки нея да понася последствията от двуличието му? Ако Уин беше още жив, Хънтър едва ли щеше да го презира повече, отколкото сега, когато гледаше ореола от руси коси на главата на вдовицата му.

Стресна се, когато забеляза, че пръстите му са побелели от стискане на китката ѝ. Веднага ги разхлаби, но не я пусна. Здравото стиснатият ѝ юмрук потръпна от намаления натиск. Той погледна ръката ѝ. Повече от всичко му се прииска да притисне устни до вътрешната страна на китката ѝ и да я държи така, докато пулсът ѝ се успокои. Искаше му се да разтвори юмрука ѝ и да целуне дланта ѝ.

С другата си ръка несъзнателно посегна и позволи на една руса къдрица да се увие около пръста му. Беше като коприна, както и изглеждаше. Прииска му се да помачка всяка къдрица между пръстите си, да зарови лице в тях, да почувства как го галят по устните.

Но вместо това, отдръпна ръката си, без тя да успее да забележи докосването му. Беше сигурен, че ако знаеше за това, щеше да

потръпне презрително. Защото — какъвто и да бе съпругът ѝ — беше очевидно, че го е идеализирала.

А той, Хънтър Макий, беше човекът, който щеше да свали идола от пиедестала. И като какъв щеше да бъде в нейните очи? Знаеше се предварително какво ставаше с носителите на лоши вести.

— Не искам да бъдете наранявана.

Не бе възнамерявал да повтаря тези думи, особено с такова искрено съжаление и такъв интимен шепот, докато пръстът му галеше леко вътрешната страна на китката ѝ.

Но Кари го чу и вдигна глава. Зелените ѝ очи говореха по-красноречиво, отколкото ако крещеше обиди.

— Довиждане, господин Макий — рече студено тя. Този път, когато дръпна ръката си, той нямаше друг избор, освен да я пусне.

Устата му бе свита мрачно в линия, когато отстъпи настрана и ѝ отвори вратата. Тя отметна косата си назад, изправи гордо рамене и мина покрай него.

Хънтър я последва в коридора, за да гледа как се отдалечава. Не можеше да бъде по-съвършена дори ако я беше създал сам. Беше с точния ръст, който ѝ подходеше. Слаба, но женствена. Дупето ѝ беше нежно закръглено под полата; гърдите ѝ изпълваха корсажа на роклята. О, да! Беше ги забелязал и докато ги забелязваше, се проклинаше, задето е такъв развратник. В ума му се промъкнаха и забранени мисли за форма, цвят, гладкост и вкус.

Краката ѝ бяха дълги и добре оформени, на високи токчета и в копринени чорапи. Знаеше, че са копринени. Ако се напрегнеше, можеше да си представи как би ги почувствал с дланта си и как прасецът ѝ би паснал на ръката му.

А косата ѝ, лицето ѝ и израженията бяха всичко, което някога бе търсил у една жена. А уханието ѝ, очите ѝ, устните ѝ. Господи! Дори не си помисляй за устните ѝ! Вече изпитваше физическа болка.

Когато Кари напусна сградата, Хънтър затвори вратата на кабинета си и се върна на бюрото.

— Триста дяволи! — въздъхна той, отпусна се на стола и прокара пръсти през косата си.

Тя беше вдовица от три месеца. Но дори и да бяха три години, пак щеше да го намрази заради това, което трябваше да направи с паметта на съпруга ѝ.

И все пак как можеше да потисне желанието си; желание, по-силно, отколкото някога бе чувствал? Не беше го предизвикал произволно. Не я бе избрал от тълпата за обект на желанието си. Като се имаше предвид ситуацията, тя би трябвало да е последната, на която би се спрял, ако зависеше от него. Не искаше това да става, то просто се бе случило. И какво, по дяволите, трябваше да стори сега?

Цялата история беше лудост, безумие от най-висока степен, политическо и професионално самоубийство, но все пак той го бе направил като последния мухльо.

Беше се влюбил във врага.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато Кари се върна в УБТВ, стаята на редакторите и репортерите бръмчеше. Току-що бе пристигнала някаква голяма новина и тя имаше ясна представа каква. Докато минаваше покрай групичките хора, разговорите секваха. Към нея се насочваха потайни, подозрителни погледи. Вече всички знаеха.

Кари отиде до кабината си, като се държеше така, сякаш нищо не се е случило. *Нека си говорят*, помисли си тя. Хънтър Макий, в стремежа си да постигне обществено одобрение, накрая щеше да излезе страхотен глупак. Обвинението към Томас Уин за присвояване на общински пари беше просто нелепо! Всички щяха да се изсмеят на Макий и да го презрат за глупавите му, неоснователни твърдения, точно както беше направила тя.

— Здравсти, скъпа.

Кари вече се беше усмихнала, макар и малко сковано.

— Здравсти.

Пинки погледна през рамо. Беше трудно да се водят разговори насаме в стаята, която в момента приличаше на кошер.

— Вече не е тайна защо е искал да те види Макий.

Кари вдигна предизвикателно брадичка.

— Не е.

— Вестта току-що пристигна. Арестували са Паркър в дома му, а Хейнс — на игрището за голф. Разбира се, пускането им под гаранция е въпрос на минути. И все пак — каква ужасна каша за общината. — Той постави утешително ръка на рамото ѝ. — И каква ужасна каша за теб.

— Защо? — наежи се тя. — Ако е имало престъпление, Томас със сигурност не е бил замесен.

— Така ли ти каза Макий? Че Томас не е замесен?

Очите на Пинки бяха светли — бледи, почти прозрачно сини. Но можеха да бъдат и властни, както сега.

Тя извърна поглед.

— Не. Той мисли, че Томас е бил съучастник. Този човек е истински глупак.

— Може и да е глупак, но е кавалер. Никога не съм чувал длъжностно лице да предупреждава близките, че някой от семейството ще бъде подведен под отговорност.

— Нито пък той. Искаше да му дам информация. — Тя стана и започна да крачи из кабинката, която беше толкова малка, че едва побираше масата и стола ѝ. — Всъщност си мислеше, че ще му помогна да издейства присъда за другите двама. Можеш ли да повярваш? Ама че безочлив човек! Искаше да повика съдебен докладчик да приеме показанията ми, за да не ме призовавал в съда.

Пинки размаха клечката, която току-що беше използвал, за да запали цигарата си, и я хвърли в кошчето. Не свалеше очи от лицето на Кари.

— Значи наистина е направил жест.

— Ама че жест! — рече хапливо тя. — Сигурно си е помислил, че съм слаба емоционално вдовица, че ще се сринат и ще изпеят всички тъмни тайни на Томас. Само че това, което не разбира, е, че Томас няма никакви тайни — тъмни или не. Скоро ще го открие и ще изглежда като идиот.

— Сигурна ли си в това?

— Че ще изглежда като идиот ли?

— Не. Че Томас не е имал никакви тайни — отвърна тихо Пинки.

Кари се обърна рязко към него, готова за битка. Няколко напрегнати секунди го гледа предизвикателно, сякаш го караше да разясни теорията си. Накрая Пинки извърна поглед. Кари се отпусна на стола си и му обърна гръб.

— Съжалявам, миличка. Всички сме извън релси. Това, което ти се случи, е страшно гадно, особено толкова скоро след...

Той сложи ръце на раменете ѝ и започна да ги разтрива леко. Мускулите ѝ бяха стегнати от напрежение. Тъкмо беше започнала да се оправя, а сега това. Не знаеше кого повече му се иска да удуши: Уин заради делата му, каквито и по дяволите, да бяха те; или Макий, задето се готвеше да накара вдовицата му да плати за всичко.

— Защо не си отидеш у дома? Ще запълним времето ти с нещо психологическо.

— За нищо на света! — отговори твърдо тя и стана рязко, като отблъсна утешителните му ръце. Очите ѝ хвърляха яростни искрици. — Не искам да доставям на господин Макий удоволствието да си помисли, че ме е изплашил. Довечера той ще гледа и моето усмихнато, грейнало лице ще бъде на телевизионния екран. Нито аз съм виновна за нещо, нито Томас. И ако господин Макий си мисли, че аз ще се спотайвам, сякаш това е така, значи има още да види!

Кари се заблуждаваше, че ако не обръща внимание на всичко това, то ще отmine. Но не бе очаквала размерите на скандала. Той разтърси основите на общината. Същата вечер „Денвър Поуст“ изнесе цялата история, като спомена предполагаемите суми пари въз основа на данните, предоставени им от прокуратурата.

Очевидно Пинки беше предупредил репортерите от станцията да я оставят на мира, но влечугите от другите медии не бяха толкова дискретни. Когато излезе от сградата, беше заобиколена от репортери на вестници и други телевизионни канали. Тя не каза нищо, само ги разбута и влезе в колата си. В гърдите ѝ се бореха страх и гняв. Докато пътуваше към къщи, ръцете ѝ трепереха. Сърцето ѝ биеше бясно.

Когато най-сетне стигна до дома си и влезе вътре, си наложи да се успокои. Тези тревоги може би не бяха добри за бебето. Не трябваше да се паникьосва. Трябваше да остане спокойна и да даде време на всичко това да отmine, а то сигурно щеше да стане до няколко дни.

Още едно заблуждение. Беше подценила старанието на Макий. Историята продължи да изпълва първите страници на всекидневниците. Явно всеки канал си бе поставил за цел да раздухва огъня на скандала. Макий спечели обвинителен акт за Паркър и Хейнс и датата на делото беше насрочена.

Той се появяваше навсякъде. Кари гледаше или четеше всяко интервю, като го намразваше с всеки изминал ден. Очите ѝ виждаха в него само агресивния прокурор; противникът, който щеше да повлече името на Томас през калта, който щеше да я съсипе и застраши бъдещето на детето ѝ.

Денем се трудеше като вол и погребваше нещастията си в работа. Нощем се мятеше и обръщаше неспокойно, като се опитваше да измисли нещо, с което да защити името на Томас.

Беше убедена, че ако той е бил виновен, то е само защото е общувал с този или онзи. Дали не притежаваше нещо, което да го реабилитира? Папка, писмо, бележка? Имаше ли нещо, което можеше да си спомни, за да го оневини?

Ако такова нещо съществуваше или пък ако успееше да си спомни някоя подробност, щеше с радост да преглътне гордостта си и да го съобщи на Макий. Търсеше постоянно, но усилията ѝ бяха безуспешни. Чувстваше се безпомощна.

Напрежението започна да ѝ се отразява. Надяваше се да не изглежда така, както се чувстваше. Нямахше защо да се притеснява, че бременността ѝ ще започне да личи и да я издаде, преди да е готова да го съобщи. Беше слаба като клечка.

Пинки я намери в малката гримьорна до студиото, където записваше своите забавни откъси. Кари нанасяше дебел слой грим върху тъмните кръгове под очите си. Той погледна над рамото ѝ в образа ѝ в театралното огледало.

— Защо това не бъде последното ти предаване за известно време? През последните три седмици, откакто излезе наяве тази афера, премина през истински ад.

— Добре съм. — Тя прокара четката през косите си и сложи още малко руж на изпитите си бузи.

— Не си добре, Кари. — Търпението на Пинки се беше изчерпало. — И положението е далеч от добро. Изглеждаш като съдъкана и изплюта. По-зле и от пресовани отпадъци. Вземи си няколко дни почивка. Недей да се правиш на толкова дяволски смела.

Без да обръща внимание на тирадата му, тя се изправи и взе листовете си.

— Чакай ме в студиото.

Когато мина покрай него, Пинки я хвана за ръката. Кари видя загрижеността му, позволи си да се поотпусне за момент и сложи приятелска длан на бузата му.

— Всички ме тормозят, Пинки. Окръжният прокурор, пресата. Не ме оставят на мира от седмици. Моля те, не ме тормози и ти. — След това целуна оплешивяващата му глава и се отправи към студиото.

Пинки започна да бълва цветисти псувни. Възхищаваше се на смелостта ѝ, но се съмняваше в разума ѝ.

Кари тъкмо отключваше вратата на дома си, когато телефонът иззвъня. Тя отиде бързо до него, вдигна слушалката и каза задъхано:

— Ало.

— Госпожица Стюърт?

Веднага разпозна гласа му.

— Да — рече студено тя.

— Тук е Хънтър Макий.

Знам много добре кой си, по дяволите! — искаше й се да изкрещи, но упорито остана мълчалива.

— Как сте?

Кари стисна здраво зъби.

— Има ли значение?

— Има, независимо дали ще ми повярвате.

— Е, не го вярвам, господин Макий. Ако моето благополучие ви интересуваше, нямаше да провеждате тази кампания за дискредитиране на покойния ми съпруг.

— Това не е кампания, а изпълнение на задълженията.

— Екзекуция на репутацията. Тази на Томас.

Без да й обръща внимание, той продължи:

— Целта на това разследване не е да разруши нечия репутация, още по-малко на покойния ви съпруг.

— Не по този начин тълкувам заглавията във вестниците.

— Тогава тълкуването ви е погрешно.

Тя се изсмя:

— Правите така, че името ви да се споменава във всеки дом. Нима ще отречете, че използвате този процес, за да спечелите общественото внимание? Какъв по-добър начин за набиране на гласоподаватели от този да посочите крадливи общински служители, грабители на спечелени с труд долари? Опитвайте се да си осигурите поста на окръжен прокурор за постоянно.

— Признавам, че искам този пост за постоянно, да.

— И ще обвините невинен човек, за да го спечелите?

Кари дишаше тежко. Едната й ръка стискаше здраво телефона, а другата беше стисната в юмрук до тялото й.

— Ако сте толкова сигурна в невинността на Уин, защо тогава не ми помогнете? Ако си спомняте, дадох ви тази възможност преди

седмици.

— Не мога да ви помогна. Казах ви го преди седмици.

— Не можете ли? — попита тихо той.

Тонът му я накара да застане нащрек.

— Какво искате да кажете?

— Притежавате ли документи, записки на вашия съпруг, които могат да хвърлят светлина върху въпроса, да докажат невинността му?

Тя се отпусна на най-близкия стол, като потриваше чело с три пръста. Какво? Той си мислеше, че прикрива доказателства? Нима не предполагаше, че тя ще му предаде всичко, ако го е открила? Но пък, от друга страна, не искаше Макий да знае, че е търсила. Това щеше да бъде равносилно на признание, че е възможно Томас да е виновен, нали? Разтърси глава, за да прогони унинието и умората, които ѝ тежаха, тъй като не искаше да покаже и следа от слабост.

— Искате да ви позволя да ровичкате из личните вещи на Томас? Ядосана въздишка прозвуча преди резкия му отговор:

— Не бих го нарекъл така.

— Но искате това нали?

— Да, нещо подобно.

— Не мога да ви помогна, господин Макий. Когато се изнесох от къщата, взех само някой неща, които имаха особено значение за мен и оставих останалото на децата му, за да постъпят, както намерят за добре.

— Бих могъл да добавя, че прегледах тези неща в присъствието на адвоката на господин Уин. Не открих нищо уличаващо.

— Тогава това трябва да бъде вашия отговор! — възкликна тя.

— Но не намерих и нищо, което да го оневини — отговори Хънтър. — Знаете толкова добре, колкото и аз, че човек, който се занимава с толкова много неща, трябва да си води няколко бележника със записки. При вас ли са, госпожице Стюърт?

— Не!

Всъщност наистина не бяха при нея. Томас никога нищо не записваше: нито телефонни номера, нито адреси, нито задачи, нито вещи за опаковане — нищо. Той носеше информацията в главата си. Кари попита отчаяно:

— Нима наистина мислите, че нарочно се опитвам да скрия нещо от вас? Как се нарича това?

— Възпрепятстване на Правосъдието.

— Мислите, че съм виновна?

— А виновна ли сте?

— Не.

— Можете ли да се закълнете?

— Да.

След дълго мълчание той въздъхна тежко:

— Тогава точно това ще ви се наложи да направите, госпожице Стюърт. Опитах се да ви спестя появяването в съда, но вие ме принуждавате да ви изправа на свидетелската скамейка.

— Нямам какво да крия.

Замоли се мислено той да затвори. Напрегнатото мълчание помежду им беше почти осезаемо. Какво повече можеше да каже, който и да било от двамата? Но Макий оставяше у нея впечатлението, че много неща са останали недоизказани. Накрая той промърмори рязко: „Лека нощ“ — и затвори.

Тя постави слушалката обратно на вилката. Това като че ли погълна всичката ѝ енергия. След това се опита да стане. И именно тогава усети първите болки.

Пинки държеше в скута си бутилка скоч и гледаше стар филм с Джон Уейн по телевизията, когато телефонът иззвъня.

— Да?

— Пинки?

Гласът ѝ беше слаб, но Пинки знаеше кой се обажда. Той свали обувите си в чорапи крака от масичката и събори купата с чипс.

— Кари? Какво има? — Не беше нужно да пита дали нещо не е наред. Очевидно беше така. Просто искаше да знае какво.

— Кървя — рече дрезгаво тя. — Мисля, че ще загубя бебето си.

— *Бебето* ти ли? — изкрещя той. От устата му се изля порой от богохулствени думи. — Идвам веднага!

Пристигна в апартамента ѝ след двадесет минути. Бони, чиято глава бе покрита с розови дунапренени ролки, го придружаваше. Беше я взел пътьом. Облегната немощно на вратата Кари ги пусна да влязат. Очите ѝ бяха зачервени от плач.

— Благодаря ви, че дойдохте — рече ненужно тя. — Обадох се на доктора. Той мисли, че трябва да отида в болницата просто, за да... бъдем сигурни. — След това се строполи в прегръдките на Бони и захълца неудържимо: — Загубих бебето си! Бебето на Томас! Няма го! О, господи! Бебето ми, бебето ми!

— Още супа?

Кари се усмихна немошно.

— Не, благодаря ти, беше вкусна. Не си спомням някой досега да ми е правил домашна пилешка супа.

Бони вдигна подноса от скута на Кари и я потупа по ръката.

— Искаш ли нещо друго? Кока-кола? Сок? Докторът каза, че кръвната ти захар трябва да се вдигне.

— Засега нищо, благодаря. И двамата бяхте страхотни. Не зная какво щях да правя без вас. Първо... смъртта на Томас. После скандалът. А сега и това.

Гласът ѝ замря и тя сведе очи към сатенения ръб на одеялото, който мачкаше с пръсти.

Намираше се вкъщи от по-малко от час, след като беше прекарала нощта в болницата. Бони и Пинки я бяха докарали у дома. Суетяха се над нея като квачки, приготвиха ѝ леглото на дивана в дневната, принасяха и отнасяха, говореха тихо. Това ѝ напомняше за дните след погребението на Томас. По мрачно стечение на обстоятелствата сега отношението им беше същото. Бебето ѝ беше умряло.

Пинки седеше в другия край на стаята срещу отворения прозорец. Бони му беше наредила да стои там, ако толкова настоява да пуши. Той се подчини с необичайна отстъпчивост. Не от уважение към Бони, а към Кари.

— Как се чувстваш, миличка?

— Празна — отговори тихо тя.

Нито той, нито Бони пропуснаха да забележат тънката ѝ ръка, която поглади хлътналия корем.

— За бога, защо не ни каза, че си бременна? Защо не...

— Пин-ки-и — процеди Бони.

Той я изгледа сърдито и дръпна дълбоко от цигарата.

— Просто се опитвах да кажа, че ако знаехме, щяхме да направим всичко възможно тя да се грижи по-добре за себе си.

— Не се обвинявай, Пинки — рече Кари. — Има само един човек, когото мога да обвинявам за това.

Хънтър Макий, Хънтър Макий, Хънтър Макий, повтаряше мозъкът ѝ. Как само мразеше това име!

Звънецът стресна всички. Пинки скочи, за да отвори.

— Тук ли е госпожа Кари Стюърт Уин? — попита униформен служител.

— Не — отвърна рязко Пинки и понечи да затвори вратата.

— Всичко е наред, Пинки — каза Кари от мястото си. — Очаквах това. Призовка за съда, нали? — попита тя служителя, който влезе в стаята.

— Точно така, госпожо.

Той постави документа в протегнатата ѝ ръка и си отиде толкова бързо, колкото беше дошъл. Пинки го нарече с груб епитет и тръшна вратата зад гърба му.

— Трябва да се явя в съда на седемнадесети — каза Кари, след като прочете призовката.

— На седемнадесети? — рече Бони. — Та това е едва...

— Вдругиден — довърши вместо нея Пинки. — И дума да не става! Ще се обадя на Макий, ще го осведомя за обстоятелствата, ще му кажа...

— Няма да правиш нищо такова — рече Кари и седна рязко на канапето. Внезапното движение изразходи всичките ѝ сили и тя падна обратно на възглавниците.

— Но ти не можеш! — възрази Пинки. — Едва стигаш от леглото до стола. Господи, Кари, току-що ти остъргаха вътрешностите...

— Млъквай, Пинки! — кресна Бони. — Тактичен си като слон в стъкларски магазин! А сега да не съм чула и дума.

Поставен на място, Пинки се прегърби на стола. Бони коленичи и улови Кари за ръката.

— Миличка, смяташ ли, че ще можеш да понесеш това точно сега? То би било ужасно изпитание по всяко време, но в този момент... Позволи ни да му се обадим и да му кажем, че си болна. Няма да споменаваме за аборта, ако не искаш. Просто ще кажем, че не се чувстваш добре.

— Не — рече твърдо Кари. — Той ще си помисли, че кръшкам, за да не се изправя пред него. Няма да позволя на този човек да ме смята за страхливка. Той устрои всичко това, но денят в съда ще бъде мой.

Беше облечена в черно.

Видя я в момента, в който влезе в съдебната зала. Беше в костюм от две части с кремава блуза. Полата бе тясна. Сакото ѝ прилягаше до съвършенство. Всичко, което се виждаше от блузата, бе панделката под брадичката ѝ и няколко сантиметра маншети на китките. Косите ѝ бяха прибрани в къса къдрава опашка на тила, завързана с панделка от черно кадифе. На ушите ѝ имаше перлички. Зелените ѝ очи бяха единственият жив цвят в нея. Изглеждаха необикновено големи върху бледото ѝ лице.

Те пробягаха към него, спряха се и се втренчиха безизразно, без да мигнат, след това постепенно се отместиха. Не се върнаха повече.

Изглеждаше като измъчен ангел. Хънтър никога не се бе чувствал такъв злодей.

Гай Брейди, един от младшите асистенти, подсвирна тихо:

— Господи, каква е хубавица! Изглежда даже още по-красива, отколкото по телевизията.

Хънтър се обърна към него и го погледна така заплашително, че асистентът бързо се зарови в документите, разпръснати пред него.

Хънтър наблюдаваше Кари колкото можеше по-дискретно. Тя седна на втората редица. Придружаваше я нисък набит рус мъж с червендалесто лице. Трепереше над нея като бодигард.

Съобщиха влизането на съдията. Съдебните заседатели бяха помолени да запазят тишина. Хънтър започна процеса, който готвеше от няколко дни срещу обвиняемите. Извика двама свидетели. Техните показания бяха банални и само повтаряха информацията, която съдът бе чул от предишните свидетели. Кръстосаният разпит бе също тъй отегчителен.

Следващото име в списъка на Хънтър беше Кари Стюърт Уин.

Той каза мислено името ѝ. Това беше. *Да го направя ли или да не го направя?* Ако не я призовеше да свидетелства, може и да имаше

шанс да спечели доверието ѝ, приятелството ѝ и евентуално... Може би, но това беше само коварен блян.

Ако я повикаше на мястото за свидетелите, погубваше шансовете си за каквото и да било.

Но се беше заклел да защитава справедливостта. Не беше нейна вината, че съпругът ѝ се е оказал мошеник. Ако не направеше това, което знаеше, че е негов дълг, нямаше ли да бъде също толкова виновен в нарушение на задълженията, колкото и обвиняемите?

— Ваша чест, призовавам госпожа Кари Стюърт Уин на ложата на свидетелите.

Откъм залата се чу мърморене. Всички я познаваха от телевизията, и освен ако не бяха живели под камък през последния месец, бяха добре запознати с връзката ѝ с този процес.

— Мислиш ли, че ще ти окаже съдействие? — попита Гай с ъгълчето на устата си.

— Не — отговори Хънтър, докато я гледаше как се отправя към ложата на свидетелите.

— Тогава защо я викаш?

— Ако не окаже съдействие, заседателите ще се питат защо, нали? Тогава автоматично ще си помислят, че е виновна.

— Но тя не е подсъдима.

— Да, но независимо дали ѝ се иска да признае или не, съпругът ѝ е.

Гай кимна почтително, но Хънтър не го видя. В момента гледаше как Кари се заклева. Ръката, която лежеше върху голямата черна Библия, изглеждаше крехка, сякаш бе направена от порцелан. Виждаха се бледосините вени, всяка тъничка кост. Спомни си как бе държал ръката ѝ до гърдите си. Тя тежеше колкото перце и все пак бе оставила трайно впечатление, което въображението му винаги можеше да извика.

Тя седна и срещна спокойно погледа му. Сърцето му спря за миг. Защо трябваше да бъде тъй дяволски красива? И защо трябваше сега да я разкъса на парчета? Хънтър сложи очилата си, за да прикрие объркването, което го беше завладяло.

— Кажете пълното си име, моля.

— Кари Елизабет Стюърт Уин.

— Бяхте ли омъжена за Томас Уин?

— Да.

— Колко време?

Тогава у нея пролича първата искрица чувство. Изглеждаше изненадана от въпроса, но отговори спокойно:

— Две години.

Разбира се, този въпрос нямаше отношение към делото. Хънтър имаше лични причини да го зададе.

— Познавате ли господин Паркър и господин Хейнс?

— Да.

— До каква степен?

— Бяха на служба в градския съвет заедно със съпруга ми... преди смъртта му.

Умница! Беше вмъкнала това, за да го накара да изглежда като мъчител на злочести вдовици. А той и се чувстваше именно така. Съвсем скоро съдебните заседатели щяха да бъдат нейни послушни роби, ако вече не бяха. Не можеше да ѝ позволи да се измъква с такива лукави трикове, иначе и самият той щеше да бъде завладян от чара ѝ.

— Докато съпругът ви служеше в общинския съвет, често ли пътуваше?

— Да.

— По работа, по забавления? Какви бяха тези пътувания, госпожо Уин?

— Съпругът ми е мъртъв. Как би могъл да бъде обвиняем?

Втора точка в нейна полза.

Хънтър се обърна към съдията:

— Ваша чест, бихте ли наредили на свидетелката да отговори на въпроса ми?

— Съпругът ѝ не е обвиняем, господин Макий — напомни му съдията.

— Не, Ваша чест, не е. Но ако беше жив, не се съмнявам, че щеше да бъде. Както и да е, това няма отношение. Смятам, че показанията на тази свидетелка могат да имат връзка с участието на господин Паркър и господин Хейнс в предполагаемото незаконно присвояване на пари.

— Много добре. Продължете. Госпожо Уин, бихте ли отговорили на въпроса?

Тя навлажни устните си.

— Често пътуваше по работа.

— Сам?

— Така смятам.

— Но не сте сигурна?

— Да, сам — отвърна тя с убеденост, която Хънтър знаеше, че е фалшива. Беше сигурен, че и съдебните заседатели го знаят.

— Никога ли не сте пътували с него?

— Не и на делови пътувания.

— Никога ли?

— Не и на делови пътувания — повтори тя.

Той се обърна рязко с гръб към нея и отиде до масата, където Гай вече беше готов с папката. Отвори я и започна да се рови из пачките фактури.

— Предполагам, че сте правили заедно ваканционни пътувания.

— Разбира се.

— Пътувания за забавление.

— Да. Ваканционни пътувания, пътувания за забавление, наричайте ги както искате.

По начина, по който се размърда неловко на стола си, личеше, че губи търпение от този разпит, който като че ли не водеше наникъде. Но всеки път, когато поглеждаше към папката му, той различаваше неохотния ѝ интерес към нея.

— Бихте ли счели наемането на чартърен самолет за лукс, характерен за пътуване за забавления, а не за делово пътуване?

Този въпрос бе предназначен да я обърка и точно както беше очаквал, тя не бе готова да отговори. Кари претегли думите му в ума си и заекна:

— Не съм сигурна, че ви разбирам...

Той поясни:

— Ако един редовен самолет може да ви откара от точка А до точка Б, считате ли, че е лукс да си наемете чартърен самолет? Просто да или не, госпожо Уин.

— Не зна...

— Просто „да“ или „не“.

— Да! — възкликна тя.

Той се стъписа. Никак не му харесваха двете червени петна, които цъфнаха на бузите ѝ и накараха лицето ѝ да изглежда още по-

бледо. Пръстите ѝ, стиснати здраво в скута, сякаш бяха безкръвни. Дали не беше отслабнала?

Хънтър си наложи да мисли за работата. *Искаш тази присъда, нали? Не желаете тези мошеници, които са смукали кръв от данъкоплатците в продължение на години, да се измъкнат, нали? Тогава продължавай по програма, Макий, и престани да мислиш за нея като за жена. Престани да си мислиш, че предпочиташ да я прегръщаш и пазиш от всичко, вместо да я атакуваш с подвеждащи въпроси. И, за бога, престани да зяпаш лицето ѝ като влюбено теле!*

Той бутна нетърпеливо очилата по-нагоре на носа си. Забеляза, че Гай го гледа любопитно. Нима неловкостта му бе толкова очевидна?

— И бихте ли казали, че наемането на яхти, лимузини и други такива са също луксове, свързани с пътуванията за забавление?

— Предполагам, че да.

Той се обърна войнствено към нея, сякаш за да си докаже, че още може да го прави:

— И след като предполагате това, защо смятате, господин Уин е уреждал наемането на такива луксозни средства за транспорт, когато очевидно е пътувал по работи на община Денвър?

— Не е!

— Възраavam — каза адвокатът на защитата от мястото си. — Господин Макий изисква заключение от свидетелката.

— Приема се — рече монотонно съдията.

Ако Хънтър си позволеше да се усмихне, изражението му щеше да бъде самодоволно. Съдебните заседатели вече бяха чули обвинението му и жаркото отричане на Кари.

— Това върху тази фактура подписът на покойния ви съпруг ли е? — попита той и бутна под носа ѝ парче хартия.

Кари я огледа бързо.

— Изглежда... като негов. Не мога да бъда...

— А това? — Той сложи още една хартия пред нея. — А това?

Адвокатът на защитата се изправи.

— Ваша чест, господин Макий тормози свидетелката. Тя не може да се закълне във валидността на подписите върху тези документи. Само един експерт би могъл.

— Приема се. Господин Макий, мисля, че ви разбрахме.

— Да, Ваша чест.

Хънтър погледна отново към Кари и се разтревожи от капчиците пот по горната ѝ устна и рязкото повдигане и спускане на гърдите ѝ.

— Добре ли сте? Искате ли чаша вода?

Почувства почти непреодолимо желание да хване ръцете ѝ между своите и да ги стопли. Инстинктивно усещаше, че сигурно са студени като лед.

— Не, благодаря — отвърна хладно тя, като гледаше не в очите, а някъде над рамото му.

Хънтър не настоя и отстъпи назад. Тя го презираше. А все още не бе започнал с лошата част. Огледа ненужно записките си, за да ѝ даде време да се овладее. Когато пропиля толкова време, колкото бе възможно, отново се обърна към нея:

— Покойният ви съпруг приемал ли е гости на тези свои пътувания, госпожо Уин?

— Вече ви казах. Не съм била с него. Не знам.

— Опитайте се да си спомните.

Адвокатът на защитата отново се изправи на крака.

— Възразявам, Ваша че...

— Оттеглям въпроса си — прекъсна го Хънтър. След това се приближи до скамейката на свидетелите и опря небрежно лакти на парапета, сякаш просто водеха приятелски разговор с Кари. — Докато съпругът ви беше жив, често ли приемахте гости у дома си?

— Да. Томас имаше много приятели. Обичаше да приема гости.

Дясната му вежда се повдигна въпросително.

— А вие не обичахте ли?

— Не исках да кажа това — каза троснато тя. — Да, обичах, и то много.

— И казахте, че господин Уин е обичал да приема гости.

— Да.

— Тогава е разумно да се предположи, че господин Уин е играел ролята на домакин и когато е бил извън града.

— Ваша чест, защитата...

Съдията вдигна ръка.

— Мисля, че разбирам какво цели господин Макий с тези въпроси и бих искал да чуя отговора на госпожа Уин.

— Но той отново иска от свидетелката да прави заключения — настоя защитникът.

— Ще перифразирам въпроса си — рече любезно Хънтър. — Знаете ли някой конкретен случай, когато вашият съпруг е приемал гости по време на пътуване?

Погледът ѝ беше несигурен. Не знаеше как да отговори и се мъчеше да намери уклончив отговор.

— Не — каза накрая тя.

Хънтър усети, че говори истината.

— Никога ли не ви е споменавал, че е бил домакин на парти, вечеря или обяд?

— Може и да е споменавал. Не си спомням.

— Не си спомняте? Никога ли не сте изпитвали любопитство какво прави, когато не сте заедно?

Този въпрос нямаше отношение към делото и Хънтър го знаеше. Очевидно и тя бе достатъчно интелигентна, за да го разбере, защото го погледна точно толкова изпитателно, колкото и той нея.

— Аз имах доверие в съпруга си.

Той продължи известно време да я гледа право в очите и ревността от Томас Уин го загриза жестоко. Уин бе имал безусловната любов и доверие на съпругата си. И беше предал и двете. Ако в момента беше жив, Хънтър щеше да го удуши с голи ръце.

Той извърна поглед, за да се овладее. След това попита през рамо:

— Като се има предвид характерът на съпруга ви и това, че е обичал да приема гости, както и неговият чар, разумно ли е да предположим, че е приемал гости и по време на деловите си пътувания?

Едновременно с това хвърли страшен поглед към адвокатата на защитата, сякаш го предизвикваше да възрази. Но той остана мълчалив и Кари отговори бавно:

— Да, може би това е разумно предположение.

— И след като вече установихме, че всички пътувания, които е предприемал сам, са били с делова цел, трябва да допуснем, че и приемането му на гости по това време е било с делова цел, нали?

Тя отправи умолителен поглед към адвокатата на защитата, но той беше зает да си прави записки.

— Мисля, че да — отвърна тихо. — Въпреки че не знам със сигурност. Но си спомнете, Томас имаше и други делови интереси,

освен тези, свързани с общината.

Сега вече щеше да стане отвратително. Само да имаше друг начин... Но нямаше. Нямаше друг избор, освен да изсипе тон камъни на главата ѝ, да я унижи публично. Той си пое дълбоко дъх, погледна отново папката и я върна на масата. След това бавно и решително се приближи до свидетелската ложа.

Когато застана толкова близо, че върховете на обувките му я докоснаха, попита:

— Съпругът ви споменавал ли ви е някога свой делови партньор на име Глория Патен?

— Не.

— Някоя си Глория Патен от Сан Франциско?

— Не.

— А Сирина Холи от Ню Орлиънс?

Кари преглътна мъчително, но очите ѝ останаха нетрепващо вперени в неговите.

— Не.

— А госпожица Дивайн от Ню Йорк Сити или госпожица Ортега от Сан Хуан, Пуерто Рико? Някое от тези имена звучи ли ви познато?

— Не.

— И все пак съпругът ви трябва да е имал делови отношения с тези жени — от името на община Денвър. Защото често ги е забавлявал за нейна сметка.

Тя ахна, притисна юмрук до сърцето си и прошепна:

— Спрете!

— Какъв бизнес смятате, че е имал съпругът ви с тези жени, госпожо Уин?

— Не знам — отвърна дрезгаво Кари.

Откъм залата се чу шушукане. Съдията заудря с чукчето си. Хънтър заобиколи ложата на свидетелите и застана точно до Кари. Тя проследи движенията му с разширени и бдителни очи.

— Не знаете какъв бизнес е имал съпругът ви с тези жени?

— Не.

— Трябва да е бил много важен. Опитайте се да си спомните...

— Ваша чест, това е скандално! Свидетелката...

— Господин Макий...

— Моля ви, спрете! — извика Кари.

Той сложи единия си крак на стъпалото на ложата.

— Често ги е забавлявал. Всеки път, когато е бил в съответните градове.

— Не!

— В хотелски апартамент.

— Лъжете!

— Ваша чест...

— Господин Макий, моля ви да ограничите въпросите си...

— В спалнята. По цяла нощ.

— Не! — изпищя Кари.

След това скочи на крака, люшна се, затвори очи и политна напред.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ръцете на Хънтър я достигнаха точно навреме, за да я хванат. Той я притисна до гърдите си, разтревожен от това, че тя не тежи повече от едно дете. Главата ѝ се люшкеше върху ръката му. Беше ужасно бледа. Клепачите, оцветени от умората в нежнолилаво, бяха абсолютно неподвижни. Тебеширенобелите ѝ устни бяха полуотворени.

В съдебната зала бе настанала истинска бъркотия: първо, от необичайния разпит на Хънтър, а след това — от драматичната реакция на Кари. Репортери и оператори се мъчеха да застанат на удобни позиции. Зрителите бяха станали и се блъскаха да стигнат до пътеките. Разсилните се опитваха напразно да ги спрат. Съдията удряше с чукчето си и крещеше да се въдвори ред. Адвокатът на защитата се мъчеше отчаяно да привлече вниманието.

Тъй като създамата се суетня му даваше възможност, Хънтър понесе Кари към един страничен изход.

— Махай се от пътя ми! — озъби се той на един разсилен, който неразумно му препречи пътя. Разсилният му отвори широко вратата и отстъпи настрана.

Надолу по коридора, малко по-нататък от съдебната зала, имаше малък кабинет без табелка на вратата. Беше предоставен на разположение на Хънтър, тъй като главният му кабинет се намиреше в друга сграда на няколко пресечки от Съдебната палата. В тази стая той се оттегляше по време на съвещанията на съда или когато искаше да приеме дискретно ключови свидетели. Сега се отправи с бързи крачки нагам. Не искаше някой да го проследи и разбере къде я отнася. Никой не можеше да се погрижи за нея по-добре от него. Той влезе в кабинета, затвори вратата с ритник и положи Кари на старото кожено канапе. След това свали рязко очилата си, пусна ги на пода и коленичи до нея.

— Кари, Кари? — Гласът му звучеше изплашено. Господи, какво бе направил с нея! — Моля те, събуди се! — прошепна и докосна

бузата ѝ. Беше хладна. Той сложи дланта си на нея и погали скулата ѝ с палец. — Съжалявам!

Господи, колко съжалявам за всичко! Гърдите ѝ едва се повдигаха и спускаха. Той започна несръчно да разкопчава копчетата на сакото ѝ. Когато свърши, я привдигна. Тя се отпусна на гърдите му като парцалена кукла. Хънтър свали сакото ѝ и го захвърли настрани. След това я притисна здраво до себе си, сякаш искаше да я предпази, и започна да разтрива гърба ѝ, за да я върне в съзнание.

Косата ѝ се беше разпиляла и пръстите му се преплитаха в нея. Той притисна лице в русите къдрици и вдъхна уханието на цветя, което винаги си бе представял, че излъчва. Устата му бе влудяващо близо до ухото ѝ. Той внимателно я положи върху напуканите кожени възглавнички.

Очите му оглеждаха трескаво лицето ѝ и търсеха признаци на съживяване. Лежеше неподвижно, сякаш бе мъртва. Дишането ѝ бе едва забележимо.

Хънтър прехапа долната си устна и огледа нерешително панделката под брадичката ѝ. Ръцете му се изпотиха. Здравата щеше да загази, ако тя се събудеше и видеше, че блузата ѝ...

Но беше припаднала и нямаше никакви признаци на свестяване. Той хвана краищата на панделката между пръстите си и ги подръпна, докато я развали. След това я развърза и освободи шията ѝ. Пулсът ѝ беше съвсем слаб. Виждаше лекото му потрепване в малкия триъгълник в основата на шията ѝ.

Сякаш по своя собствена воля, ръцете му се насочиха към първото копче. Копчетата бяха перлени — от онези, които лесно излизаха от илиците. И все пак не бе лека задача. Ръцете му трепереха. Той разкопча само три копчета и нагласи блузата така, че шията и деколтето на Кари да бъдат изложени на въздуха. Тя не помръдна.

Явно не беше възнамерявала да сваля сакото си, защото иначе щеше да носи сутиен, и то не толкова прозрачен, колкото камизолката от фина като паяжина дантела. С тази дреха бе като облечена в дим.

Опита се да накара мозъка си да не регистрира нищо, но той фотографираше и запомняше всичко, което очите му виждаха. Все пак беше човешко същество, нали? И мъж. А кой хетеросексуален мъж нямаше да гледа неясните сенки, които зърната ѝ правеха под двата слоя нежна прозрачна материя?

Господи, колко е красива!

Той затвори за момент очи, за да прогони прилива на желание, който го връхлиташе. Когато отново ги отвори, те попаднаха върху вдлъбнатината в основата на шията ѝ и този път не видяха никакъв пулс. Или може би не искаше? Може би просто си търсеше извинение да постави ръка на сърцето ѝ?

Във всеки случай го направи, отначало нежно — достатъчно, за да накара двете копринени материи да се плъзнат заедно и да преместят дланта му точно върху малкото възвишение. Нежно, закръглено и топло. Женска плът. Нейната плът. Плътта, която изпълваше ръката му.

Тя изхлипа. Звукът премина през него като светкавица. Той приближи лицето си до нейното.

— Шшшт, всичко е наред, Кари. — След това я погали по косата. — Не исках да бъдеш наранявана. Кълна се, че не исках! Прости ми!

Хънтър я привдигна към себе си и отново притисна лице до шията ѝ.

— Всичко е наред. Всичко е наред.

Когато започна да се свестява, се почувства толкова добре, колкото отдавна не се бе чувствала. Прегръщаха я нечии силни ръце и сигурността, която ѝ даваха, бе върховна. Топли ласкави устни се движеха нагоре по шията ѝ, покрай ухото ѝ, по бузата и ъгълчето на устата ѝ, където я целунаха нежно.

О, колко приятно беше това! Тя се обърна към мъжкото лице — грапаво от набола брада, ухаещо на одеколон и сапун за бръснене. Устните ѝ намериха неговите и се притиснаха силно до тях.

Той реагира веднага, като се напрегна и отдръпна. Нима щеше отново да я остави? *Не!* — извика съзнанието ѝ. Тя уви ръце около врата му. Искаше да бъде прегръщана от това силно тяло. Силата му я караше да се чувства в безопасност. Продължавай да ме докосваш, целуни ме! — искаше ѝ се да извика. Но мозъкът някак не бе в състояние да командва гласа ѝ.

Накрая устните му се върнаха, останаха и се раздвижиха върху нейните. Шепнеха красиви, успокоителни, утешителни думи. Стенейки, тя отвори уста. Влажният му кадифен език разтвори устните ѝ по-широко, плъзна се дълбоко вътре и се раздвижи жадно.

Странно. Томас никога преди не я беше целувал така. Не и толкова похотливо. Кари почувства целувката с цялото си тяло. В гърдите си, които се стегнаха до мощната му гърд и я загъделичкаха. В женствеността си, където я заливаха едно след друго усещания и ѝ се струваше, че ще експлодира от удоволствие. Или от болка. Болеше я от желание да я притисне там, да я погали, да я изпълни.

Тя хвана с ръце косата му и го притегли по-близо до себе си. Започна да го целува още по-страстно, като обгърна с устни езика му. Искаше още, още. Проплака името на единствения любовник, когото някога бе имала:

— Томас, люби ме. Томас! Томас!

Неочаквано той я пусна и отблъсна възпиращите го ръце. Устните му, които ѝ бяха дарявали удоволствие, се отдръпнаха, макар че влагата им бе останала върху нейните. Кари отвори неохотно очи.

Всичко у нея застина. Не гледаше в лицето на любимия си съпруг, а в омразното лице на Хънтър Макий.

Беше твърде противно, за да е реалност. Кари не смееше да се помръдне. Ако се помръднеш, ако почувстваше нещо, щеше със сигурност да знае, че всичко това не е било плод на въображението ѝ. Не, не можеше да е нещо друго, освен кошмар. Не можеше да го приеме за истина. Но беше.

Той стана и очите му се насочиха към разкопчаната ѝ блуза. Виновното му лице го издаваше.

— Разкопчах я, докато се опитвах да ви свестя — каза дрезгаво, сякаш се извиняваше.

Кари изписка леко, когато сведе поглед към предната част на блузата си. След това веднага върна очи към него. Дишането ѝ, толкова леко преди това, сега беше учестено. Той прокара пръсти през косата си, изруга горестно и се извърна.

Тя спусна крака на пода и седна, като се полюляваше.

— Вие... вие...

Не можеше да измисли достатъчно лоша дума, с която да го нарече. Замъчи се несръчно с копчетата на блузата си.

Той отново се обърна към нея:

— Чуйте ме, Кари. Съжалявам! За всичко. Вие припаднахте на ложата за свидетели. Пренесох ви тук. Аз... вие... — Той сви безпомощно рамене.

Кари се опита да се изправи, но коленете ѝ веднага се подгънаха. Хънтър се втурна да я прихване, но тя се отдръпна рязко от него.

— Не ме докосвайте! — процеди Кари. — Ако само още веднъж се опитате да...

— Кари, моля ви! Знам, че ме помислихте за някой друг. Възползвах се от ситуацията.

— Дяволски сте прав. — Сега дишаше тежко от ярост. — Още ли ще ме унижавате? Вие сте...

Вратата се отвори и вътре влетя Пинки, който изглеждаше или като ангел-отмъстител, или като измамения глупак от фарс. Косата беше щръкнала като наелектризиран ореол около главата му.

— Кари, слава богу! — извика той. — Не можех да те намеря.

— Затворете вратата — каза Хънтър със забележително спокойствие. — Знае ли някой друг къде сме?

— Не. Настана страхотна бъркотия. Защитата отказа да подлага Кари на кръстосан разпит и с това ви направи да изглеждате като истински кучи син, господин окръжен прокурор — рече Пинки с неприкрито задоволство. — Съдията обяви, че съдът се оттегля. Как си, миличка?

Той се наведе да огледа лицето на Кари. Пръстите му опипваха ръцете и раменете ѝ, сякаш търсеха рани.

— Просто ме изведи оттук. Моля те, Пинки!

Тя се облегна изтощено на него и той ѝ помогна да се изправи.

— Ваш приятел ли е? — попита Хънтър. Кари само го изгледа сърдито, докато си вземаше сакото. Той отново се обърна към Пинки: — Госпожица Стюърт не е добре.

Пинки погледна първо към единия, после към другия. Нещо не беше наред. Подушваше го във въздуха. Не му бе харесал разпитът на окръжния прокурор. Всъщност дори му се беше приискало да го убие, задето обстрелва Кари с въпроси, които повдигат съмнения за морала на Уин.

Но също така беше видял начина, по който този човек беше рискувал всичко, включително собствената си репутация, отнасяйки я от съдебната зала на безопасно място. Значи Макий не можеше да е чак толкова лош.

— Името ми е Пинки Луис. Аз съм шеф на новините в УБТВ. И приятел на Кари. Макар че напоследък се чувствам повече като неин

пазач.

— Мисля, че трябва да отиде на лекар. Беше изпаднала в безсъзнание за известно време.

— Да вървим, Пинки — измърмори тя.

— Добре. Ще се погрижа да извикаме доктор — каза Пинки на Хънтър. — Предупредих я да не се явява в съда толкова скоро след...

— Пинки! — каза остро Кари, показвайки искрица живот, макар да бе на път да припадне.

— Толкова скоро след кое? — попита Хънтър, като тръгна след тях, докато се придвижваха бавно към вратата.

Пинки отвори вратата, но се обърна и погледна внимателно окръжния прокурор. Беше вкарал Кари в ада, но изглеждаше като момче със съвест. Може би трябваше да си получи поне малко от това, което беше забъркал.

— Толкова скоро след спонтанния аборт — рече Пинки през рамо въпреки протестите на Кари. — Тя загуби бебето на Томас Уин преди три дни.

Онемял, Хънтър ги гледаше как си отиват. Пинки му хвърли многозначителен поглед и затвори вратата. Хънтър се обърна и притисна юмруци към очите си. Изруга цветисто, след това отново и отново, с още по-голяма страст. Накрая изрева от ярост срещу съдбата и удари с юмрук най-близката стена.

Пинки се дотътри до входната врата. Беше само по чорапи, единият, от които имаше голяма дупка и се виждаше палецът му. Отдавна беше извадил ризата от колана си. От ъгълчето на устата му висеше цигара. В ръката си държеше чаша скоч.

Той отвори рязко вратата и дълго гледа мъжа от другата страна на прага. Накрая каза:

— Не мога да не ти призная. Куражлия си.

— Мога ли да вляза?

— Къщата не е моя.

— И все пак?

Пинки се подкрепи с още една глътка скоч, като през това време претегляше с поглед Хънтър Макий. Може би заради букета жълти рози, който държеше, или заради недвусмислените признаци на умора

в очите му, или изпитото лице, на което бръчките от смях покрай устата бяха станали по-дълбоки; но каквато и да бе причината, Пинки почувства странен проблясък на сантименталност. Съжаляваше горкото копеле. Отстъпи настрани и позволи на Макий да влезе в дневната на Кари.

— Как е тя? — попита Хънтър, като се обърна, прескачайки предисловията.

— Абе в момента не е в най-страхотната си форма, но ще се оправи. Докторът ѝ нареди да остане в леглото две седмици вкъщи или един месец в болница.

Хънтър преглътна мъчително.

— Толкова ли е зле?

— Изтощение, физическа и душевна преумора, анемия, ниска кръвна захар.

Без да дочака покана, Хънтър се отпусна на един стол и се втренчи разкаяно в пода между краката си. Мина дълго време, преди да вдигне глава и да каже:

— Нямахте начин да знам за нейното... заболяване. Кълна се, че не съм имал намерение да я наранявам!

Същата сутрин на Пинки му се бе искало да убие този човек. Но вечерта? По дяволите, той вярваше на Макий! Може и да беше демон в съдебната зала, но явно не бе искал да причини зло на Кари. Все пак Пинки беше лоялен първо към приятелката си, затова нямаше намерение да остави този човек да се измъкне толкова леко.

— Нещо за пиене?

Хънтър се поколеба за момент и му се усмихна унило.

— Да, моля.

После постави внимателно букета от жълти рози на масичката за кафе и разкопча спортното си сако.

Пинки наля в една чаша двойна доза скоч без лед, вода или сода, и я подаде на Хънтър, който я изпи на един дъх. Едва ли предполагаше колко го е издигнало това в очите на Пинки. Шефът на новините хич не понасяше мъже, които пиеха като джентълмени.

— Вие... ъ-ъ... с нея ли живеете? — попита Хънтър, като повъртя празната чаша между пръстите си.

Пинки не можеше да бъде подведен от привидното безразличие на въпроса. Ако не беше толкова глупав, щеше да си помисли, че

събеседникът му ревнува. По дяволите! Този човек наистина ревнуваше.

Този път донесе бутилката до Хънтър, наклони я към чашата и му наля още веднъж.

— Не, не живея с нея. С Бони само наминахме след работа, за да я видим как е и да ѝ донесем вечеря.

— Бони ваша съпруга ли е? — попита с надежда Хънтър.

Пинки изсумтя и едва не се задави с питието си:

— Боже опази! Тя работи в УБТВ, понякога се мъкне с нас. Сега е при нея и ѝ помага да се приготви за лягане.

— Разбирам.

Чувстваше се ужасно неудобно. През целия следобед си бе блъскал главата над дилемата да дойде ли да я види или не. Накрая бе успял да убеди сам себе си да го направи, но все още не беше уверен дали е постъпил правилно. Беше я накарал да припадне. Но независимо дали бе виновен за това или не, случилото се след припадането ѝ със сигурност бе негова грешка и той очевидно нямаше да забрави това като по чудо.

А нейният приятел, куче-пазач или какъвто и да ѝ беше Пинки Луис, го наблюдаваше, сякаш бе бръмбар в стъклен буркан. Чувстваше се като хлапе на първата си среща, на което се е наложило да се срещне само с бащата на момичето в гостната.

Хънтър изпита внезапна нужда да се оправдае и каза:

— Откъде бих могъл да знам за бебето ѝ? — Мисълта, че е загубила детето си, накара стомаха му да се свие. — Защо не ми се е обадила да ми каже, че не може да дойде в съда? Щях да я разбера и да не я карам да дава показания.

— Наистина ли?

— Вижте, господин Луис, зная какво си мислите за мен, но...

— Викай ми Пинки. Не мога да трая тези глупости с „господин Луис“.

Хънтър премигна зад очилата си. Харесваше му честният и рязък маниер на този човек. С него изобщо не трябваше да се чуди за мнението му.

— Добре, Пинки. Очевидно си много близък с Кари... с госпожица Стюърт.

— Много.

— Ще ми кажеш ли защо не бях уведомен, че е болна? Защо ме принуди да я изправя на ложата за свидетели?

Пинки въздъхна:

— Опитвахме се. С Бони ѝ предложихме да ти позвъним и да ти обясним положението. — Той посочи коридора, който водеше към спалнята: — Това момиче притежава магарешки инат. Сигурно се мисли за Супермен в пола. Не поиска и да чуе.

— Но това е нелепо!

— Така ли?

— Да. Аз нямаше да настоявам да се яви пред съда. Защо е трябвало да прави това със себе си?

— Не искаше да се изложи пред теб — отвърна мрачно Пинки, като наблюдаваше реакцията на Хънтър.

Изражението на последния изразяваше недоверие.

— Защо?

— Защото нападнахте Уин, а тя беше луда по този мъж.

Хънтър изглеждаше така, сякаш беше ударен с юмрук в брадичката — потръпна леко и се отпусна върху възглавничките на стола.

— Разбирам — промърмори той. Вече не гледаше към Пинки, бе вперил празен поглед в розите. — В такъв случай не е имало друг начин, освен да я нараня, нали?

Пинки отново почувства онова гъделичкане точно между раменните си лопатки. Сега вече беше в управлението, но един репортер никога не можеше да се избави от шестото си чувство; от онзи радар, който подсказваше, че нещо не е наред, нещо липсва, нещо не е точно така, както изглежда на пръв поглед.

И както беше разтревожен за Кари същата сутрин, когато я намери в онзи кабинет с този мъж, бе започнало да го гъделичка още в момента, когато бе влязъл в стаята.

Дори и насила не можеха да измъкнат от устата на Кари какво се бе случило там. А и Хънтър не изглеждаше да е от типа мъже, които дрънкат за личните си отношения с жените.

Пинки сигурно така и щеше да си умре, без да разбере какво се е случило в онзи кабинет, преди той да се появи. Но бе сигурен, както беше сигурен, че Господ е създал малките зелени ябълки, че нещо се е случило. И ако правилно се досещаше, то нямаше нищо общо със

станалото в съдебната зала. И каквото и да беше, бе разтърсило здравата и двамата.

Защо иначе Кари се беше затворила в себе си и не бе проронила нито дума в продължение на часове? И защо окръжният прокурор ще дойде при свидетелка да ѝ донесе цветя, след като е бил принуден да я унищожи с думи?

Според Пинки този мъж изглеждаше влюбен до полуда. Той опря лакти на коленете си, наведе се напред и попита:

— Защо дойде тук тази вечер, Макий?

— Исках да я видя и да ѝ се извиня.

— И дума да не става, господин Макий!

При звънкото произнасяне на името му Хънтър скочи, удари си крака в масичката за кафе и разплиска питието си. Макар да бе смятал, че Пинки Луис се държи заплашително, изобщо не бе подготвен за ненавистния поглед на Бони Стренд. Изглеждаше така, сякаш току-що е помирисала боклук на една седмица.

Пинки ги представи един на друг. Единствената отстъпка на Бони бе, че кимна хладно.

— Вие сте последният човек, когото би искала да види, господин Макий — рече заядливо тя.

Пинки вече бе започнал да смята, че Макий заслужава поне да бъде изслушан. А и не му харесваше, дето Бони се меси така.

— Че откъде знаеш какво иска Кари? — попита я той.

— Знам — отвърна рязко Бони.

— Ами тогава може би е по-добре да си гледаш своята работа — парира Пинки.

Бони отметна предизвикателно глава назад и погледна Хънтър.

— Вие ли донесохте розите?

— Да.

Тя го изгледа критично.

— Кари определено не ви смята за човек, достоен за уважение, и честно казано, аз също. Не и ако разкажете за това, което се е случило сутринта, са верни.

Хънтър се запита дали тя знае какво се е случило в кабинета му, но после реши, че става дума само за сцената в съдебната зала. Кари нямаше да каже никому, че са се целували.

— Страхувам се, че разказите са верни, макар че не знаех за физическото състояние на госпожица Стюърт, когато я призовах на ложата. Надявам се да докажа както на нея, така и на вас, че не съм чак толкова чудовище.

На устните му се появи едва доловима усмивка, но тя се оказа достатъчна, за да накара сърцето на Бони да запърха. Все пак беше жена, а първото, което ѝ хрумна след внимателното оглеждане на чаровния, хубав окръжен прокурор, бе „страхотно парче“. Смирението винаги бе тъй привлекателно у силните мъже. Но все пак Бони бе прекалено опитна, за да се заблуди от широките рамене, белите зъби и смиреното държание.

— Не искам отново да се ядосва — рече предупредително тя.

— Кълна се, че ако покаже и най-малкия признак, че се разстройва, веднага ще напусна!

Бони погледна към Пинки, който сви рамене в отговор на мълчаливия ѝ въпрос. Съставяйки си собствено мнение за човека, тя се отдръпна от вратата към коридора и каза:

— Втората врата вдясно.

— Благодаря ви — отвърна Хънтър, вдигна розите и се отправи към вратата. Там се спря и се обърна към Бони: — Мога ли само да...

— Да, влезте. Легнала си е, но още е будна.

Хънтър събра всичката си смелост и отвори вратата. В стаята светеше само една малка лампа, която се намираше върху покритата със стъкло бамбукова масичка до леглото. Горната табла на самото легло също беше от бамбук. Стените на стаята бяха боядисани в тъмнокремав цвят. Имаше тъмносини и канелени оттенъци на щампованата покривка на леглото, в кошниците със сушени цветя, по ориенталското килимче на пода. Огромни възглавници, покрити с възлеста неизбелена памучна материя, бяха натрупани в единия ъгъл пред параван от естествена ракета, на който висяха шалчета, колани и една голяма сламена шапка. От тавана висеше вентилатор. Стаята изглеждаше точно като нея: подредена и спретната на повърхността, но загатваща за интригуващи тайни.

Той затвори тихо вратата след себе си и влезе по-навътре в стаята. Когато чу стъпките му, тя обърна глава към него, отвори очи и рязко седна в леглото.

— Какво правите тук? Как влязохте? Махайте се!

Говореше с дрезгав шепот и Хънтър благодари на бога за това. От изражението ѝ личеше, че с удоволствие би се разкрещяла, че я убиват. Той направи успокоителен жест с ръка:

— Моля ви, Кари! Пинки и Бони казаха, че мога да вляза. Искам да ви се извиня.

— Нямам нужда от вашето извинение. Не го желая. Можете да ми се извинявате до деня на Страшния съд, но това няма да промени мнението ми за вас. А сега ви моля да излезете.

Хънтър поклати глава и тя видя, че е безполезно да спори с човек, който е изпълнен с такава решителност. Затова млъкна, когато той се приближи и застана до нея.

— Това е за вас — рече Хънтър и постави цветята на леглото ѝ, като в същото време си мислеше какъв задник е, задето ѝ подарява цветя, когато между тях съществува такава антипатия.

— Благодаря — отвърна Кари, като в същото време си мислеше каква глупачка е, задето приема цветя от мъж, когото толкова презира.

Очите му потърсиха нейните и когато ги намериха, не им позволиха да се отклонят.

— Мъчно ми е, че така се е случило с бебето ви.

Тихо изречените думи ѝ подействаха като убождане. Тя падна обратно върху възглавниците.

— Не бихте могли да знаете какво е мъка, господин Макий.

— Не бих могъл да знам вашата. Но съжалявам, че не знаех за този аборт, когато ви призовах на ложата тази сутрин.

Тя го погледна. Очите бяха в пълен контраст с бледото ѝ лице. В тях гореше вътрешен огън.

— И какво, ако знаехте?

— Нямаше да бъдете призована да свидетелствате.

— Но от това процесът ви щеше да пострада, господин Макий — отвърна тя с невинен сарказъм.

Хънтър сведе поглед към пода.

— Може би. Но не и значително.

— Все още смятате, че ще издействате присъда?

Той втренчи очи право в нейните на слабата светлина.

— Ще спечеля присъдата.

Това бе категорично твърдение, което не оставяше никакво място за съмнение. Гърдите ѝ започнаха да се вдигат и спускат яростно. Той

си спомни обещанието си към Бони Стренд, но вече нищо не можеше да го накара да излезе.

— Ако сте били толкова сигурен в изхода, защо беше необходимо да нападате Томас и мен?

— Не нападах вас. Вас никога. От самото начало ви казах, че не искам да бъдете наранявана. И го казах искрено.

Тя отметна глава назад и се изсмя горчиво:

— Не смятате, че като хвърляте лъжливи обвинения към Томас, ме наранявате?

Това не са лъжи! — прииска му се да извика, но се сдържа. Уин беше умрял като неин герой и щеше да си остане такъв. Не можеше да го унищожи, без да унищожи и себе си.

— Унижих ви публично. Съзнавам и признавам това. Съжалявам, че го направих, но трябваше.

Когато спомените от сутринта я връхлетяха, Кари прехапа силно долната си устна. Хънтър бързо се приближи.

— Боли ли ви? — попита той.

— Не, не — отвърна Кари, като поклати окаяно глава. — Просто ме оставете на мира. Не искам да стоите тук.

Макар и изкривено от страдание, лицето ѝ все още бе едно от най-хубавите, които бе виждал в живота си. Копнееше да сложи длани на бузите ѝ, да прогони всичките ѝ терзания. Искаше отново да докосне устните ѝ. Господи, защо я беше целунал? За него бе истински ад, докато не знаеше какъв е вкусът им, но сега, когато вече знаеше и не можеше да ги има, бе още по-лошо.

Той се изправи и се отдръпна, като пхна ръце в джобовете си, за да не я докосне. Миришеше много хубаво, на нещо като бебешка пудра. Кожата ѝ блестеше като перлена на меката светлина. Косите ѝ изглеждаха като живи. Одеядлото я покриваше само до кръста. Под него се виждаха очертанията на бедрата ѝ и съвсем лек намек на делтата между тях. Нощницата, която носеше, бе строга, но мека и прилепваше по тялото ѝ. В действителност не виждаше гърдите ѝ, но можеше да си ги представи.

Всъщност развинтеното въображение му създаваше ужасно неудобство.

По дяволите! — изруга мислено той, засрамен от възбудата си. Тя бе принадлежала на друг мъж. И на практика все още му

принадлежеше. Увлечението му бе безнадеждно, задънена улица. Тя очевидно не можеше да понася дори присъствието му, направо го мразеше.

Какво, по дяволите, правеше тук? Защо я настройваше срещу себе си с всяка изминала секунда и се самоизмъчваше? Не, не можеше да си отиде, без да се извини за още едно нещо.

За да може да мисли по-ясно, той отиде до скрина с тоалетната масичка. Огледа нещата, които тя използваше всеки ден; личните вещи, които докосваше, без дори да мисли за тях. Четка за коса. Златен ръчен часовник. Шишенце парфюм. Хънтър се изкуши да повдигне кристалната бутилчица до носа си и да вдъхне дълбоко, но не посмя.

— Дълга ви още едно извинение. — Тихият му глас завибрира из стаята.

Кари реагира така, сякаш я беше докоснал. Пое си дъх толкова рязко, че коремът ѝ хлътна. Знаеше какво предстои, но бе немислимо да говори за това с него.

— Не желая да го чувам — прошепна тя. — Просто си вървете.

— Съжалявам, че ви целунах.

Тя изстена и покри устата си с ръка.

— Вървете си. Оставете ме сама.

— Или ако трябва да го кажа по-честно: съжалявам, че го направих, когато вие няхахте друг избор. Не съжалявам, че ви целунах.

Кари вдигна рязко глава и потърси отражението му в огледалото.

— Не ви ли беше достатъчно, че разпънахте на кръст доброто име на съпруга ми? Не ви ли беше достатъчно, че ме направихте публично за посмешище и заради вас загубих бебето си? — Малките юмруци бяха стиснати здраво до тялото ѝ и тупаха сърдито по дюшека. По бузите ѝ се търкаляха сълзи. — Но, освен това, вие няхахте никакво право да ме докосвате, още по-малко... по този начин.

Той затвори очи в прилив на вина.

— Знам.

— Тогава как можахте да ме целунете? — попита възмутено тя.

Хънтър се обърна към нея. Не беше виновен само той. И тя не беше безгрешна и, за бога, не можеше да се остави да излезе единственият виновенник в цялата работа.

— Ще ви кажа как можах. — Новият тон на гласа му накара сълзите и дъха ѝ да секнат. — Искях да ви целуна от първия момент, в

който ви видях. Можете да ритате и пиците, да припадате, да извикате пазачите си да ме изхвърлят навън, но това е факт. Искрах да ви целуна. Но и вие като че ли нямахте нищо против. Всъщност, когато се опитах да се отдръпна, не ми позволихте.

— Не съм ви позволила... Та вие тежите поне тридесет и пет килограма повече от мен!

Хънтър изглеждаше смазан. Беше абсурдно да твърди, че тя би могла да го надвие физически. Но той се отправи решително напред и спря едва когато стигна до долната табла на леглото.

— Ръцете ви ме прегърнаха. Дланите ви ме галеха. Притиснахте устни до моите. Вие...

— Престанете!

— ... разтворихте устни и...

— Нито дума повече, казах!

— ... отвърнахте на целувката ми!

Кари дишаше тежко, като си поемаше с мъка въздух.

— Сънувах, практически бях в безсъзнание. Не целувах вас! Мислех ви за съпруга си!

Силно объркан, Хънтър свали рязко очилата си. Той се наведе и опря длани на леглото, от двете страни на глезените ѝ. След това заговори тихо, като подчертаваше всяка дума:

— Е, тогава ще ви кажа нещо, Кари Стюърт. Ако бях на мястото на вашия съпруг, никога не бих направил нещо толкова глупаво, че да рискувам да ви загубя.

Думите му бяха недвусмислени. Томас Уин бе бил така глупав да го направи.

— Махайте се! — процеди тя.

— Можете да го отричате пред мен и пред себе си, докато и самият ад замръзне, но участвахте в тази целувка и ви беше приятно.

— Не е вярно!

Той притвори очи, докато оглеждаше устните ѝ, наведе се към нея и каза тихо, но решително:

— Лъжкиня!

— Махайте се!

Викът ѝ накара Пинки и Бони да дотичат в стаята. Пристигнаха точно навреме, за да видят как Хънтър си слага спокойно очилата. Очевидно букетът жълти рози, който беше метнат след него, не го

смути ни най-малко. Той мина покрай тях, измърмори: „Извинете ме“ — и секунди по-късно входната врата се затръшна.

ПЕТА ГЛАВА

Възстановяването ѝ приличаше на излежаване на присъда, но тя го издържа достойно. Когато премина през лекарския преглед и ѝ бе позволено да се върне на работа, трябваше да си признае, че тази почивка ѝ е повлияла благотворно.

Чувстваше се като нова. Бяха минали почти пет месеца от смъртта на Томас и беше време да продължи живота си. Преди спонтанния аборт сякаш се бе движила в забрава, но сега чувстваше, че има определена цел: да види как изпълняващият длъжността окръжен прокурор си получава заслуженото.

Хънтър Макий бе получил своята присъда срещу общинските съветници Паркър и Хейнс. Макар Томас Уин да не беше жив и да не можеше да се защити, бе осъден на позор — точно както и другите двама. И Кари Стюърт нямаше намерете да забрави или прости това.

Когато изминаха три седмици, чу един слух, който я накара да изхвъркне от редакторската стая и да връхлети при репортерите, пред бюрото на Пинки.

— Току-що чух, че Дик Джонсън напуска, за да отиде в КАБК.

Пинки издуха към тавана облак дим.

— Слуховете тук се разпространяват по-бързо, отколкото отчита часовникът на някоя курва — рече намусено той. — Само преди пет минути го чух от устата на оня кон.

— Искам неговото място!

Пинки я погледна намръщено. Очите му останаха приковани в нея даже когато кресна на един минаващ оператор да вземе камерата си и да се срещне с репортера на площадката за хеликоптери.

— Химическа експлозия е, така че си вземи повечко оборудване — подвижна му той. После се обърна към Кари: — Хайде да поговорим.

Тя го последва нетърпеливо към личния му кабинет, който Пинки ползваше рядко. Едната стъклена стена гледаше към стаята на репортерите и даваше възможност на режисьора да наблюдава какво

става, кой е там, кой е зает и кой не е. Когато Пинки поканеше някого там, обикновено беше за сериозен разговор. След като затвори вратата, той седна зад бюрото и Кари зае мястото срещу него.

— Защо? — попита той без каквото и да било предисловие.

Тя премигна.

— Какво защо?

— Защо искаш мястото на репортер за общината?

— Защото го заемах, преди да се омъжа за Томас. Знаеш защо се отказах тогава, също знаеш, че винаги е било първата ми любов.

— Ъхъ. — Пинки не звучеше особено убедено. Той си запали нова цигара и я погледна през издигащия се дим. — Ти си намери точното място в забавния сектор.

— Но ми омръзна, Пинки. Липсва ми общината. Там все още имам информатори на ключови места.

— Много хубаво приказваш, Кари, ама не на някой вчерашен сополанко. — Той облегна набитите си ръце на ръба на бюрото и се наведе напред. — Искаш това място, за да можеш да смачкаш Хънтър Макий.

Тя погледна виновно към ръцете си.

— Аз съм добър репортер, Пинки. Не бих позволила личните ми чувства да влияят на журналистическата ми преценка. — Пинки я изгледа подозрително и тя извика: — Не бих!

Той се отпусна назад и вдигна единия си крак върху ъгъла на бюрото.

— А какво ще стане с мястото ти в новините? Съвсем хипотетично. Не казвам още, че получаващ другата работа.

— Дай забавния сектор на Сали Дженкинс. Тя свърши добра работа, докато ме нямаше.

— Познаваш това място, Кари. Много е жестоко. Някога може да се върнеш от ваканция и да откриеш, че нямаш работа. Ако дадеш онова сладко местенце на госпожичка Цици и оплескаш нещо там — той посочи с глава към центъра на града, — няма да има връщане назад. Готова ли си да поемеш този риск?

— Няма да се оплескам. Не вярваш ли вече в способностите ми?

— Да. Но също така смятам, че си жена, която подхожда към нещата с чувствата си. Пък си и голям инат. Имаш зъб на окръжния прокурор и...

— Нямам му зъб.

— Ами, нямаш му! — озъби ѝ се Пинки. — Хайде не си играй с мен. Зъб може би е твърде слаба дума за това, което изпитваш към него. — Той насочи показалец право към върха на носа ѝ. — Не искам мои репортери да влизат в битки с Макий.

— Никога не бих позволила това да се случи.

— И по-добре е хубавичката да се погрижиш да не се случва — рече той, докато сваляше краката си на пода.

Очите ѝ грейнаха.

— Значи го получавам?

— Получаваш го.

— Благодаря ти, Пинки! — възкликна тя и скочи на крака. — Кога?

— Дик напуска в края на седмицата. Понеделник?

— Понеделник. — Тя се завъртя и понечи да тръгне, но се спря. — Мога ли да си запазя Майк Гонзалес за оператор?

— Ще молиш ли за по-висока заплата?

— Не съм планирала такова нещо.

— Тогава можеш да вземеш Майк.

Пинки ѝ се усмихна и тя се засмя, като едва не затанцува от вълнение. Той стана, не изглеждаше особено радостен.

— Обичам те като собствена дъщеря, Кари, затова ще те предупредя за нещо. Отмъщението е нож с две остриета. Обикновено се връща и те боцва право в задника.

Кари трепна.

— Ще го запомня.

Пинки сериозно се съмняваше в това.

— Кари, тая работа никак не ми харесва.

— Хайде, страхопъзльо такъв! Къде е жаждата ти за приключения? Пък и какво могат да ни направят, ако ни хванат?

Майк Гонзалес изстена, докато мъкнеше тежката камера по стълбите. Камерата щеше да привлече прекалено много внимание в болничния асансьор. А именно това се стараеха да избегнат.

— Не се притеснявам от болничния персонал, а от Пинки.

Тя се засмя тихо:

— Ако му занесем потресаваща история за новините в шест, хич няма да му пука какво е трябвало да направим, за да се доберем до нея.

— Но окръжният прокурор ще вдигне адска врява. Едва ли е пазил координатите на този човек в тайна за нищо.

— Именно това ме тревожи. Защо такава тайнственост? Защо никой от нас не е видял този човек, след като го арестуваха за убийството на жена му? Какво е намислил Макий?

— Откъде разбра, че оня е получил сърдечен пристъп в килията си в затвора?

— Подочух го край един от автоматите за кафе в Съдебната палата. — Майк се изкикоти. — Моите неволни информатори казаха, че е бил откаран в болницата.

— А от кого измъкна номера на стаята? — попита той.

Кари се усмихна немирно.

— Това си е моя тайна.

Накрая стигнаха до етаж, който търсеха. Кари отвори вратата, която водеше към коридора, и надникна в него.

— Надявам се славният господин Макий да не е поставил охрана.

Нямаше никой. Те се отправиха на пръсти към стаята на пациента. Мъж на средна възраст лежеше буден в леглото и мачкаше чаршафа между пръстите си?

— Кои сте вие? — попита той като изплашен заек, когато Кари и Майк влязоха в стаята.

— Аз съм Кари Стюърт, господин Хопкинс. Как се чувствате? — попита любезно тя.

Уплашените му очи се стрелнаха от нея към Майк, след това отново се върнаха на Кари и мъжът я разпозна.

— Ти ли си онова момиче от телевизията? — попита той, като вече не изразяваше подозрение, а интерес.

Кари отдавна беше установила, че когато хората виждат някого всяка вечер на телевизора си, се чувстват така, сякаш го познават лично. В положение като това чувството за познанство ѝ се оказваше страшно полезно.

— Да.

Тя седна на стола до леглото и включи незабележимо малкия касетофон, който носеше. След това кимна на Майк и веднага чу

тихото жужене на включената камера.

— Гледали сте ме по телевизията?

— Разбира се, с Ема... — Той спря, устните му затрепериха и очите му се напълниха със сълзи. — Нея вече я няма.

— Прочетох го във вестниците. Искате ли да поговорим за това?

— Не исках да я убивам. Дори не си спомням да съм го направил. — Той заплака искрено и Майк нагласи фокуса на камерата на близко снимане.

— Трябва да признаеш, че е много силен репортаж.

— Аха. Също като онуй рядко нещо, дето като го разбуташ, се размърдява яко. А точно туй ще ни се случи, ако го излъчим.

Кари въздъхна ядно и му обърна гръб. Закрачи нервно из тясната монтажна, докато Пинки гледаше интервюто с обвинения в убийство Хопкинс още веднъж.

— Добро е, Пинки.

— Не съм казал, че не е добро — отвърна той и се изправи. — Просто не знам дали е добро от журналистическа гледна точка.

— Какво искаш да кажеш?

— Не си представила двете страни.

— Другата страна вече беше представена. Нали чете изявлението на Макий във вестника? Иска присъда, и то смъртна.

— Иска присъда. Не беше писано, че желае да е смъртна.

— Накрая до това ще се докопа. — Тя сплете пръсти под брадичката си, сякаш му се молеше. — Помисли си за всичките пъти, когато пресата е осъждала някого още преди да е влязъл в съдебната зала.

— Значи ти смяташ да оправиш това, като си поставиш за цел Хопкинс да се измъкне?

— Не, просто му давам възможност да се изкаже.

— Той ще я има. В съда.

Кари си наложи да потисне надигация се в гърдите й гняв.

— Пинки, на това място съм от два месеца. Наклеветих ли поне веднъж господин Макий?

— Винаги се разминаваше на косъм — напомни й той.

— И хората обръщат внимание. Рейтингът ни се вдигна.

Пинки не можеше да не го признае, а и в крайна сметка по това се отчитаха резултатите. Независимо дали одобряваше методите ѝ или не, Кари правеше репортажите си по общинските въпроси — особено тези, свързани с Хънтър Макий — така интересни и вълнуващи, както и забавните си минути преди това.

— Добре — отстъпи накрая той. — Въпреки че е пряко моите разбирания, ще се излъчи довечера.

— Благодаря ти, Пинки — каза Кари и го целуна по бузата.

Той се избърса заядливо.

— Просто не бих искал да бъда наоколо, за да видя реакцията на Макий.

Както се оказа, наоколо нямаше никой, когато той връхлетя като бесен в стаята на репортерите. Кари беше дошла по-рано, развълнувана от отклика, който имаше интервюто ѝ с Хопкинс, и се чудеше какво да направи днес за капак.

В този час на сутринта няколко репортери и оператори се мотаеха наоколо, но сега се бяха събрали около автомата за кафе. Беше сама в кабинката си, когато вдигна поглед и видя Макий, сърдито извисен над нея.

— Е, добро утро, господин Макий. На какво дължа това неочаквано посещение?

— Не ми се прави на невинна, Кари. Видях репортажа ти в снощните новини.

— О!

— И направо съм бесен.

— Това не вреди ли на образа ви пред обществото?

Той стисна устни в тънка права линия.

— Как се добра до болничната стая на Хопкинс?

— На двата си крака.

Той направи заплашително крачка към нея. Огромната му фигура сякаш изпълваше тясното пространство на кабинката. Кари се изправи, за да не се чувства в по-неизгодна позиция. Но едва когато вдигна очи към него, осъзна колко е малък кабинетът ѝ. Макий стоеше твърде близо до нея.

— Оставих те да се измъкнеш с лукавите намеци, които вмъкваш в репортажите си. О, да, чух ги, но ги оставих без коментар!

— Колко похвално!

— Защото си мислех, че като истинска професионалистка скоро ще се умориш от игричката, която играеш, и ще започнеш да правиш честни репортажи, без да вземаш страна, както правят другите репортери.

От това болеше. Очите ѝ припламнаха яростно.

— Аз съм истинска професионалистка! Репортажите ми показват това, което виждам.

— Да, след като го прецедиш през злобния си мозък — повиши глас той. — Какво смяташе да постигнеш с това съзливо интервю с Хопкинс?

— Нищо. Интервюто беше добро. Помислих си, че зрителите ще искат да видят съсипания, изтормозен от вина човек, когото искате държавата да убие заради вас.

В момента Хънтър изглеждаше така, сякаш с удоволствие би отнел работата на държавата и би извил врата на събеседницата си.

— Искаше да спечелиш съчувствието на зрителите към него и да ме изкараш втори братовчед на Адолф Хитлер само защото съм предизвикал процес.

— Но той имаше сърдечен пристъп!

— Трябваше да бъдеш по-внимателна, докато преглеждаше медицинския му картон, госпожице Стюърт. Имаше ангина пекторис. Има я от години. В затвора почувства болки в гърдите и аз за всеки случай го изпратих в болницата. Може ли да говорим неофициално?

Кари вирна упорито брадичка, за да му покаже, че няма да се съгласи.

— Смяташ, че не заслужаваш доверието да говорим неофициално?

— Със сигурност го заслужавам.

— Добре тогава. — Той протегна ръка към нея: — Значи говорим неофициално.

Кари погледна ръката му и си отправи мислено предупреждение да не я докосва. Едно предчувствие — толкова дълбоко, че не можеше да открие източника му — ѝ каза, че ако го докосне, ще има

последствия. Но все пак хвана ръката му и я раздруса два пъти, преди да я пусне бързо. После каза рязко:

— Неофициално.

— Хопкинс, независимо колко съжаление предизвиква на пръв поглед, е убил жена си. И са изминали две седмици, преди да се избави от трупа. Знаеш как се е избавил от него, нали?

Тя преглътна горчилката, която се надигаше в гърлото ѝ, и кимна:

— Ако са верни разказите във вестниците.

— Верни са. Бях там, когато изкопаха двадесет и шестте дупки в задния двор.

Кари се размърда неловко. Хънтър свали очилата си, сгъна ги и ги пхна в джоба отпред на самото си. Тя забеляза, че очите му са необикновени. И в продължение на една сякаш безкрайна секунда те като че ли бяха завладени от нейните. Сърцето ѝ подскочи точно както в деня, когато го бе видяла за пръв път в кабинета му и ѝ бе казал, че винаги изглежда красива по телевизията.

— Та за какво говорех? — попита разсеяно той.

— Че са изминали две седмици...

— А, да. Две седмици, преди който и да било да забележи, че не я е виждал да се навърта около къщата им. Е, ако е бил толкова разтърсен от това, защо не е дошъл ревешката при нас да се предаде веднага след като я е съсякъл?

Кари направи обидена физиономия.

— Не знам, господин Макий. Вероятно е бил потресен от това, което е сторил. Ужасен. Бил е под непоносимо напрежение. Каза, че от тридесет години му е досаждала.

Хънтър се засмя:

— Значи мислиш, че всеки път, когато някой мъж убие жена си, защото му е досаждала, трябва да си затваряме очите?

— Не ми се присмивайте!

Той веднага стана сериозен.

— Не ти се присмивам. Не видях нищо смешно в това, което направи вчера. И въпросът тук е не дали Хопкинс е убил жена си или не, дали е луд за връзване или по-нормален от всички нас. Въпросът е в твоята жълта журналистика. Какъв е мотивът ти, Кари? Да насочиш общественото мнение против мен?

— А може би то трябва да бъде насочено срещу вас.

— Защо? Аз си върша работата: да преследвам престъпниците и да помагам в поддържането на реда и законността. Защо държиш да стреляш наслуки по мен за това, което данъкоплатците очакват от мен да правя?

— Не ми харесват методите ви.

Тя му обърна гръб, но Хънтър я сграбчи здраво за лакътя и я завъртя с лице към себе си.

— И аз не харесвам твоите. Не ми харесва, че нарежданията ми не се изпълняват; а те бяха никой да не се доближава до Хопкинс. Кой ти помогна да стигнеш до тази стая?

— Никой! И ме пуснете. Причинявате ми болка.

Това не беше съвсем вярно. Не я болеше никъде, но стояха един срещу друг и близостта на тялото му я объркваше, без да се споменава странната уязвимост, която чувстваше всеки път, когато топлият му дъх докоснеше устните и шията ѝ.

Той погледна надолу към пръстите си, увити около ръката ѝ, и я пусна бавно. Изглеждаше смутен от това, че е показал гняв. Кари започна да разтрива мястото, където преди това се намираха пръстите му, за да го накара да мисли, че ѝ е причинил болка, и по този начин да прикрие собственото си объркване.

След това продължи разговора с високомерен тон, сякаш говореше на грубиян, когото е смутила:

— На вратата нямаше полицаи. Просто влязох. Но той едва ли можеше да се нарече смутен.

— Някой ти е казал номера на стаята. Кой беше?

— Това неофициално ли е?

— Има си хас да е! Имам намерение оттук да отида направо в болницата и да дръпна едно хубаво конско на персонала.

— Тогава съжалявам, господин Макий. Аз никога, никога не разкривам източниците си. Би трябвало да знаете, че това е неписано правило за всеки репортер, който държи да го считат за надежден.

Той се тресеше от гняв и Кари отчете победа. Беше го поставила на мястото му. Сега Макий усещаше вкуса на унижението и объркването и беше безсилен да се защити. Не беше ли изпитала тя точно това, когато бе обвинил съпруга ѝ в онези деяния?

Но съвсем скоро ѝ се наложи да разбере, че Хънтър Макий не е разгромен враг. Още не. Той направи крачка към нея и застана така, че дрехите им се докосваха. Намираще се толкова близо, колкото можеше, без да я докосва. Интригуващите му очи се спряха на устните ѝ и останаха, останаха... останаха. Накрая Хънтър каза тихо:

— Търсиш си белята, Кари.

Погледът му остана прикован в устните ѝ. Кари отказваше да се отмести и да му достави удоволствието да разбере, че ѝ е причинил страшно неудобство. Накрая, неспособна да издържи повече, тя навлажни устни с върха на езика си и каза дрезгаво:

— Не ме е страх от вас.

Ъгълчето на устата му потрепна, сякаш имаше нужда да се усмихне. След това очите му бавно се плъзнаха нагоре и срещнаха нейните. Стомахът ѝ се сви на топка.

— Мисля, че се страхуваш.

И без да каже нито дума повече, си отиде.

— Този път се насади на пачи яйца.

Хънтър, който седеше зад бюрото си с вдигнати на единия му ъгъл крака, свали очилата и потърка очите си.

— Да бе, все едно че не го знам. Изборът на съдебни заседатели беше достатъчно лош.

Двамата с Гай Брейди се ровеха из адвокатски досиета и томове със закони от часове. Беше късно и се чувстваше уморен. Той свали краката си на пода, стана и се протегна, като притисна юмруци в кръста си.

— Разбира се, постановлението на съдията представлява възможност за нас. Можем да съдим момчето като възрастен — рече Хънтър.

Беше изминал месец от инцидента с Хопкинс. Мъжът така и не бе стигнал до съда. След продължителни психиатрични прегледи няколко лекари бяха преценили, че е умствено негоден да бъде съден. Беше затворен в една държавна болница с условието, че ако някога го пуснат оттам, ще бъде изправен пред съда за убийството на жена си.

Този процес бе също толкова щекотлив. Хънтър нямаше друг избор: или трябваше да остави един убиец да се разхожда свободно в

обществото, или да докара нещата докрай.

Гай се намръщи над записките си.

— Някои обществени организации ще вдигнат врява. Защо трябваше да е само на шестнадесет!

— На години е шестнадесет — рече Хънтър, — но на опит е далеч по-възрастен. Чете ли полицейското му досие? Дълго е като ръката ми. Дребни кражби, кражби с взлом, грабеж, физическо насилие, хулиганство, притежаване на смъртоносно оръжие. Това не е обикновено шестнадесетгодишно хлапе от гимназията. Само голямо престъпление му е липсвало, и то накрая се случи.

— Твърди, че е било при самозащита. Това е дяволски трудно за доказване.

— И това е работа на защитата. Мисля, че докладът на следователя определено е плюс за нас. Не е ли странно, че е намушкар баща си четиридесет и три пъти, при положение че не е имал намерение да го убива? — Хънтър избра шоколадова вафла от разнообразието пакетчета нездравословна храна, което лежеше на бюрото му, погледна я със съмнение, разкъса опаковката и отхапа едно парче. — Ако питат мен, работата е ясна. Разпитах момчето и прегледах докладите. Той е аморален.

— Но защитата ще парира с ниския стандарт на живот на семейството, претъпкания дом, безотговорната майка, насилието, което момчето е изтъпяло от бащата алкохолик...

— Трябва да се присъединиш към лагера на Кари Стюърт — забеляза сухо Хънтър. — Сякаш нея слушам.

Гай се изкикоти:

— Ама и тя хубав удар ти нанесе!

— Да, а и този процес ще бъде точно по нейната част. Ще й даде аргументите, които й са нужни, за да ме изкара истински злодей. Искрено се надявам никой друг да не си помисли, че ми е приятно да получа присъда за онова хлапе. Просто е необходимо. За това ми плащат.

Той отиде до прозореца с пъхнати в джобовете ръце. Улиците бяха мокри от късния вечерен дъжд и отразяваха фаровете на колите като неясни ленти от червено и бяло. Продължаваше да вали, но сега дъждът беше смесен със суграшица. Погледът на Хънтър се насочи към хоризонта, където се виждаше телевизионната кула на УБТВ.

Дали все още е в станцията? Вероятно не. Надяваше се да не е. Нямахме работа да шофира към къщи толкова късно.

Какво, по дяволите, си мислеше?

Тя го презираше. Беше подела кампания, за да го накара да изглежда като нескопосен шут в най-добрия случай или като политически манипулатор в най-лошия. Но ето го сега тук — стоеше и се притесняваше как тя ще шофира сама към къщи по заледените улици.

Хайде, приятел, признай си, тя просто не ти излиза от ума!

И точно това бе истински ад. Щеше да гледа репортажите ѝ като луд, след това щеше да си легне и да сънува еротични сънища с нея. Това някак не се връзваше с обичайната му прагматичност и логика.

Беше стигнал дотам, че преразгледа мотивите си за начина, по който бе водил процеса за присвояванията в градския съвет. Дали тогава не бе твърдо решен да вземе главата на Уин, защото случайно желаше жена му? Хънтър рядко поставяше под въпрос решения, които вече е взел. Такъв самоанализ бе нещо ново за него.

Но независимо колко пъти преобръщаше процеса в ума си, знаеше, че е постъпил напълно правилно. Всичките му действия бяха в рамките на закона и продиктувани от задължението му да го подкрепя. Това, че Кари Стюърт изобщо го бе накарала да се съмнява в себе си, само показваше какво влияние има над него.

— Този път ще ѝ затворя устата — каза той.

Гай едва не се задави с топлата кола, от която току-що бе отпил.

— Ще запушиш устата на Кари Стюърт? Как?

— Като накарам съдията да не допуска камери в съдебната зала. Без камера работата ѝ е буквално неефективна. Това е горещ процес. Вече е станал национална новина. И имаме достатъчно работа, без да го превръщаме в цирк.

— Този съдия обича рекламата, Хънтър. Мислиш ли, че ще го направи?

Хънтър се върна на бюрото си и се отпусна на стола. След това отново си сложи очилата и взе следващата папка.

— Ще направя всичко, на което съм способен.

Но всичкото, на което беше способен, се оказа недостатъчно. Съдията отхвърли молбата му:

— Нека да минат един-два дни, за да видим как ще потръгне. Ако стане толкова трудно, колкото предсказваш, ще размисля върху предложението ти.

Хънтър руга през целия път обратно до кабинета си. Настроението му не се подобри и на другия ден, когато заседанието беше открито и първият репортер, който му зададе въпрос, когато влезе в съдебната зала, беше Кари Стюърт.

— Вярно ли е, че сте направили опит да не се допускат камери и художници в съдебната зала?

Кои, по дяволите, бяха източниците й? Ако той имаше такива информатори, по улиците на Денвър нямаше да остане и един престъпник.

— Да, вярно е.

Господи, изглеждаше страхотно! Червеният пуловер с висока яка караше кожата й да блести и косата й да прилича на златен пламък.

— Защо, господин Макий?

— Засега няма да коментирам. Моля да ме извините.

Той заобиколи групата репортери. Те го последваха в голямата съдебна зала в ъгъла, като всеки се стараеше да заеме най-доброто място. Процесът започна.

Тази вечер в репортажа на Кари Стюърт в новините на УБТВ обвиняемият беше обрисован като жертва на средата си. На зрителите бяха показани снимки на момчето, плачещо на рамото на майка си. Бяха цитирани думите му, че се разкайва, че е било принудено да убие баща си. Репортажът бе изграден на основата на осакатяващата среда, в която бе израснал обвиняемият.

На следващата сутрин, когато влезе в съдебната зала, Кари му отправи широка, невинна усмивка, от която очите му потъмняха заплашително.

За най-голяма нейна изненада, той се насочи право към нея.

— Госпожице Стюърт, бихте ли изпили с мен едно кафе, когато свършим за днес?

Поканата едва не я накара да онемее. Майк, който седеше до нея, зяпаше сащисано.

— Не, благодаря ви — отвърна учтиво тя. — Трябва да се връщам в станцията, за да подготвя репортажа си за довечера.

— Обещавам ви, че няма да отнеме много време.

Тонът му беше достатъчно предизвикателен, за да я накара да размисли. Тя нямаше да отстъпи. Никога.

— Добре. Къде?

— В „Корабната таверна“ на „Кафявия палат“?

Кари отново беше изненадана, но се надяваше да не ѝ е проличало.

— Ще бъда там петнадесет минути след като съдът привърши за деня.

Хънтър кимна рязко и се отдалечи.

— За какво е всичко това? — попита Майк шепнешком точно когато влезе съдията.

— Нямам идея — прошепна Кари, — но не бих го пропуснала за нищо на света.

ШЕСТА ГЛАВА

Фоайето на хотел „Кафявия палат“ — истинска забележителност на Денвър, бе едно от любимите места на Кари. То се увиваше около човека като удобен топъл шал. Таванът от цветно стъкло няколко етажа по-горе разпръсваше мека светлина, която допринасяше за чувството, че фоайето някога е било викториански салон. Ламперията блестеше с патината на старинност. Месинговите обкови лъщяха. Палмите в саксиите избуяваха. Диваните и фотьойлите приканваха посетителите да се изтегнат в тях. Всичко беше спокойно и загадъчно и караше човек да шепне, за да запази тихата атмосфера.

Малко по-надолу по коридора се намираше „Корабната таверна“, която — с богатите си морски мотиви — не бе обикновен бар. Беше също така удобна, стилна и интимна, както фоайето.

По това време на деня там нямаше много хора. Обедният поток беше преминал. Кари се почувства неловко, задето влизаше в слабо осветения бар на хотела в ранния следобед. Само няколко мъже, вероятно бизнесмени от други градове, седяха лениво около дългия полиран бар. Не ѝ бе трудно да открие Хънтър на една от разпръснатите маси. Тя се отправи към него, като се опита да не обръща внимание на многозначителните погледи, които останалите клиенти си размениха.

Хънтър се изправи и остана така, докато тя седна на стола срещу него.

— Благодаря ти, че дойде. Гладна ли си?

— Не, само нещо за пиене, моля.

— Какво ще желаете?

Келнер в строг черен костюм беше изникнал сякаш от небитието.

— Минерална вода с лимон, моля — отвърна усмихнато Кари.

— Добър ден, госпожице Стюърт — рече сковано той.

— Познавате ли ме?

— От телевизията. За мен е удоволствие да ви обслужвам. Мога ли да кажа, че в действителност сте много по-привлекателна,

отколкото по телевизията?

— Можете и ви благодаря.

Келнерът се обърна към Хънтър, като очевидно очакваше да види някоя друга известна личност.

— Аз съм никой — усмихна се широко Хънтър. — Но бих искал едно кафе.

— Да, господине.

Хънтър все още се усмихваше, когато се обърна към Кари. Не носеше очилата си. Тя не можа да не забележи, че когато се усмихва, бръчиците около очите му стават по-дълбоки. Е, беше хубав. И какво?

— Защо избрахте това място за срещата ни?

— Защото ми харесва — отвърна простичко той.

— И на мен ми харесва, но определено не предразполага към... към... Няма значение.

— Хайде, към какво? Към какво не предразполага?

— Не предразполага към нищо, което с вас бихме могли да си кажем. Знаете ли какво си мислят онези мъже покрай бара?

Той погледна през рамо, след това се обърна към нея и се наведе през масата, за да я чуе. Тя шепнеше едва-едва.

— Четенето на мисли не е силната ми страна. Какво си мислят?

На Кари никак не ѝ хареса немирният му, шеговит маниер.

— Мислят, че или съм проститутка, която уговаря деловата част, или незаконната ви любовница.

Очите на Хънтър се приковаха в нейните за момент, след това той се обърна отново към мъжете.

— Така ли? Би трябвало да се засрамят!

— Отивам си.

— Почакай — рече той, протегна ръка през масата и хвана нейната.

Беше очарователен, приятен и с чувство за хумор. Кари не искаше да е очарователен, приятен и с чувство за хумор с нея. Не искаше той да се преструва на нещо друго, освен на пресметливия кариерист, какъвто знаеше, че е.

— Имам работа, господин Макий.

— Какво си мислиш? Че съм избрал нарочно това място, за да те накарам да се чувстваш неудобно?

— Мина ми през ума — рече сковано тя.

— По дяволите! — рече Хънтър, като пусна ръката ѝ, но така, сякаш я отблъскваше. — Човек не може да спечели срещу теб, нали? Помолих те да се срещнем тук, защото мястото наистина е дискретно. Не мисля, че би искала да ни видят заедно в някое от кафенетата в близост до съда. Те винаги са пълни с хора, които и двамата познаваме.

Кари беше свободна да се изправи и да си отиде, но остана на стола си, загледана в събеседника си. Когато очите му се впиха в нейните, ядът му бе очевиден.

Келнерът избра точно този напрегнат момент, за да им донесе поръчката. Оттегли се, без да каже нито дума. Кари отпи минерална вода, като ѝ се искаше да се бе вслушала в инстинктите си и никога да не бе повдигала въпроса за мястото на срещата. Сега той бе обидената страна, а тя изглеждаше като раздразнително хлапе. Изглежда, нямаше подходящо място, което да устройва и двамата едновременно. Искаше ѝ се всичко да свърши възможно най-бързо.

— Защо поискахте да ме видите?

Хънтър се бе опитал да отлага възможно най-дълго главния въпрос. Кога щеше да има друг шанс да бъде сам с нея, да седи и да я гледа? Отново я беше поставил в отбранителна позиция и сега трябваше да смени тактиката, преди тя да е скочила и хукнала навън, без да го изслуша.

— Добре ли си?

Тя отвърна с тих, изненадан смях:

— Разбира се, че съм добре. Какво искате да кажете?

— Не мога да забравя как изглеждаше онази нощ, когато дойдох у вас. Напълно ли се възстанови от...

— От аборта? — Горчивината зад въпроса беше очевидна. — Да. Физически съм възстановена. В емоционално отношение ще отнеме много повече време.

Защо ли пък бе нужно да се държи деликатно, за да го щади? Той бе допринесъл за окаяното ѝ емоционално и физическо положение, макар и да не бе в състояние да се закълне, че само поради тази причина е загубила бебето си.

Хънтър изруга наум. Щеше ли някога да престане да се чувства виновен? Знаеше, че не е направил нищо, за да причини загубата на бебето ѝ. Поне не пряко. Но всеки път, когато си помислеше за това, стомахът му се свиваше. Този въпрос трябваше да бъде оставен на

мира, но Хънтър се връщаше отново и отново към него — като към болен зъб, който опипваш, за да провериш дали болката е намаляла.

— Съпругът ти знаеше ли за бебето?

— Не. Аз самата открих, че съм бременна, няколко седмици след като Томас... загина.

Сигурно беше забременяла през някоя от последните им нощи заедно. По вените му като отрова се разля ревност. Беше ирационално и направо глупаво, но изобщо не можеше да понася мисълта, че тя се е любила с друг мъж, пък бил той и съпругът ѝ.

На Кари ѝ хрумна, че този разговор е станал твърде личен, за да се води с чужд човек. Всъщност беше ли ѝ чужд той? Защо винаги ѝ се струваше, че чете мислите ѝ?

Сигурно беше заради напрегнатия, пронизващ поглед, с който я гледаше понякога. Както сега например. Караше я да се чувства неловко. Кари бутна недопитата си чаша настрана.

— Господин Макий, оценявам загрижеността ви за моето здраве, но не мога да повярвам, че поискахте тази среща, само за да го обсъдим.

Сарказмът ѝ го подразни. Как можеше да бъде тъй дяволски враждебна, когато единственото нещо, за което той можеше да си мисли, бе колко много я желае? Какво ли щеше да бъде, ако бяха любовници, срещнали се за едно питие, преди да се качат горе в някоя стая, където щяха да се любят до края на вечерта?

О, тогава щеше да бъде съвсем различно! Тя нямаше да му се ежи; щеше да се усмихва с меката усмивка на жена, която знае, че любовникът ѝ просто умира да я има. Щяха да седят близо един до друг, да се прегръщат и си разменят леки, бързи целувки. Може би, само може би ръката ѝ щеше да почива в основата на бедрото му. Може би, само може би той щеше да докосне гърдите ѝ с опакото на пръстите си. Тя щеше да се престори на възмутена от дързостта му, но очите ѝ щяха да блестят от надигащото се желание.

Какво се опитваше да направи? Да се подлуди? Но, господи, как искаше да се намира дълбоко в нея! Запита се какво ли би направила, ако я притеглеше в прегръдките си и целунеше сочната ѝ уста, докато устните ѝ се разтвореха и задвижеха жадно срещу неговите.

Вероятно ще ме застреля — помисли си той и си наложи да започне с деловата част.

— Права си — рече сковано Хънтър. — Не те поканих на кафе, за да обсъждаме здравето ти. Дойдох да те помоля да заровиш томаховката.

Кари премигна.

— Какво?

— Знаеш за какво говоря.

— Страхувам се, че не знам — отвърна студено тя.

— Има си хас да не знаеш! — Той скръсти ръце на масата и се наведе напред. — Зная защо не ме харесваш. Съжалявам за това, но мога да го преглътна. Само че този път отиваш твърде далеч. Превръщаш се в пречка за колелата на правосъдието.

— Колелата на правосъдието! — възкликна Кари. — Откъде взехте тази фраза? Старата песен на Пери Мейсън?

Беше се опитал да изглежда строг, а в крайна сметка думите му бяха прозвучали глупаво и изтъркано. Затова щеше да призове разума й.

— Твърдиш, че всичките ти репортажи са безпристрастни.

— Такива са.

— Нима наричаш съзливото интервю с майката на обвиняемия безпристрастно?

— Не съм правила никакви коментари.

— Не беше нужно. Зрителите са ги направили сами. Само дете пропусна да споменеш, че същата тази жена е стояла безучастно година след година и е гледала как съпругът ѝ бие детето, докато е станало такова, каквото е. Не я попита защо не е потърсила помощ от психотерапевт за него, когато е извършил опит за изнасилване. Тогава е бил на дванадесет.

Кари знаеше, че е прав, но не можеше да го признае дори и пред себе си.

— Не го знаех.

— И не си се потрудила да го откриеш.

— Няма нужда да ми казвате как да си върша работата!

— Точно това исках да кажа. Не се изживявам като твой критик, затова те моля и ти да не се правиш на такава.

Гласовете им се бяха повишили гневно. Дватама го осъзнаха едновременно и погледнаха тревожно към мъжете на бара. Единият от тях смигна на Хънтър и вдигна чашата си с уиски.

Хънтър погледна отново към Кари. Последното нещо, което искаше да прави, бе да спори с нея. По-скоро искаше да преплете пръсти в русите ѝ коси и да гризне ухото ѝ.

— Колегите ти ще бъдат много разстроени, ако съдебната зала бъде затворена за камери — каза тихо той.

— Искате да кажете, че именно това ще стане, ако не ви обрисувам като бял рицар?

Хънтър въздъхна. Стига толкова с разумните доводи и приятелското убеждаване.

— Искам да кажа, че ще сторя именно това, ако продължаваш да превръщаш обвиняемия в жертва, независимо колко деликатно го правиш.

— Разбира се, вие осъзнавате, че телевизията е визуална медия. Без записи просто няма репортаж.

От усмивката му струеше чар.

— Разбира се.

Тя извърна ядно поглед. Макий признаваше, че ще стори всичко възможно, за да я направи безполезна.

— Веднъж вече се опитахте да прогоните камерите. Съдията ви отказа.

— Мисля, че този път ще ме послуша. Ако пресата вземе нечия страна в която и да било от двете посоки, защитата може да нададе вой, че процесът е манипулиран. Не мисля, че съдията би искал да освободи един убиец заради технически подробности.

Кари взе чантичката си.

— Аз също едва ли искам един убиец да се разхожда свободно по улиците, господин Макий.

След това стана. Той направи същото.

— Тогава обещавах ли да не причинявах повече разсейване в съдебната зала?

— Разсейвам ли ви?

Тя отметна глава назад, за да го погледне. Бе възнамерявала думите ѝ да прозвучат лековато, а не флиртуващо. Но очите му се насочиха към нейните по начин, който придаде на репликата ѝ друго значение. Кари бе готова да даде всичко, само и само да може да си върне думите назад.

— Да. Разсейваш ме.

Повече от очите му я притесняваше властният му глас. Сега беше нисък, дрезгав и интимен. Макар да не се докосваха, стори ѝ се, че гласът му прониква през дрехите ѝ и я гали навсякъде.

— Трябва да се връщам на работа — каза бързо тя, като се питаше защо внезапно ѝ стана толкова трудно да диша. — Не ви обещавам нищо, но ви благодаря за поканата.

Хънтър я гледаше как си отива и се чудеше дали е успял да ѝ предаде съобщението си. Тя беше дяволски напрегната.

И дяволски прелестна.

Седнала пред монтажната конзола, Кари сериозно се замисли. Изгледа два пъти нередактирания запис, който Майк бе заснел. Беше безпристрастен. Фокусът на нейния репортаж зависеше от това как щеше да запише гласа си. И то не толкова какво щеше да каже, а как.

Независимо дали го бе планирал или не, Хънтър Макий бе натиснал точния бутон, за да я накара да спре и да помисли какво прави. Личните ѝ чувства към него не биваше да имат значение. Те не трябваше да диктуват тона на репортажите ѝ.

И докъде щеше да доведе това в крайна сметка? Какво щеше да спечели? Може би презрението на другите журналисти. Засега колегите ѝ имаха добро мнение за нея. Дали заради отмъщението ѝ към Хънтър Макий си струваше да рискува репутацията си на добър репортер?

Но още по-важно бе какво правеше с нея като личност това отмъщение. Знаеше, че баща ѝ нямаше да одобри отношението ѝ към Макий, ако беше жив. Пинки беше разочарован и не го криеше. Нима бе преценила погрешно този човек?

Като погледнеше обективно върху този проблем, без да има предвид личните си чувства, предполагаше, че Макий просто върши онова, което изисква работата му. Но все още го смяташе за негодник. Все още не ѝ харесваше начинът, по който бе използвал показанията срещу Томас и я бе тормозил в съдебната зала. И особено не ѝ харесваше как ѝ говори, как я гледа или как я кара да се чувства, когато я гледа.

Но — а това беше изключително важно *но* — тя беше репортер, а не редактор, който може да изразява мнението си. Ставаше дума

колкото за неговата професионална репутация, толкова и за нейната. Какво друго можеше да стори, освен да прави безпристрастни репортажи?

Почувства се добре, след като завърши репортажа час по-късно и го предаде на продуцента, готов за излъчване. Докато напускаше сградата, за да си отиде вкъщи, в стъпките ѝ се усещаше лекота. Чувството в гърдите ѝ можеше да се нарече само с едно име: облекчение. Несъмнено Макий щеше да бъде доволен, че повече няма да го преследва, но и тя се радваше, че се е избавила от желанието си да го унищожи.

Хънтър гледаше вечерните новини в апартамента си. Притаи дъх, когато започна репортажът на Кари Стюърт от Съдебната палата. Когато свърши, той въздъхна облекчено. Беше се придържала към фактите, а отношението ѝ към него бе значително по-умерено.

Слава богу!, помисли си той. Вече бяха прескочили това препятствие. Нямахше защо да се притеснява повече от нея.

На следващата сутрин, когато влезе в съдебната зала, веднага започна да я търси с очи, докато я откри. За разлика от други дни, не даваше указания на оператора си и не причиняваше бъркотия между зрителите, седнали около нея.

Днес седеше тихо, с бележник на скута. Говореше си с оператора. Той сигурно бе казал нещо забавно, защото Кари отметна коси назад и се засмя.

Слабините на Хънтър веднага откликнаха на гърления ѝ смях. Когато мина по пътеката до нейната редица, погледна към столовете и зърна крака ѝ в гладък копринен чорап. Роклята ѝ беше зелена. Строгата ѝ кройка само я правеше по-сексапилна. Сега се беше облегла на стола и говореше през рамо с друг репортер. Гърдите ѝ бяха ясно очертани в профил.

Хънтър зае мястото си на прокурорската ложа и погледна часовника на задната стена. На китката си имаше свършено точен часовник, но официалният му даваше извинение да се обърне. Очите им се срещнаха сякаш по предварителна уговорка.

Погледът ѝ беше въпросителен, като че ли негласно го питаше дали е гледал предаването ѝ предишната вечер. Той отдръпна с усилие

очи от лицето ѝ, кимна рязко и отново се обърна към предната част на залата.

След това се наруга. Беше изправен пред процес, който представляваше истинско предизвикателство, а умът му беше съсредоточен върху това, което пулсираше, втвърдено до болка, между бедрата му.

Това момчешко увлечение не можеше да продължава повече. Освен че беше физически неудобно и дяволски излагащо, бе и опасно. Докато Кари Стюърт се държеше враждебно и ругателно, той спокойно съдържаше емоциите си. Но тази мила Кари, тази Кари, която почти му се усмихваше, представляваше заплахата, с която не бе в състояние да се бори. Докато го гледаше така, той нямаше да може да се съсредоточи върху задачата си — задача, на която се крепеше цялата му кариера. Веднага щом съдията влезе в залата, Хънтър се изправи.

— Ваша чест — каза учтиво той. — Моля залата да бъде изпразнена от всичко, което би могло да предизвиква разсейване, особено видеокамерите.

Кари ахна невярващо.

— Ах, копелето — промърмори тя под нос.

Беше се подлъгала по убедителната му неискреност. Сега получаваше поредното доказателство за студеното му сърце и манипулативност.

След като изгледа репортажа на един от мониторите в стаята на репортерите, Пинки щипна носа си.

— Този път наистина го направи, миличка.

След дебатите, последвали молбата на Макий, съдията бе постановил в негова полза. За най-голямо неудоволствие на телевизионните журналисти, камерите бяха отстранени от залата. Съдията се беше съгласил художниците да останат, за да не си отидат репортерите съвсем без визуални материали.

Сега репортажът на Кари силно намекваше, че отстраняването на камерите е опит от страна на Макий да държи обществото в неведение за политическите му машинации.

— Не е клеветническо.

— Не е, но на косъм. — Пинки навлече спортното си сако. — Започвам да се изморявам, Кари.

— От какво?

— От тази твоя детинска игра.

— Не е игра.

— Наричай я както искаш. Тя е непрофесионална и смърди на онази фалшива журналистика, която никога не съм понасял.

Когато идваше от Пинки, нейния верен приятел и съюзник, това болеше.

— Съжалявам, че го виждаш по този начин.

— Аз също — отвърна той и се отпрати към вратата. — Чувствам се толкова зле, че може да помоля Бони да се напием заедно. — След това излезе.

За пръв път през живота си Кари се чувстваше толкова самотна. Докато пътуваше към къщи с колата си, се питаше защо е толкова потисната, вместо въодушевена. Беше надвила Макий, но тъй като нямаше кой да отпразнува това с нея, липсваше радостта.

Тя отвори входната врата, влезе вътре, запали с плавно движение лампите и хвърли чантичката си на един стол. Тогава замръзна на място.

Хънтър Макий седеше на един фотьойл в другата страна на стаята. Очите му блестяха от задоволство, задето е хванал толкова лесно плячката си.

Сакото му лежеше на облегалката на нейното канапе. Жилетката му бе разкопчана, както и първите две копчета на ризата му. Възелът на вратовръзката му беше разхлабен, а ръкавите му — навити до лактите. Отпуснатата му поза говореше, че е чакал доста време. В ръката му имаше полупразна чаша. Косата му беше по-разбъркана от обикновено.

Той се изправи, изпи остатъка от питието си, сложи внимателно чашата на масичката, заобиколи я чевръсто и се приближи до Кари.

— Как влязохте тук? — попита тя, останала без дъх, внезапно изплашена от решително стиснатата му челюст и напрегнатостта на тялото му. Излъчваше мъжки гняв, който, веднъж събуден, трудно можеше да бъде уталожен.

— Специализирал съм криминология.

— Но алармената система...

— Изключих я.

— Толкова ли е лесно?

— Всъщност е доста усъвършенствана система.

— Но вие успяхте да я изключите.

— Да. Между другото сега пак работи.

Вече стоеше близо до нея. Твърде близо. Кари усещаше топлината на тялото му, дъха с аромат на уиски, който облъхваше лицето и шията ѝ, миризмата на цитрусовия одеколон. Сърцето ѝ заби бързо.

— Какво искате, господин Макий?

— Това е малко официално, нали? Не мислиш ли, че след като ме мразиш толкова интимно, можеш да се насилиш да използваш малкото ми име? Кажете го. — Той процеди последните думи през зъби и Кари подскочи леко.

Никога не беше виждала толкова ядосан мъж. На слепоочието му пулсираше вена. Бе казал, че е специализирал криминология. Може би знаеше как да извърши съвършено престъпление, убийство без следи.

Но всъщност не се страхуваше точно от физическо насилие, което можеше да ѝ нанесе. Той я заплашваше с някаква опасност, напълно нова за нея.

— Кажете името ми, Кари — прошепна той и направи още една крачка към нея.

— Не.

Хънтър сграбчи грубо лицето ѝ между дланите си, наведе главата ѝ назад и прокара палец по долната ѝ устна.

— Кажете го!

Заповедта беше изречена тихо, но в гласа му се усещаха стоманени нотки. Подсилваха я още яростният блясък в очите му и зашеметяващият натиск на палеца върху устната ѝ.

— Хънтър — прошепна в страха си тя.

— Още веднъж!

— Хънтър — повтори Кари.

Очите му наблюдаваха устните ѝ, докато изричаше името му. Държа я така смущаващо дълго време, след това отпусна ръце и отстъпи.

Зави ѝ се свят. Беше отвратена от себе си, задето се е подчинила на по-голямата сила на волята му, но в същото време не искаше той да

разбере, че ѝ е оказал каквото и да било въздействие.

— Казах името ти. Само това ли искаше?

— Не. Исках да те нашлапам по задника. — Той сложи ръце на хълбоците си. — Страхотен репортаж излъчи тази вечер. Гордееш ли се със себе си?

— Да. Особено след номера, който ми изигра.

— Номер ли? Какъв номер?

Невинният му въпрос я вбеси още повече.

— Подведе ме да ти повярвам, че ако направя тона на репортажите си по-умерен, ще оставиш камерите в съдебната зала.

— Молбата ми да бъдат отстранени от залата нямаше нищо общо с вчерашния ни разговор.

— О, така ли? Не помоли ли за това заради мен?

— Да, но не поради причината, която си мислиш.

— Че каква друга причина би могло да има?

Защото се втвърдявам само като те погледна! — поиска му се да изкрещи. Вместо това обаче хвърли цялата вина за създалото се положение върху нея:

— Хайде да го уточним веднъж завинаги. От месеци ми отмъщаваш, задето открих, че съпругът ти е бъркал в чекмеджето с парите. Не беше моя грешката, че го е правил.

— Той бе невинен.

— Беше дяволски виновен за много неща.

Тя стисна здраво очи и си пое дълбоко дъх.

— Знам защо го дискредитира заедно с другите.

— Той сам се дискредитира.

— Защото не одобряваше назначаването ти.

Тази неочаквана информация го слиса. Той отвори уста да каже нещо, но оттам не излезе нито звук. Накрая попита:

— Кой ти каза това?

— Сайлъс Барнс — отвърна победоносно тя.

Беше говорила с бившия окръжен прокурор за него?

— Кога?

— Обадих му се малко след първата ни среща. Не можех да повярвам на твърденията ти срещу Томас и се съмнявах в мотивите ти. Ти сам каза, че си дошъл тук от Сейнт Луис, защото там не си можел да се изкачваш твърде бързо в йерархията. Помислих си, че вероятно

искаш да направиш голям удар, като използваш Томас за трамплин. Затова се обадох на господин Барнс и го попитах за мнението му за теб.

— И?

— О, ти си златното му момче. Каза, че дори да имал армия от млади сътрудници, пак щял да избере теб за свой заместник, когато се пенсионира. Но... — Тя вдигна ръка, когато Хънтър се опита да я прекъсне — ... също така каза, че Томас не те е одобрявал. Всичко е било неофициално, разбира се. Но Томас е дал да се разбере изметството, че те смята за опасно амбициозен.

Хънтър поклати глава и прокара ръка през косата си.

— Е, ако си мислиш, че си отмъщавам на Уин, задето не ме е харесвал, грешиш. Никога не съм знаел, че не ме е одобрявал.

Кари изсумтя:

— Не очакваш от мен да повярвам в това, нали?

— Не, не очаквам — отвърна рязко той. — Ти си смятала Томас Уин за светец и си затваряш очите за истината. Когато говори с Барнс, попита ли го за твърденията ми срещу Уин?

Тя отметна високомерно глава назад и дори само това бе достатъчно, за да му даде отговор.

— Естествено той те подкрепи.

— Господи! — кресна ядосано той и се плесна с ръце по бедрата. — Истината е пред теб и ти пак отказваш да я признаеш. Съпругът ти е престъпник, не аз!

Кари потрепери от бяс.

— О, презирам те! Ти си лукав...

— Аз съм интелигентен.

— И манипулираш.

— Възползвам се от всяка ситуация.

— И амбициозен.

— Амбицията не е престъпление.

— Ти си един кръвожаден прокурор.

— А ти си отмъстителна кучка.

— Просто си върша работата!

— И аз!

Хънтър осъзна, че я е хванал едва когато усети тялото ѝ. Сведе поглед надолу и видя през червената пелена от гняв, че ръцете му я

стискат здраво над лактите.

Неочаквано я почувства цялата. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха рязко до неговите. Коремът ѝ нежно приютяваше твърдостта му. Бедрата ѝ бяха допрени напрегнато до неговите.

Макар и ядосана, тя никога не бе изглеждала по-хубава. Очите ѝ бяха разширени и наситенозелени на слабата светлина в стаята. Дъхът излизаше измежду влажните ѝ, леко разтворени устни.

Без да мисли за следващия момент, той наведе глава и я целуна. Ръцете му се увиха около нея и я притиснаха силно, докато нежната ѝ фигура се впи в неговата.

Хънтър изви глава на една страна, докато устните ѝ се отвориха. Езикът му проучи редицата съвършени зъби и изтръгна възмутено ахване от нея. Все пак продължи да я целува силно и трескаво, докато тя се принуди да отвори уста, за да си поеме дъх. Тогава езикът му се плъзна вътре.

Това бе непоносимо, насилствено, прекрасно. Той продължи с резките тласъци на езика си, докато усети как тялото ѝ отслабва и става податливо.

Отначало Кари беше твърде слисана, за да се помръдне. След това започна да се съпротивлява, но бързо разбра, че не можеше да се мери със силата му. Как смееше да я обижда по този начин? Мразеше го, но започна да мрази повече себе си.

Защото целувката започна да ѝ харесва.

Как можеше да го обвини в бруталност, когато бе омекнала пред атаките му? Устата му все още беше слята с нейната, но езикът му вече не бе твърд и груб, а кадифен и чувствен. Тласъците му вече не бяха накъсани и отмъстителни, а опитни и убедителни. Кари почувства, че устойчивостта на тялото ѝ срещу тази сладка агресия отслабва.

Без да им заповядва, ръцете ѝ се увиха около кръста му. Когато Хънтър притисна възбудената си мъжественост до корема ѝ, тя осъзна, че е влажна и изпитва болка от жаждата за него. Гърдите ѝ бяха втвърдени. Изпитваше възможно най-лудия копнеж да усети устните му върху стегнатите им връхчета.

Той я целуна дълбоко още веднъж, като потърка езика си в нейния и я притисна към себе си. След това постепенно се отдръпна. Устата му остана последна, като полагаше нежни целувки върху подутите ѝ устни. Накрая направи крачка назад.

Застана напълно неподвижен, втренчен в нея. Искаше ѝ се земята да се разтвори и да я погълне. *Не съм откликнала, не съм!* — изкрещя тя на себе си. И все пак се страхуваше да го погледне. Но накрая вдигна очи към лицето му.

— Коя е най-голямата ми грешка, Кари? Че дискредитирах Томас? Че допринесох за аборта ти? Че те желая? Или че те карам и ти да ме желаеш?

Той вдигна сакото си. Когато стигна до вратата, се обърна.

— Съвсем скоро ще откриеш истинската причина, поради която ми се сърдиш.

След това си отиде.

Хънтър влезе в тъмния си апартамент и отиде право към телефона. Беше упорствал дълго време. Но тази вечер беше целунал, наистина целунал Кари Стюърт. Това бе променило решението му. Той набра извънградския номер и тя вдигна след третото извънбяване.

— Пам, аз съм, Хънтър. Ти беше права. Инатих се като магаре. Ще ти дам развод.

СЕДМА ГЛАВА

Беше решил да прекара деня на изборите у дома. Знаеше, че нещо с него не е наред. Беше здрав американец с червена кръв. Но предпочиташе самотата пред тълпата. Предпочиташе да гледа вечерните новини по телевизията, вместо да отиде на парти.

Седеше пред телевизора си като маниак, втренчен в мръсен филм. Гледаше я като омагьосан. Начинът ѝ на изразяване, израженията на лицето и маниерите ѝ му бяха до болка познати. Можеше да различи уханието на косите ѝ навсякъде. Усецането за кожата ѝ все още стоеше върху възглавничките на пръстите му. Познаваше вкуса на устата ѝ. Желаше я. А тя, както сама бе признала, го презираше. Какво ли щеше да стане, ако се бяха срещнали при съвършено различни обстоятелства? Ако я беше срещнал две години след смъртта на Уин? Или ако изобщо не бе имало никакъв Уин? Това би било още по-добре. Щяха да се харесат на момента. В мечтите всичко е възможно, нали?

Щеше да я покани няколко пъти на вечеря. Щяха да говорят за кариерите си, за текущи събития, за филми и книги. Щеше да ѝ каже репертоара си от шеги и тя щеше да го смята за изключително забавен. Щяха да открият, че имат забележително много общи неща.

И една вечер тя го покани да пийне нещо в дома ѝ. Усмиваше му се приканващо. Когато я притегли в прегръдките си, тя се доближи с желание. Устните ѝ се разтвориха услужливо под неговите. Беше жадна за целувките му, копнееше да я погали.

— Мисля, би било честно да ти кажа, че бях женен.

— Беше? — Тя отпусна глава назад и косите ѝ погалиха ръката му.

Устните му се плъзнаха надолу по шията ѝ.

— Разведен съм. — След това напълни шепата си с гърдата ѝ и прошепна името ѝ, когато палецът му намери жадното зърно. — Отдавна съм сам. Откакто те срещнах... ами никога не съм изпитвал такива чувства към която и да било жена. Желая те, Кари. Нуждая

се от твоята нежност и невинност в живота си. Позволи ми да те любя.

Тя го хвана за ръката, поведе го към спалнята й...

Телефонът иззвъня и той подскочи. След това сграбчи слушалката и изръмжа:

— Макий.

— Искаш да кажеш, господин окръжният прокурор — изкрещя Гай, за да надвика шума. — Спечели без никакво усилие. Разбира се, ти беше безспорната кандидатура, но окончателните резултати от изборите току-що бяха огласени. Вече си официално окръжен прокурор.

— Благодаря ти, че се обади.

— Тази седмица свърши страхотна работа. Първо — присъдата над онова момче, дето затри стареца си. Сега пък — изборите.

Хънтър изпитваше смесени чувства към изпращането на едно шестнадесетгодишно момче на смърт, но сега не беше моментът да потиска ентузиазма на младшия си асистент.

— Благодаря на всички, които ми помогнаха.

— Няма ли да дойдеш на партито по случай победата?

— Не.

— Но, господи, Макий, всички сме се събрали в апартамента на един човек. Не съм сигурен кой живее тук, но има пиене и ядене на корем и... — Той сниши заговорнически глас: — Нали знаеш Мерилин от службата по данъчни оценки? Онази, дето има цици, от които могат да ти изхвъркнат очите. Цяла вечер няма търпение да те види, ако разбираш какво искам да кажа.

В съзнанието на Хънтър изникна дългокракото червенокосо момиче с предпочитание към тесни пуловери. Почувства моментен прилив на желание, но не знаеше дали това е остатък от фантазиите му с Кари или от мисълта за Мерилин.

— Не знам, Гай.

— На сутринта ще се мразиш, ако отхвърлиш такова предложение. Мене питай, приятел, огън и пламък е!

Хънтър се засмя:

— В такъв случай как бих могъл да откажа?

Може би точно от това се нуждаете — от едно здраво търкаляне с услужлива сексапилна дама. Какъв по-добър начин да изтрие една

жена от ума си, ако не да го заеме с друга?

— Кажи адреса. — Гай му го каза. — Ако Мерилин има нужда някой да я закара у дома — рече лукаво Хънтър, — кажи ѝ да ме чака навън след десет минути.

— Браво! — отвърна Гай. Ухилената му физиономия се усещаше и по телефона. — Гарантирам, че има нужда някой да я закара.

Преди да успее да размисли, Хънтър грабна якето и ключовете на колата си и излезе от апартамента. Както бе обещано, щедро надарената Мерилин го чакаше на тротоара. Колко лесно можеше да се намери нещо за чукане в тези времена! Къде бяха момичетата като Мерилин в ученическите му години?

— Здравсти — каза тя, като отвори вратата на колата и се качи вътре.

— Здравсти.

Беше облечена в характерен за нея пуловер — също тъй тесен, както и останалите в гардероба ѝ. Ако не го лъжеше опитът с женската анатомия, не носеше нищо отдолу. Парфюмът ѝ беше тежък и сладникав и за нещастие му напомни за евтин, лигав френски филм.

— Беше много хубаво от твоя страна, дето ми предложи да ме закараш у дома. Партито беше много хубаво, но почетният гост не се появи. — Тя смекчи укора си с намигване. — Нещата бяха започнали малко да излизат извън релсите. Хубаво е, че се магнах оттам.

Хънтър се запита раздражено дали спътницата му познава друго прилагателно, освен „хубаво“. Също така ядно се запита защо трябва да играят този театър. Не беше очаквал, че ще е задължен да приказва празни приказки. Защо тя просто не кажеше: *Радвам се, че ме караш вкъщи да си легнем. Разбирам, че това е добро лечение да забравиш друга жена.*

Тогава той щеше да се почувства свободен да каже: *Това е вярно и оценявам любезността ти... ъ-ъ... Мерилин. Да, Мерилин. Нали разбираш, имам нужда от едно здраво чукане. Без емоции. Без разговори. Само игрички и забавления. Горещо ми препоръчаха теб.*

Но не каза нищо. Вместо това ѝ се усмихна и рече:

— Трябва да ми показваш накъде да карам.

Очевидно ѝ беше по-лесно да му дава указания, залепена до дясната му страна, пъхнала една от легендарните си гърди под

мишницата му. След това, без всякакви задръжки, сложи ръка на бедрото му и започна да го мачка.

Хънтър не изпита нищо, освен лека досада. С всяка изминала минута раздражението му нарастваше и — съвсем несправедливо — бе насочено към нея. Не харесваше особено цвета на косата и очите ѝ. Сега забележителното ѝ тяло не му изглеждаше толкова чувствено и привлекателно, а по-скоро неприлично и евтино, твърде напрацяло.

Един по-елегантен силует, по-прибрана фигура, по-слаба и с женствени форми. Буйна къдрава руса коса, зелени очи. Ето какво му харесваше.

Харесваше му Кари Стюърт.

Искаше нейната ръка сега да флиртува с копчетата на панталоните му. Едва когато си представи това, започна да усеща първите признаци на възбуда.

— Ммм — каза Мерилин и го стисна.

Той спря колата до тротоара пред блока ѝ. Когато заобиколи, за да ѝ отвори вратата, задиша дълбоко, за да прочисти дробовете си от парфюма ѝ. Едва сега осъзнаваше колко му е противен.

Мерилин очевидно не беше силна в изяществото, но бе доста ловка. При излизането си от колата тя успя да докосне с ръка чатала му и да допре гърди до неговите. След това намери ухото му с устни.

— Съквартирантката ми няма да я има тази нощ — обеща прелъстително тя, преди да тръгне, кършейки се, по пътеката.

Неочаквано Хънтър се ядоса на себе си. Какво му ставаше? Защо не я желаше? Защо тялото му не гореше от похот?

Ядно, за да докаже на себе си, че не е напълно погълнат от една друга жена, той протегна ръка към Мерилин, завъртя я към себе си и започна да я целува грубо. След моментна изненада Мерилин откликна.

Устата ѝ беше отпусната и мокра. Ръцете ѝ плъзнаха по тялото му като коварни паяци. Прегръдката ѝ беше гадна и отблъскваща. Той се отскубна от смучещите ѝ устни и се отдръпна, като се опитваше да не издава отвращението си. Почувства почти непреодолимо желание да изтрие следите от лигавата ѝ целувка от лицето си.

— Късно е и утре е работен ден — каза неубедително той.

Мерилин направи гримаса на глупаво учудване.

— Няма ли да влезеш? — изхленчи тя. — Мислех си, че искаш да... ъ-ъ... нали разбираш, да пийнеш нещо и така нататък.

Той се насили да се усмихне широко и я попита немирно:

— На първата среща ли?

— О, ами... — Очевидно Мерилин не беше запозната с протокола на ухажванията. Идеята ѝ изглеждаше чужда. — Може би ще ми се обадиш някой път. — Тя направи крачка към него и сложи ръка на ревера му. — Тогава няма да бъде първата ни среща, нали?

Но Хънтър нямаше намерение да дава обещания, затова само я щипна по брадичката.

— Лека ноц.

Остави я да тълкува думите му както иска. Беше се държал като шушумига. Нямаше значение, че моралът ѝ не издържаше на по-обстойно разглеждане, той просто не обичаше да се държи грубо с жените. Тя беше невинна, а той — мерзавец.

Потегли, като се чувстваше абсолютен глупак. Ако някой разбере за това, щяха да го направят за посмешище. Но не смяташе, че Мерилин би се похвалила за провала си да примами мъж в леглото.

И защо не бе поискал да легне с нея?

Защото знаеше, че няма смисъл. Когато се събудеше на сутринта, само щеше да бъде отвратен от себе си. Копнежът му така и щеше да си остане. Тялото на Мерилин нямаше да утоли жаждата му за едно друго. Сърцето му щеше да остане празно.

Не искаше секс с Мерилин. Искаше любов с Кари.

— Обядът е страхотен, Кари. Откъде разбра, че днес имам рожден ден?

— Поставих си за цел и разбрах.

Тя се усмихна на Майк Гонзалес, който режеше поръчаната му дебела пържола. За него бе истинско събитие да се храни в един от най-хубавите ресторанти на Денвър. Жена му наскоро беше родила и с операторската му заплата не им оставаха излишни пари.

— Как са Беки и бебето?

— Предполагам, че са добре — отвърна ѝ с пълна уста. — Беки се чувства потисната. Майка ми каза, че това е нещо естествено. —

Той се засмя: — Потънала е до уши в памперси, бутилки и топлинни обриви. Предполагам, че има право да е малко раздражителна.

— Сигурно е така — каза Кари, като неспокойно ровеше из салатата от раци. Напомнянето за бебета ѝ причиняваше болка, която едва ли някога щеше да заглъхне. Ако не се бе случило онова нещо, сега тя самата щеше да бъде в напреднала бременност.

— Не се обръщай. Вечният ти дразнител току-що влезе.

Без да обръща внимание на съвета на Майк, тя обърна глава. Хънтър Макий се беше настанил на една маса в другия край на залата. Беше с няколко изтъкнати личности от градския и окръжния съвет.

Явно беше усетил присъствието ѝ в залата, защото очите му бяха насочени право към нея. Виждаха се за пръв път от седмици. И двамата замръзнаха. Кари осъзна с неудобство колко дълго са се гледали един друг. Тя извърна очи точно когато Хънтър ѝ кимна за поздрав и седна при мъжете, с които беше дошъл.

Беше разтреперана и се укори, задето се разстройва само при вида му. Но защо бе толкова разстроена? Външността му можеше да развълнува много жени. Беше облечен в сив костюм, който прилягаше съвършено на атлетичното му тяло. Косата му бе разбъркана от вятъра и Кари знаеше, че отблизо сигурно ухае на скъп одеколон.

Но тя беше срещала много привлекателни мъже. Сърцето ѝ обикновено не спираше при вида им.

Не, най-много я притесняваше начинът, по който я гледаше. Не беше като враг; като някой, с когото бе влизал в схватка много пъти. Изваяните му устни, не изразяваха нито подигравка, нито злорадство.

Гледаше я като жена, за която знаеше нещо; жена, с която споделяше някаква тайна; жена, с която е бил интимен.

И съвсем правилно, защото как иначе можеше да се опише начинът, по който я бе целунал онази вечер в дома ѝ? Беше интимно. Мразеше го за това, че я бе целунал насила, но още повече мразеше себе си, задето си спомняше всичко с най-малките подробности. От онази нощ от време на време се улавяше, че мисли за целувката.

Дори сега, когато вдигна чашата си с вино, ръката ѝ трепереше. Лицето ѝ бе останало без кръв, но очите ѝ горяха трескаво. Все още усещаше твърдия натиск на устните му. Езикът му бе завладял устата ѝ. Коравите линии на тялото му сякаш още бяха очертани по нейните.

Колкото и да ѝ се искаше да забрави, не можеше. Спомените не можеха да бъдат прогонени.

— Ей, Кари — рече Майк, като забеляза състоянието ѝ, — ако ще се разстройваш толкова много тук, хайде да си вървим. — След това погледна със съжаление недоядената си пържола.

Тя поклати глава и му се усмихна с фалшива жизнерадост.

— Не ставай глупав. Това е рожденият ти ден. Искаш ли още вино?

— Може следобед да не мога да те хвана във фокус — предупреди я ухилено той и подложи чашата си.

— Няма нищо — неволно изрази тя на глас мислите си. — Отдавна не съм била във фокус. — Само че не говореше за операторските умения на Майк.

Привършиха обяда си. Кари подписа чека и двамата тръгнаха към вратата. Когато минаха покрай масата на Хънтър, той остави салфетката до чинията си и стана.

— Здравей, Кари.

Зад очилата очите му я гледаха с напрегнатост, която никога не пропускаше да я обезкуражи. Кари веднага се почувства заплашена и реагира предизвикателно:

— Господин окръжен прокурор, не съм ви виждала от изборите. Предполагам, че трябва да ви поздравя.

— Благодаря.

— Не ми благодарете. Спечелихте мястото с упорит труд. Но все пак нямате скрупули да убивате деца, нали?

Хората наоколо, които ги чува, потънаха в неловко мълчание, както когато някой се изложеше публично. Никой, освен Хънтър, не знаеше за аборта ѝ. Всички смятаха, че говори за последното дело, при което на шестнадесетгодишното момче бе дадена смъртна присъда. Кари беше протестирала прекалено пристрастно в телевизионните си репортажи.

Но все пак хапливата ѝ забележка бе преминала границите на всички норми на професионално поведение. Ако имаше срещу себе си мъж, Хънтър щеше да има всички основания да го зашлеви. Сега очите му бяха станали корави като кремък, тялото му бе напрегнато, а устните му — здраво стиснати.

Без да се смути от гнева му, тя кимна рязко, поздрави учтиво останалите и се запъти към изхода. Майк, слисан и засрамен, се запрепъва след нея. Знаеше, че ще загазят здравата, когато Пинки научи за инцидента.

Но това бе твърде меко казано. За нещастие директорът на станцията научи пръв. Един от колегите на Хънтър му се обади същия следобед. Шефът веднага изпрати съобщение до репортерите, че иска да види Пинки и Кари.

— Имаш ли представа за какво става дума? — попита я Пинки, докато вървяха по покрития с килими коридор на втория етаж, доста отдалечен от шумното, претъпкано студио.

Беше се върнала от ресторанта, чувствайки се по-зле от всякога. Вече като че ли не се познаваше. Предишната Кари Стюърт никога нямаше да се държи толкова лошо, никога нямаше да бъде толкова злобна и груба с когото и да било, колкото и да го мразеше.

Какво ставаше с нея? С всеки изминал ден чувстваше как губи по частица от себе си. И като че ли не бе в състояние да си ги върне. Скоро от нея нямаше да остане нищо, с което да се разпознае. Тази мисъл я плашеше.

Защо не беше послушала Пинки? Той бе прав. Устремена да разрушава, тя разрушаваше и себе си.

— Да, мисля, че зная защо иска да ни види — отвърна тихо тя.

Пинки се закова на място и се обърна към нея:

— Разкажи ми накратко. Бих искал да го чуя първо от теб.

Когато привърши с разказа си, чу от него цял нов речник от нецензурни думи.

— Какво, по дяволите, си мислиш? — кресна той.

Кари се сви болезнено пред гнева му.

— Не мислех, просто...

— Спести си обясненията. Ще имаш нужда от тях — каза троснато той и я повлече към директорския кабинет.

Секретарката ги въведе във вътрешната стая и затвори дискретно вратата след себе си. Там беше не само директорът на станцията, но и директорът на търговския отдел, и президентът на компанията. Никой не се усмихваше.

— Моля, седнете — каза директорът на станцията. — Днес ми се обади един стар приятел. Не мога да повярвам в това, което ми каза.

Госпожице Стюърт, надявам се да не е чул правилно какво сте казали на нашия окръжен прокурор днес на обяд.

Тя навлажни устните си, хвърли извинителен поглед към Пинки и отвърна:

— Правилно е чул.

Пинки мислеше, че е сам, когато отвори полекичка най-долното чекмедже на бюрото си и извади скришното шише. Отпи голяма глътка и обърса уста с опакото на ръката си. Когато вдигна поглед, Кари стоеше на вратата на стъкления му кабинет. След новините в десет всички се бяха разотишли. Репортерската стая зад гърба ѝ беше тиха и тъмна.

— Не им позволявай да ми сторят това, Пинки.

Не беше я виждал, откакто бяха напуснали директорския кабинет. При завръщането му в студиото на главата му се беше стоварил нов проблем. На режисьора на ранните новини не му достигаха деветдесет секунди материал. Дали трябваше да излъчат репортажа за бременната слоница в зоологическата градина или за слепия учител по машинопис?

Беше потушил този огън и още много други, които изникваха в процеса на работата. Но Кари не му излизаше от ума. Питаше се къде ли е отишла да ближе раните си. Сега виждаше, че където и да е била, е плакала.

Той наклони тънкото сребристо шише към нея, но тя поклати глава и седна пред бюрото му. Пинки отпи още веднъж, завинти капачката на бутилката и я върна в скривалището ѝ.

— Ти сама си го направи, Кари — каза той и се намести по-удобно на стола си. — Предупредих те, но ти не ме послуша.

— Ще му се извиня публично, ако трябва.

— И без това трябва да го направиш. Но няма да промениш решението им. Направо си ги вбесила. И не можеше да е другояче. Това, което си казала на този човек, е непростимо.

— Добре. Сгреших. Признавам си. — Тя преглътна поредното ридание. — Но да ме отстранят от работа за три месеца! Не е ли жестоко? Мислех си, че може би ще е за седмица. За две. Но за три

месеца! Ще умра, Пинки! Работата означава всичко за мен. Загубих съпруга си, бебето си. Само работата ми остана.

Тя сложи длани на бюрото му и се наведе умолително напред.

— Застъпи се за мен, Пинки! Разкажи им какво съм понесла от този човек!

— Не.

Кари отдръпна рязко ръце от бюрото, сякаш се беше опарила.

— Няма да ми помогнеш?

— Този път не, скъпа. Съжалявам.

— Защо?

Пинки въздъхна и прокара длан по лицето си.

— Защото мисля, че имаш нужда от това отстраняване. Не си същата, както преди, Кари. И то отдавна.

Не можеше да понесе критиките му, не и след наказанието, което вече бе получила.

— Върша си работата! — възкликна разгорещено тя. — Рейтингът ни е висок.

— Вече не. Спомняш ли си, когато ти казах, че съм уморен от личните ти атаки срещу Макий? Е, просто вървах с една крачка пред зрителите. Рейтингът ни пада и не мога да не мисля, че ти си една от причините.

Гордостта ѝ бе наранена, но знаеше, че Пинки е прав. Хънтър бе спечелил общественото одобрение. Гражданството официално го бе приело за техен окръжен прокурор. Постоянните ѝ заяждания само настройваха зрителите срещу нея.

— Разбирам, че трябва да сменя тона на репортажите си — каза тихо тя, като кършеше ръце на скута си.

— Репортерското място за общината вече е дадено на друг, Кари. Това беше едно от нарежданията на директора.

Прониза я студена, смъртоносна паника.

— Тогава ме върни в забавния сектор.

Пинки поклати глава:

— Не мога да го направя. Сали се е вкопала здраво там.

— Като спи с един от търговския отдел! — извика Кари.

— И на него му харесва! — изрева в отговор Пинки. — Но това няма нищо общо. Аз лично не мога да понасям превзетия ѝ стил, но рейтингът показва, че зрителите мислят другояче. Не знам дали

харесват циците ѝ или какво, но в крайна сметка я харесват. Спомни си, казах ти да премислиш внимателно всичко, преди да...

— Престани да ми изнасяш лекции! Не си ми баща!

— Не, но си мислех, че съм ти приятел. — Лицето му беше почервеняло като рак и той си наложи да се успокои. — Кари, ако беше някоя друга, щях отдавна да съм те изгонил. Вършеше една след друга глупости с тая история с Макий, но аз търпях. Ако не бях твой приятел, отдавна нямаше да си тук.

— Искаш да кажеш, че този път няма да ми помогнеш?

— Искам да кажа, че ще ти помогна!

— Като поговориш с тях да не ме отстраняват?

Той въздъхна:

— Не. Като направя така, че да го изтърпиш. Използвай това време да си събереш мислите, да погледнеш нещата в реалната им светлина. Макий се превърна в мания за теб. Това е ненормално. Прекалено много го обвиняваш за трудностите, които те сполетяха.

— Господи! — рече Кари и скочи от стола си. — В какво се вживяваш? В шеф на рекламната му кампания?

— Не — отвърна Пинки, като отчаяно се мъчеше да потисне гнева си. — Но човекът просто си върши работата. И го правеше през цялото време. Но беше трън в петата ти, откакто каза за Томас неща, които ти не искаше да чуеш.

— Това бяха лъжи! — извика тя. — Смяташ ли, че трябваше да стоя безстрастно отстрани и да го гледам как клевети съпруга ми?

Пинки я погледна тъжно. После сведе очи за няколко секунди към бюрото си, вдигна ги към нея и каза тихо:

— Сигурна ли си, че са лъжи, Кари?

Тя се сви, сякаш я беше ударил.

— Разбира се! Ти... нали не мислиш, че Томас е бил крадец?

— Не знам. Знам само, че не е бог, за какъвто ти го смяташе. Беше обикновен човек и имаше недостатъци. Просто ти не можеше да ги забележиш.

— Вярваш, че е ходил с курви, когато е бил извън града? Вярваш на всичко това?

Пинки знаеше, че ще ѝ причини болка, но вече ѝ беше време да види нещата такива, каквито бяха.

— Знаех за някои от забегките на Томас. Всички знаеха.

Тя притисна ръце към корема си и се наведе напред, сякаш усети пронизваща болка.

— Моля те, кажи ми, че лъжеш, Пинки! — По бузите ѝ се търкаляха сълзи.

Той поклати глава:

— Не знам нищо със сигурност, но когато се носят толкова много слухове, в тях все има известна доза истина. Ти беше уязвима, когато срещна Томас толкова скоро след смъртта на баща си. По това време той бе всичко, от което имаше нужда: силен мъж, който да те глези и пази. Радвах се, че го срещна. Ужасно се радвах.

Кари отново се отпусна назад.

— Съпругата винаги разбира последна, нали? Чувствам се като пълна глупачка.

— Недей. Уин те обожаваше. Лудориите му нямаха нищо общо със съвместния ви живот. Бяхте страшно влюбени и сигурно това щеше да се запази още дълги години, ако не беше загинал нелепо. Но то се случи. — Заобиколи бюрото си и я хвана за ръката. — Обвиняваш погрешно друг за греховете на Томас, Кари. Макий не е имал друг избор, освен да ги изкара на бял свят. — Той се поспря, за да обмисли следващите си думи. — Не мисля, че на него му харесваше повече, отколкото на теб.

Ръката ѝ остана върху тази на Пинки още малко, след това се отдръпна. Сълзите ѝ бяха изсъхнали, но изглеждаше съвсем съсипана.

— Може би наистина имам нужда да почина известно време. Трябва да помисля върху много неща, да подредя чувствата си.

Тя се изправи и отиде до вратата.

— Какво смяташ да правиш?

Кари го погледна за момент, без да го вижда, след това каза вяло:

— Не знам.

Излезе, премина през тъмната стая и се стопи в сенките.

Последният човек, когото Бони очакваше да види, когато отвори вратата, беше Пинки Луис.

— Имаш ли нещо за пиене? — попита той, без да я удостои с поздрав или обяснение.

Бони пристегна раздражено колана на робата си.

— Какво е станало? Да не би барманите да стачкуват?

— Имаш ли нещо за пиене или нямаш?

Тя отстъпи настрана, като с това искаше да му каже безмълвно и не особено любезно, че може да влезе.

— Уиски?

— Да. Двойно.

Едно от първите неща, които Бони беше направила, след като и последният ѝ син замина за колежа, бе да преобзаведе дома си. Тя махна всички мебели, които носеха следи от лудориите на децата ѝ. Новите бяха нейната награда, задето е успяла да издържи годините на отглеждане на синовете ѝ, когато удоволствията за нея бяха редки, ако не и никакви.

Пинки хвърли сакото си на облегалката на един стол и се просна на канапето. След това свали вратовръзката си и я метна на възглавничките. Последваха ги обувките. Раздърпаното му присъствие разваляше ефекта от свършеното досега жилище. Бони се изненада, когато усети колко се радва на това безредице. Къщата ѝ бе твърде подредена от прекалено много време.

Тя му подаде чашата с уиски и седна до него, като облегна ръка на канапето и подви босите крака под себе си.

— Дали не дължа това неочаквано посещение на една несподелена страст, най-сетне освободена?

Той я погледна кисело.

— Тази вечер не ми се заяжда. Чувствам се съвсем смачкан. Управлението отстрани Кари за три месеца. — После ѝ разказа подробностите. Когато свърши, тя седеше мълчаливо. Рошавата му глава се обърна към нея: — Кажи нещо де.

— Това може би е най-доброто, което можеше да ѝ се случи.

Някак омекнал, той отпи още малко уиски.

— И аз това ѝ казах. Също така сметнах за добре да разбия илюзиите ѝ по отношение на покойния ѝ съпруг.

— Казал си ѝ за изневерите му?

— Че как мислиш? Тя го смяташе за светец.

— Тогава ѝ е време да поумнее. Никой не е светец.

Пинки ѝ хвърли зъл поглед и продължи:

— Държеше се глупаво, обвиняваше Макий за всичко. Твърде дълго продължи да се заяжда с него. Не е естествено.

— Или може би е съвсем естествено — рече загадъчно Бони.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че има нещо повече, отколкото се вижда от пръв поглед.

Той се обърна към нея:

— Знаеш ли, взе да ми писва все да питам „какво искаш да кажеш“. Защо просто не изплюеш камъчето?

— Добре де. Омразата е също толкова страстно чувство, колкото и любовта. И обратното. Често едното не може да бъде различено от другото.

Безцветните вежди на Пинки се смръщиха.

— Мислиш, че се държи, сякаш го мрази, защото всъщност е влюбена в него? — На лицето му се появи първият признак на усмивка. — На твоє място не бих ѝ споменал тази хипотеза.

— Нямам намерение да го правя. Предпочитам да я оставя сама да го открие. И ако Хънтър Макий е толкова решителен, за какъвто го смятам, ще ѝ помогне.

— Мислиш, че и той е хлътнал по нея?

— А ти не мислиш ли?

Пинки изръмжа двусмислено и гаврътна уискито.

— Още едно? — попита Бони.

— Не, благодаря. — Той остави чашата на масичката до дивана и се изправи. — Мисля, че е по-добре да си вървя.

След това вдигна сакото и вратовръзката си и тръгна към вратата.

— Пинки.

Той спря и се обърна към нея. Бони стоеше изправена пред канапето.

— Защо дойде тук тази вечер?

Пинки извърна очи, наежен и кисел.

— Почувствах се адски зле и имах нужда да пийна нещо. Къщата ти ми е на път за дома. А и си добра компания за пиене.

Бони се усмихна, но не като приятел за компания или какъвто и да било, а като умна жена.

— Добра съм и за много други неща.

Тя развърза колана на робата си и я остави да се свлече на канапето зад нея.

Нощницата не беше точно такава, каквато би избрала, ако знаеше, че последната стъпка към съблазняването на Пинки ще се състои тази вечер. Но бебешкото розово подчертаваше зрелия цвят на кожата ѝ, вече освободена от всякакъв грим. Дантеленият корсаж обгръщаше щедрите ѝ гърди.

Устата на Пинки пресъхна. Той откъсна с мъка очи от големите ѝ тъмни зърна, които сякаш го дразнеха иззад дантелената си покривка.

— Виж, Бони. Недей да си мислиш разни работи само защото съм... Ъ-Ъ...

Гласът му затихна. Бони свали презрамките на нощницата и я остави да се смъкне надолу по тялото ѝ. Знаеше, че не е готова да се снима на средните страници на „Плейбой“, но и знаеше, че не е зле.

Неспособността на Пинки да каже каквото и да било я ядоса. Можеше да смънка нещо, вместо да стои с глупаво зяпнала уста. Тя сложи ръце на хълбоците си и тръгна гола към него.

— Е, обзалагам се, че и ти не си кой знае какво без дрехи. Но все пак бих искала да видя.

Бони посегна към копчетата на ризата му и ги разкопча за секунди. Старомодният му потник отдолу я накара да се усмихне, но дипломатично скри лицето си, докато измъкваше ризата от панталоните му. Токата на колана му не я стресна ни най-малко. Тя бутна панталоните надолу.

След това се наведе към него, целуна го по устата и плъзна ръка към предницата на гащетата му. Отново се усмихна. Беше успяла!

Бони се изправи, обърна се и тръгна към спалнята, като подхвърли през рамо:

— Какво смяташ да правиш — да дойдеш с мен или да си стоиш там с панталони около глезените?

— Господин Луис? Пинки?

— Аха?

Беше адски вбесен. Не можеше да намери оператор, а някакъв екстремист се беше залостил в един апартамент с насочен пистолет срещу трима заложници на не повече от десет пресечки от станцията. Пинки се опитваше да открие някого по радиостанцията, но до този момент без успех.

Когато извърна лице от таблото на радиостанцията, на ризата му падна пепел от цигарата и прогори дупчица, преди да успее да я махне. Бони щеше здравата да се размърди. Беше му изгладила ризата едва тази сутрин.

Но почти забрави за всичките си проблеми, когато видя Макий, застанал пред бюрото му.

— Ей, здрасти, Макий.

— Зает ли си?

Иронията в думите му се видя забавна на Пинки. Той се засмя, докато гасеше цигарата си.

— Защо не почакаш в кабинета ми?

След това отново насочи вниманието си към радиостанцията, защото говорителят изпраща и прозвуча стържещ глас:

— Пинки, опитвал си се да ни намериш.

— Да, дявол да го вземе! — изрева той в микрофона и го сграбчи.

Хънтър стана, когато Пинки връхлетя в кабинета си пет минути по-късно със свитък ръкописи в месестата си ръка.

— Какво мога да направя за теб, Макий? — попита той, докато ровеше из ръкописите и ги поправяше с червена писалка. — Ще ми се някой да научи репортерите да пишат правилно на английски.

— Предполагам, че съм улучил неподходящ момент.

— Ами, не! Сигурно няма да повярваш, но днес е спокойно. Защо искаше да ме видиш?

— Мисля, че знаеш.

Ръцете на Пинки замръзнаха и той погледна Хънтър изпод вежди. Огледа го внимателно. Изглежда, не бе спал добре. Даже и зад очилата очите му изглеждаха уморени. Отвесните бръчки от двете страни на устата му вече не приличаха на следи от смях, а от мъка.

— Да, мисля, че знам — рече бавно Пинки. — Не сега! — кресна той на някой, който неразумно бе връхлетял в кабинета му, без да почука.

— Липсват ми репортажите й в новините — каза неловко Хънтър. — Миналата седмица отидох до апартамента й, но я нямаше. Изглежда, няма я от доста време. Днес се обадох на служебния й телефон, но ми казаха, че вече не работи тук.

— Точно така, не работи тук. Но временно, надявам се.

— Болна ли е?

— Не. Беше отстранена за три месеца.

Пинки забеляза, че събеседникът му изпита облекчение, че Кари не е болна, но и се разстрои заради отстраняването.

— Защо?

Пинки отговори само с един кос поглед. Хънтър скочи.

— По дяволите, казах им, че това няма значение! Тя ми изпрати бележка, в която ми се извини. Това беше достатъчно.

Той се обърна с гръб към бюрото и се втренчи в оживената зала, без да я вижда. След това се извърна със здраво стиснати зъби.

— Искам да я видя. Къде е?

— Не знам.

За секунда Хънтър пресече разстоянието, което ги разделяше, като опря длани в разхвърляното бюро и се наведе през него.

— Искам да я видя — повтори отчетливо той. — Каж ми къде е.

Здравата е закъсал — помисли си Пинки.

— Опитах се да се свържа с нея на сутринта след инцидента, но вече беше изключила телефона си. Същия следобед дойде един куриер и ми донесе плик, в който имаше ключ от апартамента ѝ с инструкции кога да поливам цветята. Това е всичко. Пише, че ще се свърже с мен.

— Но това е било преди три седмици! И още не се е обадила?

— Не.

— Сигурно ѝ се е случило нещо!

— Не мисля. Отишла е някъде, където да остане сама. Да подреди мислите си.

— Какви мисли?

— Може би ти можеш да ми кажеш.

Едното ъгълче на устните на Хънтър потрепна, но иначе не пролича нищо друго.

— Ако ти се обади, ще ми кажеш ли?

— Защо?

— Казах ти. Искам да я видя.

— Защо?

— Не е твоя работа, по дяволите! — кресна Хънтър.

Пинки се усмихна, докато се изправяше и взимаше в ръка ръкописите.

— Точно след петдесет и три минути трябва да излъчим новините, господин Макий. Не мога да си позволя да пиляя повече от ценното си време заради личните ви проблеми. — След това отиде до вратата на кабинета. — Но се обаждай от време на време. — И излезе, като проклинаше сроковете и крещеше заповеди.

ОСМА ГЛАВА

Брекърридж беше също толкова живописен през лятото, колкото и през зимата. По планините се виждаха парчета неразтопен сняг, които приличаха на бели цветя. Величествените върхове все още бяха с бели шапки. Градчето през този сезон нямаше почти нищо общо с чара на ски курорта. Единствената главна улица беше цялата в бутици и магазини, пълни с примамливи стоки през цялата година.

Кари идваше в Брекърридж да кара ски още от ученическите си години, но никога не бе го посещавала през лятото. Харесваше ѝ така: без гладни скиори, които да се редят на опашки за места в ресторантите; без кишата; без задръстванията около единствените светофари в градчето.

Беше спокойно. Точно от това имаше нужда.

Сега седеше на верандата в задната част на къщата и гледеше как слънцето залязва зад върховете. Снегът по тях блестеше ярко, след това придоби розов оттенък, когато слънцето се скри зад планината.

Беше тук повече от два месеца. Годишнината от смъртта на Томас бе минала, незабелязана от никого, освен от нея. Но на този ден не бе прекалено тъжна. Изминалата година беше притъпила болката. Това, което я натъжаваше най-вече, бе, че спомените ѝ не бяха толкова ясни, както някога. Вече не можеше да чуе гласа му във въображението си. Нито пък виждаше ясно лицето му в сънищата си.

Беше време да се сбогува с него.

Колко ли души знаеха за забезжките на Томас, както се бе изразил Пинки? Как бе могла да бъде сляпа за недостатъците му? Трябваше да изпитва горчивина към покойния си съпруг, но не можеше.

Той я беше обичал. Независимо от това какво бе направил, той се оказа точно това, от което тя се нуждаеше в онзи момент от живота си, когато се запозна с него. И предполагаше, че е действала добре на самочувствието му на мъж на средна възраст. Бяха добри един към друг през годините, прекарани заедно. Как можеше сега да изпитва лоши чувства към него?

Съзнанието ѝ беше пречистено и спокойно. Тялото ѝ се бе възстановило от изпитанията на изминалата година. Чувстваше се отпочинала. След седмица щеше да се върне на работа.

Ами ако вече не я искаха там? Ако нямаше работа? Ако не ѝ дадяха възможност за трети път в живота си да започне отначало?

Тя стана и се протегна.

— Ще му мисля, когато ми дойде до главата — каза си на глас. Каквото и да я очакваше в бъдещето, чувстваше се готова да го посрещне.

Хладилникът и килерът ѝ напомнях мрачно, че не е ходила да пазарува от дни. Но сега изпита страшен глад и реши да се облече и да излезе да вечеря някъде. Може би щеше да се почувства тромаво при завръщането си в обществото. Трябваше да се движи сред хора.

Кари се облече в дънкова пола, боти с ниски токове, памучен пуловер и кожено яке. Нощем температурите в планината се понижаваха значително.

Разстоянието до центъра на градчето не беше голямо, но когато се настани в сепарето на един от най-добрите ресторанти, стомахът ѝ вече къркореше. Поръча си срамно обилна вечеря. Именно когато вече отпиваше вино, той влезе.

Като че ли бе дошъл да я търси и знаеше точно къде да я намери. В момента, в който влезе в ресторанта, очите му се насочиха към нея в неясната светлина на свещите. Салонната управителка го поздрави и той ѝ отговори, но погледът му остана прикован в Кари. Управителката погледна през рамо, усмихна му се и кимна. Хънтър я заобиколи и се отправи към сепарето.

Кари постави чашата си на масата, за да не се вижда, че ръката ѝ трепери. Искаше ѝ се да извърне очи, но гледаше като омагьосана неговите. Лицето му беше безизразно, но той оставяше впечатлението, че знае точно какво прави, къде отива и какво ще направи, когато стигне там.

Спря се едва когато стигна до сепарето.

— Ако не ми позволиш да седна при теб, ще се получи много неудобно. Казах на управителката, че ме очакваш.

Именно в този момент Кари осъзна, че го е очаквала. Не точно тази вечер, но по някакъв начин бе знаела, че той ще дойде.

— Не бих искала да те поставям в неудобно положение, затова по-добре седни.

Светлината на свещта, поставена на масата, танцуваше в косите, блещукаше в очите и караше устните ѝ да блестят. Хънтър си помисли, че никога не я е виждал толкова красива. Кари не би могла да усети, че сърцето му бие също така лудо, както и нейното.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против?

Тя не отговори, но се поотмести и махна чантичката и якето си, за да му направи място. Когато се настани, той опря ръце на масата, обърна главата си и двамата се втренчиха един в друг. Не се движеха, едва дишаха. Само се гледаха.

— Господине, желаете ли да поръчат нещо?

Хънтър не откъсна очи от Кари дори докато отговаряше на келнера:

— Ще поръчам същото като дамата. И бихме искали бутилка вино. Някое, което върви с... — Той я попита: — Какво ще вечеряме?

— Пъстърва.

— Някое, което върви с пъстърва.

— Да, господине. Благодаря ви.

Келнерът се оттегли и двамата отново се загледаха мълчаливо.

— Изглеждаш различен — забеляза искрено тя.

— Ти също.

— Никога не съм те виждала облечен в нещо друго, освен в костюм.

Ризата и панталоните му бяха всекидневни. Яката на якето му беше вдигната нагоре, а ръкавите — навити няколко пъти. Точно когато Кари забеляза това, той го свали и го сложи до нейното яке в другия край на сепарето. Дрехите му бяха излезли като от списание за мъжка мода, но му стояха по-добре, отколкото на манекените.

— Носът ти е изгорял от слънцето — забеляза той.

Тя се засмя леко и докосна стеснително върха на носа си.

— Да не си се пекла?

— Не. Лесно изстивам, а в планината обикновено е твърде хладно, за да правя слънчеви бани. Но се разхождах много.

Отново потънаха в мълчание. Той си мислеше колко симпатично изглежда изгорялото от слънцето място на носа ѝ. Тя се питаше дали

тъмните косъмчета, които се виждаха от разкопчаната му риза, покриват целите му гърди.

— Виното, господине — каза колебливо келнерът, след като дълго бе стоял незабелязан до масата им.

Хънтър дегустира виното. На Кари беше дадена втора чаша, която бе напълнена със златистото питие. Можеше да се закълне, че то вече тече по вените ѝ. Опита го и се усмихна доволно, но всъщност не бе усетила вкуса му. Не ѝ се ядеше нищо, нито ѝ се пиеше. Гладът, който я беше принудил да си поръча огромна вечеря, вече бе изчезнал.

Продължиха да отпиват от виното, като гледаха втренчено в свещта на масата, сякаш тя можеше да даде отговори на всичките въпроси на Вселената.

— Откъде разбра... Няма значение. Знам кой ти е казал, че съм тук. — След това си помисли, че думите ѝ може да са прозвучали твърде самонадеяно, и попита: — Срещата ни не беше случайна, нали?

Хънтър поклати глава:

— Не беше.

Очите ѝ отново се върнаха на свещта.

— Попитал си Пинки къде съм. — В гласа ѝ почти нямаше въпрос, просто изричаше тихо едно твърдение.

— Да.

— Обадох му се едва миналата седмица. Накарах го да се закълне, че ще пази тайна.

— Превърнах се в истински мор за него и накрая се предаде.

Беше станало негов ежедневен навик след работа да минава през телевизионната станция и да пита Пинки дали не му се е обаждала. И също така по навик Пинки и Бони не си отиваха, докато не се видеха с него. Най-сетне миналата сряда Пинки имаше новина за него.

Брекърридж! — възкликна тогава Хънтър. Беше очаквал Таити или Тибет, но в никакъв случай толкова близко място като Брекърридж. От три месеца ходеше като жив труп, а тя се бе намирала само на седемдесет мили.

— Моля те, не се сърди — рече той.

Тя го погледна право в очите и сякаш потъна в зелено-сивите дълбини.

— Не се сърдя. — Устните ѝ едва се движеха, докато шепнеше: — Вече не.

През живота му го бяха обвинявали в много неща, но не и че е тъп. Не беше нужно тя да му го казва изрично, за да я разбере. Беше му простила.

Буцата в гърдите му изчезна и за пръв път от дълго време насам започна да диша спокойно. Този възел се бе появил още в деня, в който бе разбрал какви последици ще предизвикат действията му в живота ѝ — живот, който и без това почти се бе разпаднал. Прииска му се да се засмее.

Вместо това вдигна чашата си. Когато и тя направи същото, се чукнаха, за да ознаменуват мълчаливото си примирие. Докато пиеха, се гледаха в очите.

Нужна му бе цялата воля, за да не се наведе и целуне мокрите ѝ от виното устни. Копнееше да зарови пръсти в разкошната ѝ коса. Искеше да очертае с устни сатенената гладкост на шията ѝ и да продължи по-надолу, към остро деколте на пуловера ѝ.

Кари току-що бе забелязала колко хубави са ръцете му. Бяха поддържани, тънки, но силни, с малки тъмни косъмчета между кокалчетата на пръстите. Китката му не бе прекалено дебела. На нея имаше златен часовник. Неочаквано ѝ се прииска да вземе ръката му в своята и да я огледа до най-малката подробност.

Ядяха, без да бързат. Ресторантът не беше пълен. Персоналът беше внимателен, но те искаха да вечерят спокойно и лениво.

Марулите в салатата бяха съвсем свежи; печените картофи — горещи и хрупкави, с висококалорична гарнитура. От пъстървата се носеше ухание на подправки и беше изпечена до съвършенство.

Но Кари едва не се задави с едно сочно парче, когато Хънтър я попита:

— От колко време Пинки и Бони живеят заедно?

Хапката най-сетне тръгна по правилния път. Кари я преглътна с вино и попи изскочилите сълзи със салфетката.

— Онези Пинки и Бони, които познавам, живеят заедно?

Той сви рамене:

— Предполагам, че е така. Напускат заедно паркинга на станцията. Онзи ден я чух да му напомня, че им се е свършило млякото и трябва да спрат някъде да купят на път за вкъщи. Това звучи съвсем по домашному, нали?

— Мляко? — възкликна Кари. След това шляпна с длани по тапицерията и се разсмя: — Ах, този потаен подлизурко! Нищо не ми спомена, когато говорих с него. Не е искал да чува моето „нали ти казах“.

Хънтър отмести чинията си настрана и се отпусна заедно с Кари на облегалката.

— Струва ми се, че връзката им е проект, по който си работила известно време.

— Почти две години. Знаех, че са създадени един за друг. Тя е луда по него и изпитва отчаяна нужда да се грижи за някого. А ако някой има нужда от грижи, това е Пинки. Просто се инатеше.

Хънтър погледна внимателно усмихнатото ѝ лице.

— Ти много го харесваш, нали?

Очите ѝ се спряха на неговите. Беше близо. Твърдото му бедро беше само на сантиметри от нейното. Не усещаше да се допират, но знаеше, че е там.

— Много. Той е приятел, какъвто всеки би трябвало да има. — Кари отпи от виното. — Понякога е болезнено да имаш такъв приятел.

— От къде на къде?

— Защото ти казва истината, когато всички останали ти казват това, което искаш да чуеш. — Тя въздъхна и затвори очи. — Нали разбираш, разчитах на Пинки да ме измъкне от кашата, в която сама се бях забъркала. Но той ме накара да изтърпя наказанието си като добър войник.

— Кари — каза Хънтър и тя отвори очи, — съжалявам, че причиних отстраняването ти. Моля те, повярвай ми, нямах нищо общо с това.

— Знам — каза тихо тя и сложи успокоително ръка върху неговата. Беше също толкова изненадана, колкото и той, че го е докоснала по своя воля. Кари погледна ръката си, но не можа да намери основателна причина да я отдръпне. — Нищо от случилото се не беше по твоя вина, Хънтър. Извинявам се за това, което казах тогава в ресторанта.

— Ти ми се извини в бележката.

— Моята надута и официална бележка — каза Кари и сви леко рамене. — Бях засрамена от сцената, която бях направила, и не знаех

какво да напиша. — В очите ѝ заблестяха сълзи ѝ гласът ѝ затрепери. — Трябваше да ме удариш.

— Кари, недей да се разстройваш отново. Вече няма значение. — И той сложи ръката си върху нейната.

— Ще желаете ли десерт?

Кари беше благодарна на келнера, че се намеси. Главата ѝ бучеше, но това нямаше нищо общо с изпитото вино. Нещата се развиваха твърде бързо. Трябваше да забавят малко ход. Едва сега започваше да приема смъртта на Томас, неговите изневери, кариерата и цялото си бъдеще.

Имаше ли нужда от още един душевен катаклизъм тъкмо сега? Зарадва се на възможността да продължи вечерята, защото не знаеше какво ще последва, когато свърши.

— Моля, бих искала да видя менюто с десертите — каза бързо Кари. — Сигурно е от планинския въздух, но откакто съм тук, ям като вълк.

Опита се думите ѝ да прозвучат безгрижно и весело, но не мислеше, че Хънтър се е хванал. Той я наблюдаваше внимателно, полуусмихнат, сякаш знаеше, че желанието ѝ за десерт представлява тактика на отлагане.

Разгледаха заедно менюто.

— Нюйоркски кейк със сирене — забеляза Хънтър.

— Звучи хубаво — каза Кари. — Може би е с ягоди?

Келнерът кимна.

— Каква е разликата между нюйоркския и обикновения кейк със сирене? — попита Хънтър.

— Седемдесет и пет цента — отвърна духовито келнерът.

Двамата се засмяха.

— Купувам само от най-доброто. Един нюйоркски кейк със сирене и ягоди за дамата, а за мен ябълков пай. Две кафета.

— Със сирене или ванилов сладолед? — попита келнерът, като записваше поръчката им в тефтерчето си.

Хънтър се обърна към нея:

— Пиеш ли си кафето със сирене или ванилов сладолед?

— Не — отговори сериозно тя.

— Имах предвид ябълковия пай — каза търпеливо келнерът.

— О, пая! С ванилов сладолед.

Келнерът се отдалечи, като клатеше глава, и двамата избухнаха в смях. Кари дори стигна дотам, че допря чело до рамото му, докато се кикотеше. Предполагаше, че е пийнала, но ѝ беше толкова хубаво, че не ѝ пукаше. Когато вдигна очи към него, погледите им се сляха.

— Единственият път, когато съм те виждал да се смееш, беше онзи ден в съда, когато каза нещо на оператора си. Хареса ми — рече тихо той.

— А аз никога не те бях виждала да се смееш.

— Това е вечер на много първи неща, нали?

Дрезгавият шепот проникна сякаш в тялото ѝ, разпръсна се по всички ерогенни точки и предизвика истински хаос. Беше безполезно да се бори с толкова много огньовете, затова ги остави да тлеят бавно и приятно.

— Срамота е да се пропилее последната хапка, но ако я изям, ще се пръсна — каза тя няколко минути по-късно.

— Можем да помолим да ни я завият за вкъщи. Ще я изядеш на закуска.

— Не, но ти благодаря. Спомняш ли си онези килограми, които камерата прибавя?

— Спомням си всичко, което ми каза онзи ден.

Кари също си спомняше. Беше влязла в кабинета му — любопитна, но уверена, без никаква идея какво влияние ще окаже той върху живота ѝ. И то все още не беше приключило. Предчувстваше, че влиянието, което е имал върху нея досега, е бледо подобие на онова, което предстоеше.

Дали не беше наивна? Дали наистина бяха на прага на нещо вълнуващо? Или просто виното я караше да мисли безразсъдно.

— Къде са очилата ти? — неочаквано попита тя.

— В джоба на якето ми. Трябват ми само, за да виждам. — Хънтър се засмя и ѝ обясни: — Всъщност на разстояние от четири крачки мога да виждам и без тях.

— И не мислеше, че ще седим на по-голямо разстояние от това?

Той снижи глас:

— Смятах, ако ми позволиш да седна при теб, да седя колкото може по-близо.

Тя извърна срамежливо очи. Хънтър се наруга. *Карай по-бавно. Първо и стани приятел.*

— Ще тръгваме ли?

Кари измърмори някакъв положителен отговор и излязоха от сепарето. Преди да успее да ѝ помогне, тя наметна якето на раменете си и посегна към сметката. Хънтър я дръпна от ръката ѝ.

— Възнамерявам да платя своя дял.

— Почерпката е от мен — срязва я той и прекрати всякакви обсъждания. — Какво каза? — попита я след това, когато тя промърмори нещо неразбрано.

— Казах, че си деспот.

Хънтър отметна глава назад и се засмя. Когато излязоха навън, я попита:

— Как искаш, да вървиш пеш или да те закарам?

Значи знаеше, че е дошла пеш до ресторанта. Защо ли се изненадваше! Ако беше решил да я проследи, едва ли щеше да остави намирането ѝ на случайността.

— Не е нужно да идваш с мен.

Той пъхна ръце в джобовете на якето си, погледна към планините и преброи наум бавно до десет.

— Сега едва ли ще започнем пак да си играем игрички. Не и след всичко, което преживяхме.

Замалко да обърка отново нещата — първо със сметката, сега с това. *Не се дръж чак толкова отбранително, по дяволите!*

— Не е много близо — рече шеговито тя, като се надяваше по този начин да отстъпи деликатно.

Хънтър се усмихна.

— Мисля, че ще мога да се справя.

След това я хвана за ръката и пресякоха улицата. Без дори да я попита, я поведе през хълма по посока на къщата.

Стараше се да върви в крак с нея. Известно време мълчаха. Нощта беше тиха и спокойна. Накрая Кари зададе въпроса, който през цялата вечер занимаваше ума ѝ:

— Хънтър, защо дойде тук?

— В отпуска съм. — Този път опитът му да се пошегува не излезе сполучлив.

— И съвсем случайно избра Брекънридж?

— Не, не беше случайно.

Той спря. Застанаха един срещу друг по средата на улицата. Наоколо нямаше никого, но това едва ли имаше значение. В този момент се чувстваха като единствените хора на света.

— Пинки ми каза, че си тук и веднага уведомих в службата, че си вземам едноседмичен отпуск. Дойдох с единствената цел да те видя. Днес следобед, когато пристигнах, намерих къщата, в която си отседнала. Минах покрай нея няколко пъти с колата и те видях да излизаш. Мислех да ти се обадя чак утре сутринта, но не можах да се съържа. Затова те последвах в ресторанта.

Той направи крачка към нея и заговори още по-тихо:

— Знам, че измина една година от смъртта на съпруга ти. Чел съм някъде, че това е последната пречка. Сега би трябвало да си готова да започнеш отново. — Хвана я за раменете. — Исках да те видя, да поговоря с теб, да прекараме малко време заедно.

— Защо, Хънтър?

Той впи поглед в очите ѝ.

— Знаеш защо.

Кари го погледна, без да трепне, и отговори колкото можеше по-честно:

— Между нас винаги е имало „нещо“. Не знам какво. Отначало си мислех, че е омраза, поне от моя страна. Сега не съм сигурна. Всеки път, когато те виждах, се чувствах неловко, разстроена. Никога не се бях чувствала добре в твое присъствие до...

— До?...

— До тази вечер — наведе тя глава и прошепна думите в яката си.

Хънтър повдигна брадичката ѝ с показалец и я накара отново да го погледне.

— Значи нямаш нищо против да се навъртам наоколо няколко дни?

— Не знам — отвърна сериозно Кари. — Не очаквай прекалено много. Всъщност не очаквай нищо. Чувствата ми към теб винаги са били двойствени и все още са такива.

Той се усмихна тъжно.

— Не бих могъл да искам от теб по-голяма откровеност. — След това притисна ръцете ѝ между дланите си. — Кажете ми само едно

нещо. Когато тази вечер ме видя да вървя към теб, каква бе първата ти реакция?

Тя го погледа известно време и усети как в гърлото ѝ се образува буца.

— Зарадвах се, че те виждам.

Очакваше от него някаква реакция, но остана разочарована. Лицето му не издаде нищо. Беше очаквала да се усмихне или може би да наведе глава и да я целуне по бузата, или пък да я прегърне и целуне страстно, но той само каза:

— Трепериш.

— Студено ми е.

— Ето. — Хънтър вдигна якето от раменете ѝ и ѝ помогна да пъхне ръцете си в ръкавите.

— Благодаря — отговори учтиво Кари и понечи да се обърне.

— Почакай.

Той я притегли към себе си, приклепна, за да е на едно ниво с нея, и протегна ръце към закопчалката на якето ѝ. В тъмното му бе трудно, но успя да съедини двете части. След това се изправи бавно и едновременно с това издърпа ципа нагоре. Получи се изключително еротично движение.

По някакъв начин бе успял да се приближи, без всъщност да се движи. Просто се наклони към нея така, че да не може да вдигне ципа, без да я докосне. Ръката му премина по талията ѝ и се насочи към корема. Когато се плъзна върху гърдите ѝ, остави след себе си топлина, която се разля по кожата ѝ като мастилено петно. Кари се запита какво ли би направила, ако той пусне ципа, плъзне ръце под якето и покрие гърдите ѝ.

Знаеше какво би направила. Щеше да се отпусне в ръцете му, защото гърдите вече я боляха от нуждата да бъдат погалени.

Почувства топлия му дъх по лицето си, докато той вдигаше ципа чак до брадичката ѝ. След това ѝ прошепна:

— Ето. Така би трябвало да е по-добре.

Кари не знаеше дали е по-добре или не. Усещаше всеки нерв по тялото си как вибрира. Никога не се бе чувствала толкова обърквана. Копнееше да почувства тялото му. Искаше да го види гол и да прокара ръце по него.

— По-добре да побързаме.

Само тихите му думи я спряха да не се притисне до него и да не го замоли да я прегърне. Колко безразсъдно щеше да бъде това. Защото ако нейните мисли бяха изпълнени с еротика, можеше да си представи какви бяха неговите. Тя бе признала с половин уста, че ѝ е приятна компанията му, а той най-безцеремонно бе заявил, че е дошъл тук, за да я види и прекара известно време сам с нея. От здраво стиснатите мускули на лицето му се виждаше, че се мъчи да сдържи възбудата си.

Беше ли готова за интимност с друг мъж, освен Томас? Тази вечер, утре вечер, скоро, в далечното бъдеще, някога? Господи, не знаеше! В един момент гореше, а в следващия се тресеше от страх от нова връзка. А сексът за нея винаги щеше да означава връзка.

Ами ако се опиташе да я целуне за лека нощ?

Но тази вечер нямаше защо да се тревожи. Когато стигнаха до входната врата, Хънтър очерта брадичката ѝ с палец и каза:

— Това беше една от най-приятните вечери в живота ми. Благодаря ти и приятни сънища.

След това пое по пътя, по който бяха дошли, към спящото градче.

Първото нещо, което Кари направи на другата сутрин, бе същото, което бе правила всяка сутрин от престоя си тук. Тя се изтърколи от леглото, отиде към източния прозорец и дръпна шнурчето на завесите.

Беше спала до по-късно от обикновено. Слънцето я удари право в лицето. Тя се протегна, прозя се и разтърси косата си. Едва тогава отвори напълно очи и видя Хънтър, който се беше облегал на противопожарния кран на тротоара. Наблюдаваше я с очевидно удоволствие.

Кари изписка тихичко, сграбчи халата и го притисна до гърдите си. Този свенлив жест бе напълно излишен, тъй като Хънтър вече я беше видял по нощното ѝ облекло — рекламна тениска на баскетболния отбор на Денвър. Това бе най-удобната дреха за спане, мека и избеляла от многобройните пранета. Стигаше едва до началото на бедрата ѝ — факт, за който си спомни със срам, когато Хънтър ѝ махна весело и се затича към вратата.

— О, господи! — простена тя, втурна се през спалнята и хвърли машинално поглед към отражението си в огледалото. Успя да навлече

халата точно когато на вратата се почука.

— Добро утро — каза той, когато тя отвори вратата.

— Добро утро — отвърна Кари и стъпи с единия си крак върху другия, когато я лъхна хладният планински въздух. — От колко време си тук?

— Достатъчно дълго, за да изстине кафето и да дам на съседите повод за приказки.

— По това време на годината няма съседни.

Той се усмихна.

— Добре. Значи няма да имаш никакви причини да не ме поканиш вътре.

Тя го погледна ядосано и отстъпи настрана.

— Така ли мамиш и съдебните заседатели? — попита добродушно Кари.

— Практиката учи. — Носеше хартиена торба, която започна да изпразва на масата за хранене. — Имам хладко кафе и сравнително пресни понички.

— Звучи прекрасно — отвърна със съмнение Кари. Все пак взе една лепкава поничка и я ухапа. — Хей, ама те са хубави! Обичам тази глазура — продължи, като си облизваше пръстите.

— И аз така си помислих.

Хънтър смачка празната торба и я запрати с идеална парабола в кошчето за боклук. Когато се обърна, бе очарован от чевръстия език на Кари, с който облизваше пръстите си.

Още не се бе овладял напълно, откакто я беше видял да се протяга на слънцето. Онази смешна тениска бе по-секси от всякакви дантелени нощници. Дали имаше представа каква прекрасна гледка представлява, когато извие гръб назад и се протегне с котешка леност? Бе видял не само копринените ѝ дантелени гащички; памучната тениска се беше опънала върху гърдите ѝ и го бе дарила със страхотна гледка.

Той се покашля.

— Да претопля ли кафето или ще направиш ново?

— Кафето ми свърши. Можеш да претоплиш това в микровълновата фурна.

Унищожиха поничките за рекордно време. Докато отпиваше от кафето, Хънтър огледа стаята. Имаше висок катедрален таван, топла

дървена ламперия и покрит с паркет под, изпъстрен с килимчета. Мебелировката беше подбрана с вкус и бе скъпа, но ненатрапчива. Едната стена бе заета от каменна камина. От главната стая се виждаха кътът за хранене, малката кухня и коридорът, който — както можеше да се предположи — водеше към спалнята или спалните. Къщата бе малка, но гледката, която се разкриваше от огромните прозорци, създаваше впечатление за простор.

— Хубава къща. Твоя ли е?

— Не. На един приятел на баща ми. Това е вилата им. Предложил ни е да я ползваме, когато искаме. Никога не съм злоупотребявала с поканата им, но знаех, че няма да им причиня никакви неудобства, ако дойда през лятото. — Тя седна на облегалката на канапето и се загледа през широкия панорамен прозорец. — През зимата можеш да седиш тук до огъня и да гледаш как навън вали сняг.

— Караш ли ски?

— Да, но съм по-добър зрител, отколкото участник.

Хънтър се разходи любопитно из стаята, като от време на време се спираше да погледне това или онова и да прелисти списанията, оставени на масичката за кафе. Кари се възхищаваше на самообладанието му. Буквално беше налетял на жена, още неизмила очите си след сън и неизпила сутрешното си кафе, и все пак се държеше като у дома си. Дори не даде никакво обяснение за ненавременното си пристигане. Но и тя не го бе попитала, нали?

Макар и да седеше тук само по нощно облекло, с боси крака, рошава коса и все още подпухнали от съня очи, не се чувстваше ни най-малко притеснена, както би трябвало при такава ситуация. Защо ли?

Може би защото той се държеше толкова непринудено? Или защото умът ѝ бе прекалено зает с него и нямаше възможност да мисли за каквото и да е друго?

Докато обикаляше из стаята, тялото му изглеждаше стегнато, твърдо и безкрайно мъжествено. Мъхестата жилетка, която беше облякъл, за да се предпази от хладния въздух на късното лято, беше праметната небрежно на облегалката на един стол. Каубойската риза бе вталена и прилепваше към тялото му. Ботушите бяха изтъркани и, изглежда, се чувстваше напълно удобно в джинсите, които далеч не

бяха нови. Прилепнали към тялото, те издаваха недвусмислено пола му. Очите на Кари често се стрелкаха натам.

Носеше очилата си сигурно защото беше дошъл дотук с колата си. Кари си спомни, че беше видяла непознат автомобил, паркиран до тротоара пред къщата. Също така си спомняше огнените отблясъци, които слънцето бе хвърляло в разбърканата му от вятъра коса. — Какво е това? — попита той и се наведе над масичката за карти, където бяха разпръснати части от картонен пъзел.

— Аз го донесох — отговори Кари, стана от облегалката на канапето и отиде до него. — Знаех, че ще трябва да убивам много часове тук. Затова и си донесох купчина книги, които исках да прочета. Това е другият ми проект. — Тя вдигна една част, огледа я и я постави на мястото ѝ.

— Много добре — усмихна ѝ се Хънтър. — Това ли правиш през цялото време?

— Никога досега не бях редила пъзели, но вече имам доста часове практика.

Пъзелът представляваше за нея специален символ. Не беше започнала, както повечето хора, отвън, а от средата.

Центърът представляваше нейната сърцевина: нещата, в които вярваше, навиците и ценностите, мислите и схващанията, скъпите ѝ неща — частите от нейната личност, пазени от детството, които правеха Кари Стюърт Кари Стюърт.

Беше започнала още в деня на пристигането си и постепенно прибавяше части от пъзела. Преживя отново ужасния детски спомен със загубата на майка си; живота с баща си; дните в колежа; началото на кариерата си; развитието на приятелството си с Пинки; запознанството си с Томас. Припомни си толкова дни от съвместния им живот, колкото можа. Преживя отново ужаса от смъртта му. Беше отбелязала в хрониката всеки път, когато бе срещала Хънтър Макий. Картината на пъзела бе започнала да се оформя от многото частички.

Вече беше почти завършен.

— Когато го завърша, ще се почувствам така, сякаш се познавам по-добре.

Не бе имала намерение да произнася тази си мисъл на глас. Вдигна бързо поглед към Хънтър. Сигурно щеше да я помисли за

глупачка. Но той очевидно разбра това самолечение и кимна. Кари се надяваше да не я помоли да обяснява и той не го направи.

— Имаш шоколад по устните си — рече тихо Хънтър.

Кари го гледаше като омагьосана. Топлата светлина на очите му сякаш проникваше в цялото ѝ същество.

— Наистина ли?

— Аха, ей тук.

Той махна с пръст парченцето шоколадова глазура от ъгълчето на устата ѝ и го остави да се разтопи върху езика му. Кари го гледаше в устата, заинтригувана и възбудена от силната му чувственост. Очите ѝ останаха приковани на устните му, когато той сложи ръце върху раменете ѝ и я притегли към себе си.

— Кари?

Очите ѝ бавно проследиха лицето му и срещнаха неговите.

— Ммм?

— Първия път, когато те целунах, ти беше в безсъзнание. Втория път бях толкова ядосан, че не знаех дали да те целуна, или да те удуша. Бях заслепен от ярост и почти не осъзнавах какво става. — Той хвана лицето ѝ между дланите си. — Не смяташ ли, че си дължим една целувка, когато и двамата знаем какво точно правим?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Кари остана абсолютно неподвижна, дори не мигна. Той свали очилата си и ги постави върху масичката за карти, след това отново обхвана лицето ѝ с ръце. Дланите му бяха топли. Върховете на пръстите му се плъзнаха по скулите ѝ, докато възглавничките на палците му галеха устните ѝ.

Очите му бяха отворени. Нейните най-сетне се отказаха от борбата и се затвориха. Тогава усети дъха му върху устните си. Беше влажен и топъл и ухаеше на кафе. Устните му постояха над нейните цяла вечност, преди наистина да ги докоснат.

Без да ги разтваря, той ги потърка върху устата ѝ в хипнотичен ритъм. След това започна да я хапе лекичко, хвана долната ѝ устна между зъбите си и я погали с език.

В главата на Кари сякаш нещо експлодира. Преди това си беше мислила, че такава реакция от една целувка може да има само по филмите. Всичко това бе ново за нея. Или до ден-днешен бе целувана от мъже без никакво въображение, или пък те се бяха придържали към морален кодекс, който не се отнасяше за Хънтър.

Дали не беше подтиквала мъжете повече да я покровителстват, отколкото да я откриват със страст? Дали не ги беше оставяла с впечатлението, че Кари Стюърт е студена? Или тази част от нейната природа се бе родила току-що? За пръв път в живота ѝ я целуваха като жена, и то мъж, който знаеше как. Хънтър превръщаше целувката в откровено сексуален ритуал.

Той докосваше устни до нейните, отдръпваше се, притискаше ги и отново се отдръпваше. С всеки път, когато устните им се срещнеха, неговите бяха все по-разтворени и по-разтворени, докато накрая Кари усети влажната топлина на устата му. Тя откликна веднага. Разтвори устни и я прие.

Всичко у него се движеше в съвършен ритъм. Главата му се наклони на една страна. Устата му засмука нейната и двете се сляха. Ръката му се плъзна надолу по бузите, ръцете и гърба ѝ и я притегли

във възможно най-топлата и силна прегръдка, която можеше да си представи.

Тя се притисна инстинктивно по-близо до него и босите пръсти на краката ѝ докоснаха ботушите му. Тялото ѝ, вече непокорно, копнееше да опознае неговото. Ръцете ѝ се вдигнаха и се увиха около врата му. Чу го как изръмжа одобрително.

Господи, как бе имала нужда от това!

Обичаше да я прегръщат така, обичаше да се чувства беззащитна и женствена до такава мъжественост. Той бе донесъл със себе си хладния планински въздух, който се усещаше в дрехите, косата и кожата му. Какъв прекрасен контраст с нейната сънлива топлина! Миризмата му бе определено мъжка. Напомняше ѝ на лимонови кори, дим от горящи дърва и есенни листа.

Беше възбуден. Кари се наслади на това доказателство за желанието му, като го притисна до корема си. Във всяка точка, където телата им се докосваха, усещаше с потресаваща яснота разликите помежду им. Брадата, която жулеше брадичката ѝ, беше вълнуваща.

Устата ѝ беше любена от един порочен език. С всеки силен тласък тялото ѝ реагираше. В него избухваше желание и се разливаше като течен огън във вените ѝ.

След това темпото се промени. Езикът му започна да я гали спокойно и овладяно. Искаше ѝ се да усети умелото му докосване навсякъде — по гърдите, по корема, по бедрата си. Искаше да се любят.

Но когато пръстите му развързаха колана на халата ѝ и предницата му се отвори, Кари осъзна колко далеч отиваха и колко скоро бе изгубила контрол над себе си. Тя се напрегна, заби пръсти във врата му, отскубна устата си и сведе глава към гърдите му.

— Искам просто да те прегърна, Кари — каза той и неравният му дъх се смеси с косите ѝ. — Искам да те почувствам, но няма да стигнем по-далеч. Кълна се!

Постепенно пръстите ѝ се отпуснаха. Хънтър постави показалец под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ. Очите ѝ бяха затворени. Устните ѝ бяха червени, подути и влажни. Във вдлъбнатината на нежната ѝ шия вибрираше пулс, ускорен, колкото и неговият.

Хънтър усети прилив на сексуално желание — толкова силен, че му причиняваше болка. Но беше смесен с нежност, каквато никога

досега не бе изпитвал.

Докосна леко устните ѝ, за да пробва. Тя не се отдръпна, а вплете пръсти в косата му. Хънтър я целуна по-уверено и плъзна пръсти под халата ѝ. Когато целувката му стана по-дълбока и езикът му се гмурна в чудната ѝ уста, той я притегли към себе си.

Ръцете му се разпериха широко върху гърба ѝ. Усецаше меката тениска под пръстите си и топлината на тялото ѝ през нея. Знаеше, че кожата ѝ е като копринена, но не смееше да вдигне тениската и да пъхне ръце под нея. А, господи, колко го искаше!

Гърдите ѝ се притиснаха до неговите и тя изстена от удоволствие. Хънтър усецаше втвърдените ѝ зърна през дрехите. Запита се как ли чувства грубата материя на джинсите му с голите си бедра, когато коляното му се пъхна между тях. Искаше му се да види как краката им се преплитат. Само от мисълта за ханша ѝ, повдигнат към него, му се зави свят.

Също така се питаше какво ли мисли за издатината зад копчетата на панталоните му. Сигурно я усецаше, защото се допираше точно до триъгълника на бикините ѝ. Не можеше да прогони от ума си и този образ: как се бе протегнала на слънцето с изпънат гръб, вдигнати ръце, разтворени крака и отметната назад глава. Истинско олицетворение на чувствеността.

Искаше да я докосне, да я докосва навсякъде. Искаше да поглади с ръце кожата ѝ, докато езикът му обхожда лениво устата ѝ. Как ли щеше да реагира, ако плъзнеше ръце под...

Не! Ако докоснеше, която и да било част от голата ѝ кожа, щеше да пожелае да я погали цялата. Ръката му нямаше да спре на кръста ѝ, а сигурно щеше да продължи надолу в бикините и да стисне хубавото дупе. И ако нещата продължаха още... По дяволите! Не биваше дори да си мисли за повече — тя щеше да се мрази след това.

Щеше да се обвинява, задето се е съгласила толкова скоро. Щеше да го нарече използвач, защото я е намерил след почти три месеца самота. Беше пристигнал рано сутринта, когато тя бе най-уязвима и съвсем леко облечена. Щеше да го обвини, задето отново се е възползвал от нея.

Почти чуваше обвиненията ѝ. И, по дяволите, щеше да бъде права! *Наистина* избързваше. Може би това, че му откликваше, бе

резултат от липсата на мъж — какъвто и да било мъж — от дълго време.

Тази мисъл беше шамар за гордостта му, но бе достатъчна, за да го накара да извади ръце от халата ѝ и да ги сложи с обич, но и страст, на раменете ѝ. След това си наложи да се откъсне от устата ѝ.

Натежалите ѝ клепачи се вдигнаха и тя го погледна със замъглените си зелени очи. Хънтър се наруга, че е глупак, задето е спрял толкова скоро. Може би тя беше готова. Може би... Не, още не. Той се усмихна и попита:

— Какви са плановете ти за днес?

Беше взел от нерви. След такава целувка, по време на която сетивата ѝ звънтяха, ръцете и краката ѝ омекваха и тялото ѝ се разтапяше, бе очаквала човек с мъжествеността на Хънтър да попита „Къде е спалнята“ или „Имаш ли нещо против, ако прескочим спалнята“ и да я положи на пода.

Тихият му въпрос бе толкова изненадващ, че Кари премигна бързо няколко пъти. Когато зрението ѝ се проясни и отново започна да усеща пода под краката си, най-сетне осъзна значението на думите му.

— Планове ли? — Гласът ѝ беше тънък и слаб. Тя направи нов опит: — Какво смятам да правя днес ли?

Той отмахна няколко кичура от бузите ѝ.

— Да. И каквото и да правиш, искаш ли компания?

— Ами-и... трябва да купя продукти. — Тя се усмихна леко. — Не звучи много вълнуващо, нали?

В очите му се появи блясък, който я стресна. Хищната му усмивка отново накара онова чувство да запърха по цялото ѝ тяло.

— Можем всичко да направим вълнуващо, Кари. Не си ли го разбрала досега?

Изчака я в дневната, докато си вземе душ и се облече. Когато Кари излезе от спалнята, той подсвирна дълго.

Тя сложи ръце на хълбоците си и попита, флиртувайки:

— Кое те впечатлява — джинсите или опашката?

— И двете. Всъщност никога не съм те виждал по друг начин, освен готова за пред камера.

— Колко бързо забравяш! Само преди около час ме видя да излизам от леглото.

Очите му се замъглиха.

— Никога няма да го забравя.

Кари отиде в кухнята да направи списък с продукти, но пръстите ѝ едва държаха молива. Под душа се бе опитала да се овладее, но без успех. Чувстваше се приповдигнато — като дете през пролетта. Не, всъщност не. Чувстваше се така, сякаш за пръв път научаваше какво е да си жена. И колко забавно беше това!

Неочаквано я завладя едно друго чувство. То през цялото време бе стояло в периферията на съзнанието ѝ, опитвайки се да изплува. Сега нямаше друг избор, освен да го признае.

Вина.

За пръв път от смъртта на Томас насам се радваше на мъжка компания и ужасно се забавляваше. Чувстваше се виновна. Моливът падна от вцепенените ѝ пръсти.

— Знаеш ли, абсолютно нормално е.

Тя трепна и се обърна. Хънтър стоеше наблизо, но се бе приближил толкова тихо, че изобщо не го беше чула.

— Какво? — попита Кари, останала без дъх.

— Вината. — Не я докосна, но ѝ се стори, че искаше. — Естествено е да тъгуваш, когато някой, когото обичаш, умре, Кари. Но също толкова естествено е да продължиш да живееш, да се радваш на живота, отново да се смееш. И вероятно отново да обичаш.

Кари се съмняваше дали би се чувствала толкова виновна, ако не се бе увлякла, по Хънтър. Ако беше някой по-стар, дебел и плешив, съвестта ѝ едва ли щеше да се обади. Но той не беше такъв. Бе млад, красив и мъжествен. Ако бе някой, с когото можеше да установи приятна, нежна връзка, вероятно изобщо нямаше да се почувства виновна. Но мислеше за него като за любовник. И тъй като до ден-днешен бе имала интимни отношения само с Томас, гледаше на страстния си отклик на Хънтър като на изневеря.

— Нямам намерение да замествам никого в живота ти, Кари. Искам да извоювам свое място в него.

— Веднъж ми каза, че четенето на мисли не е силната ти страна. Излъгал си ме.

— Това е единственият път, когато съм те излъгал.

Както темата, така и способността му да чете мисли я притесняваха. Тя отново насочи вниманието си към списъка.

— Шоколадови или маслени бисквити?

— Защо не и двете?

— Спомняш ли си за проклетите килограми, които прибавя камерата? О, какво пък толкова! И двете. — Тя записа. — Ако Пинки ме изпрати на лагер за отслабване, станцията може да поеме разходите. Какво друго?

— Доматен сос, джоджен, лук, камби...

Той надничаше над рамото ѝ в списъка. Кари се обърна към него в тясното пространство между шкафа и впечатляващата му фигура.

— Това пък за какво?

— За спагетите, които ще ти сготвя някоя вечер.

— Можеш да готвиш?

— Спагети. А ти можеш ли да готвиш?

— Спагети — засмя се тя.

Хънтър сви рамене:

— Значи или ще ядем само спагети, или ще се храним навън. Или пък ще прекаляваме с бисквитите.

Смеейки се, те довършиха списъка. Той настоя да отидат с неговата кола.

— Напълно съм в състояние да карам по планински път — каза Кари, докато отключваше вратата на своята.

— Аз ще карам. Млъквай и се качвай!

— Тиранин.

Той шофираше тъй умело, както правеше и всичко останало. Харесваше ѝ да гледа ръцете му върху покритото с кожа кормило. През ума ѝ пробягваха немирни образи на същите тези ръце върху голото ѝ тяло. Моторът на лъскавата спортна кола пулсираше под нея. И тя пулсираше заедно с него.

— За какво мислиш? — попита той, когато я хвана, че го гледа.

— Просто си мислех колко си приличате с колата ти.

Хънтър вдигна изненадано вежди.

— Би ли ми обяснила по-подробно?

Тя огледа стройното му тяло, заплахата от ярост под повърхността, силата, която се излъчваше от всяка негова фибра.

— Не, не мисля — отвърна закачливо Кари.

— О, хайде!

— Тц.

— Тогава няма да ти кажа колко страхотно изглеждаш. Няма да ти кажа, че до тази сутрин предполагам, че бедрата ти ще са също толкова свършени, колкото прасците и глезените ти. А сега го знам със сигурност. Също така няма да ти кажа, че дупето ти е още по-хубаво в джинси, отколкото в пола. Или че гърдите ти изглеждаха страхотно в онази тениска и се почувствах прекрасно, когато се притиснаха до мен. Или пък че харесвам цвета на косата ти на слънце, когато е почти толкова хубава, колкото и на светлината на свещи. Забравих даже и да спомена, че лицето ти е изящно и мислите ти могат да се четат по него като по лицето на първокласничка. Нито ще ти кажа, че очите ти са най-омагьосващите, които някога съм виждал. Колкото до устните ти, достатъчно е да се каже, че играят главна роля във фантазиите ми от месеци насам. Има ли още нещо, което не би трябвало да ти кажа?

Той сви в паркинга, спря колата, изгаси двигателя и се обърна към нея:

— Е?

Кари преглътна.

— Не. Мисля, че това е горе-долу всичко, което не бива да казваш.

— Още едно нещо. — Хънтър я хвана за ръката и срещна погледа ѝ. — Радвам се, че съм с теб при тези обстоятелства.

Той се усмихна с онази усмивка, която убеждаваше съдии, правеше съдебните заседатели пристрастни и съблазняваше кой знае колко жени. Кари се присъедини към редиците им и отвърна със също толкова ослепителна усмивка:

— Аз също.

Хънтър ѝ смигна:

— Взе ли списъка? Да вървим.

Беше я откарал в Дилън. Градчето едва ли бе нещо повече от общност от имоти за даване под наем, използвани от скиорите по време на сезона. Цените тук бяха скандални, но някак по-разумни, отколкото в Брекънридж.

За Кари бе нещо ново да се разхожда между редиците рафтове в магазина заедно с мъж. По време на съвместния ѝ живот с Томас неговият иконом бе купувал всичко. Преди и след брака ѝ никой мъж

не я бе придружавал при кратките ѝ посещения на магазините, където взимаше най-необходимото и изхвъркваше навън.

Хънтър пазаруваше импулсивно.

— Яла ли си някога от това?

— А какво е то?

Той погледна етикета на консервената кутия. Надписът беше на чужд език.

— Не съм сигурен. — И хвърли кутията в количката.

Докато Кари стискаше глави маруля, за да провери дали са добри, той обели един портокал и съвестно сложи корите в най-близкото кошче. След това пъкна в устата ѝ едно парченце, а в своята — две.

— Смяташ да го платиш, нали? — попита тя, като се опитваше да задържи сока да не покапе от устата ѝ.

— Разбира се — отвърна той, дъвчейки. След това се наведе по-близо към нея и прошепна: — Ако ме хванат.

Кари се закашля.

— Мислех, че винаги си на страната на реда и закона, че пращаш в затвора лошите момчета.

— Да, но съм във ваканция — каза той и я щипна по носа.

— Защо предпочете прокуратурата пред защитата? Какъвто си умен, щеше да правиш повече пари като адвокат.

— Благодаря за комплимента. — Той огледа пликче сладкиши, но ги върна на рафта. — Права си. Предполагам, че би било много по-доходоносно, ако започна да работя за себе си, а не като държавен служител.

— Защо тогава? — настоя Кари. Чувстваше, че ако стигне до сърцевината на този въпрос, много от неяснотите около него ще бъдат разрешени.

— Предполагам, че родителите ми са ме възпитали твърде праволинейно. От люлката ми е било набивано в главата, че има разлика между правилното и погрешното и че човек трябва да носи отговорност за постъпките си. Не мисля, че бих могъл да защитавам някого, за когото знам, че е извършил престъпление. Не ме разбирай погрешно. Уважавам адвокатите и работата, която вършат. Те са необходими. Така системата може да работи. Но точно тази част от правото не е за мен.

— Ти си амбициозен — рече тихо тя.

Количката до нея спря. Хънтър я изчака, докато го погледне, и каза:

— Да, такъв съм. Не го отричам. Но и не считам амбициозността си за недостатък.

— Дори и когато е прекомерна?

— Мислиш, че моята е?

Кари извърна поглед.

— Преди мислех така. Сега... — Тя отново вдигна очи към него.
— Сега не съм сигурна. Имаш ли амбиции в политиката?

Той ѝ се усмихна немирно.

— Ще видим. Засега искам просто да бъда добър окръжен прокурор.

— Ти си. — Тя срещна спокойно погледа му. Очите ѝ бяха искрени.

Хънтър отново усети прилив на страст и нежност. Тя не беше просто привлекателна жена, а жена, която си струваше да познаваш. Имаше желание да признава грешките си и да прощава.

— Благодаря ти — отвърна той.

За момент очите им се задържаха, после Кари отново забута количката.

— Разкажи ми нещо за себе си.

Беше израснал в Юта. Баща му бе имал застрахователна агенция. Родителите му все още бяха живи. Една от сестрите му беше омъжена. Другата учеше.

— Аз съм средното дете. Много немирно и твърдоглаво по природа.

— Няма да коментирам.

Той се засмя:

— Бих искал да се запознаеш със семейството ми.

— Аз също бих искала.

— Ами ти?

— Какво аз?

— Семейството ти, детството и така нататък.

Платиха продуктите и отидоха в един ресторант за бързо хранене, за да обядват. Хамбургерите бяха тънки, пържените картофи

— мазни и меки, а шейковете — само пяна, но те изобщо не забелязаха.

Кари му разказа как е загубила майка си на десет години и е прекарала юношеството само с баща си.

— Обичах го страшно много. Той се опитваше да ми бъде и майка, и баща. Сигурно не му е било лесно.

— Какво работеше?

— Беше журналист във вестник. Тогава се влюбих за пръв път в тази професия. Всеки ден се срещаме в стаята, където се правеха новините за общината. Това ми даваше чувството на превъзходство, че съм първата, която ги чете, докато излизат от машината. Вълнението да бъда вътре в нещата още докато се случват, никога не ме напусна.

— Сигурно е било голям удар за теб да го загубиш.

— Така беше. Чувствах се толкова самотна, сякаш без корени. Докато срещнах Пинки, а след това и Томас.

Името се изплъзна от устата ѝ, преди да успее да се спре. Тя погледна бързо Хънтър, но той само се усмихна.

— Свърши ли с яденето?

После я поведе към колата и потеглиха през планината към Брекънридж.

Оставиха продуктите, след това прекараха останалата част от следобед, като се разхождаха с колата накъдето им видят очите.

Когато най-сетне спряха пред къщата ѝ, тя попита:

— Къде си отседнал?

Хънтър посочи с брадичка към западната част на града:

— В някакъв блок до връх номер осем.

— Твой ли е апартаментът?

— Не. Наех го за тази седмица. Не е толкова луксозен като твоята къща. Какво ще правиш тази вечер?

— А ти?

Той ѝ се усмихна момчешки и Кари си помисли, че майка му и сестрите му са го разгледали ужасно.

— Надявах се да ме поканиш.

— Поканен си — каза тя, докато слизаше от колата. — Но ще трябва да измиеш чиниите.

— Тогава сготви нещо по-обикновено — подвикна той, запали колата и потегли.

Кари затопли кутия чили и готови начо. Точно преди той да пристигне, облече дълга пола с волани от щампован плат и синя блуза. Това бяха единствените официални дрехи в багажа ѝ, но тази вечер случаят си заслужаваше. Откога не бе канила мъж на гости? Почувства се добре от тази женска фриволност. Дори си сложи цвете зад ухото.

Когато отвори вратата и видя похотливата му усмивка, разбра, че усилията ѝ не са отишли напразно.

Нахраниха се, наредиха прилежно съдовете в съдомиялната машина и се заеха с пъзела. Кари видя, че е по-добър от нея и не ѝ стана особено приятно.

— Виж, ако смяташ да се цупиш всеки път, когато сложа някоя част...

— Не се цупя!

Той протегна ръка през масата и прокара пръст през долната ѝ устна.

— Така ми се струва.

Докосването ѝ подежда като електрически шок. В момента, в който пръстът му се отдръпна, тя прехапа долната си устна, сякаш или искаше да запази усещането, или да го заличи.

— Как си с катеренето по планината?

— Страхотно — похвали се Кари. — Защо?

— Помислих си дали си навита да правим това утре.

Той стана и облече якето си. Кари почувства разочарование. След като беше прекарала всичките тези седмици сама, сега къщата изглеждаше празна, когато той си отидеше.

— Навита съм. В колко часа?

— Поспи си до късно. Какво ще кажеш за единадесет?

— Добре. Дори ще приготвя нещо за обяд.

— Страхотно. Лека нощ.

Застанаха до вратата. Той я отвори, обърна се, прегърна за кратко Кари и си тръгна. Разочарована, тя затвори след него.

После измъкна цветето от косата си и го захвърли на пода, като се ядосваше на себе си, че изобщо я е грижа, задето не я е целунал за лека нощ.

— Добре ли си?

— Разбира се — отвърна задъхано Кари. — А ти?

— Добре съм. Кажи кога да спрем.

Сякаш бе чакала дори най-малката подкана, тя се строполи на тревата и едва промълви:

— Сега.

Той се отпусна до нея. Няколко минути почиваха, без да говорят, само дишаха тежко. Накрая Хънтър вдигна глава и я погледна.

Беше се проснала на склона с вдигнати над главата ръце. Едното ѝ коляно беше сгънато. Когато дойде да я вземе същата сутрин, му се стори прекрасна. Беше облечена с къси панталони, три четвърти чорапи, туристически обувки, риза и бежова жилетка. Косата ѝ беше спусната.

На половината път съблече жилетката и я завърза около кръста си. Сега Хънтър виждаше как гърдите ѝ издуват памучната материя. Хладният планински ветреца караше зърната им да изпъкват. Той изстена вътрешно.

Кари отвори едното си око и го погледна.

— Още ли си жив?

— Почти — призна той. — На тази височина въздухът е разреден. Какво ще кажеш да пийнем нещо?

Тя седна, докато Хънтър ровеше в кошницата. Отвори кутия със сода и ѝ я подаде. Тя отпи голяма глътка и му я върна. Хънтър я довърши на един дъх.

— Значи това си имал предвид, когато каза „изкачване на планина“ — рече недоволно тя, като разтриваше краката си.

— Всичко, което си заслужава да се прави... — каза напевно той и продължи да рови в кошницата. — Какво си донесла за ядене?

Намираха се под сянката на група смърчове, но постоянно държаха една от ски пистите под око, за да не се загубят.

— Сирене, колбаси, чипс, сладкиши.

Хънтър намираще лакомствата още докато тя ги изброяваше. Започна да се храни настървено. Кари го наблюдаваше. Дъхът ѝ почти беше спрял, когато го бе видяла да се приближава към входната ѝ врата тази сутрин. Беше облечен с къси панталони и туристически обувки като нея. Прасците и бедрата му бяха целите в корави мускули и покрити с косъмчета. Носеше синя риза. Сега, разгорещен от изкачването, я бе разкопчал почти до пъпа.

Гърдите му бяха покрити с интригуваща тъмна къдрава растителност. Всеки път, когато погледнеше към нея, вътрешностите ѝ се свиваха и усещаше силно туптене между бедрата си. Беше неудобно. Беше вълнуващо. И ѝ бе трудно да реши дали да потисне това, или да го остави да действа и да продължи да го гледа.

Когато слънчевите лъчи се срещнеха с косата му, тя придобиваше червеникави оттенъци. Очите му зад гъстите мигли изглеждаха като част от гората около тях — зелени, със сиви и кафяви точки.

Когато се нахраниха, Кари се облегна на едно дърво и затвори очи. Дишаше с пълни гърди чистия въздух. Това лениво движение обтягаше ризата върху гърдите ѝ и привличаше вниманието на Хънтър върху тях.

— Не носиш сутиен често, нали?

Тя отвори рязко очи и веднага срещна неговите.

— Какво?

Той седна бавно и се придвижи към нея. След това опря длани на дървото от двете страни на главата ѝ и се наведе, докато носовете им почти се докоснаха.

— Онзи ден, когато припадна на ложата за свидетелите, не носеше сутиен. Това ме изненада.

— И аз се изненадах, когато се свестих и открих... — Тя млъкна неочаквано.

— И откри, че те целувам?

— Да.

— И че ти ми отвръщаш?

— Все още не съм убедена в последното.

— Така беше — каза нежно той и насочи погледа си към устата ѝ. — Знаеш ли защо разкопчах блузата ти?

Кари изстена тихо и извърна глава. Притисна чело до свивката на лакътя му и стисна очи.

— Каза, че си го направил, за да ме свестиш.

— Отчасти.

— Значи не си ме лъгал само веднъж.

— Това беше невинна лъжа — призна тихо той. Пръстите му си играеха с яката на ризата ѝ. — Не можах да се спра. Искях да те погледна, Кари. — Ръката му обви шията ѝ и се плъзна надолу. — И все още искам.

Гласът му бе омайващ като ветреца, който шептеше между гъстите клони над главите им. Пръстите му ловко откопчаха първото копче.

— И днес не носиш нищо отдолу.

— Не.

— Нито пък снощи.

Тя премести челото си по-нагоре по ръката му.

— Не.

— Ето защо не те целунах снощи. Ако те бях докоснал, нямаше да мога да се спра. Щях да докосна гърдите ти. Да ги целуна. И знаеш какво щеше да последва.

Пръстите му се преместиха на следващото копче. Той си поигра с него и тъй като Кари не направи никакъв опит да го спре, го разкопча. След това третото. И четвъртото.

Когато разтвори ризата, за да вмъкне ръката си вътре, към него се надигна нежно ухание на цветя. Той затвори очи от удоволствие и болка и дланта му намери кожата ѝ — топла, гладка и жива, точно както си я бе представял.

Обхвана стегнатото полукълбо и то изпълни дланта му. Пръстите му се присвиха и го замачкаха нежно.

— Кари, Кари! — изстена той. — Каква хубава кожа имаш.

Ръката му се премести на другата гърда и направи същото с нея. Палецът му погали нежно зърното. То се сви в отговор и той зашепна мили думи до шията ѝ. Когато връхчето се втвърди, го помачка между палеца и показалеца си, след това го докосна леко с върховете на пръстите си.

Тихо хлипане го накара да отвори очи. Разтревожи се при вида на сълзите, които се търкаляха по бузите ѝ. Ръката му веднага замръзна.

— Кари? Какво има? Болка ли ти причинявам?

— Не — прошепна тя, без да вдига лице от свивката на лакътя му.

— Обидих ли те? Кълна се...

— Не.

— Тогава какво има? Защо плачеш? Искаш ли да спра?

Кари вдигна глава. Очите ѝ блестяха.

— Точно това е. Не искам да спираш. Прекрасно е. — После потрепери. — И не зная какво да мисля.

Той реагира мигновено. Коленичи пред нея, хвана главата ѝ между дланите си и притегли лицето ѝ, докато устните им почти се докоснаха.

— Тогава не мисли за това. Не мисли за нищо.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Устните му завладяха жадно нейните. Целувката бе буйна и дива от самото начало. Тя не се поколеба да отговори на немирния му език, който се плъзна дълбоко в сладостта на устата ѝ.

Беше събудил всичките ѝ сетива. Сега те откликнаха с необузdana страст. Вината, резервите и съмненията отидоха някъде назад, предадоха се пред всепоглъщащата жар на целувката му. Тялото ѝ вече не се подчиняваше на ума, а единствено на сетивата.

Хънтър я положи на земята, без да откъсва устата си от нейната. Ръцете му я обгърнаха с такава ярост, че Кари се съмняваше дали някога ще я пусне. Но в момента не я беше грижа.

Притисна я на дебелия килим от трева, след това я прегърна силно и я изтърколи върху себе си. Коляното ѝ се провря между краката му. Твърдите му стройни бедра се стегнаха около него и го притиснаха до слабините му. Тя потърка коляното си в тях.

— О, господи, Кари! — простена той. — Толкова отдавна те желая!

Отново я обърна по гръб и легна наполовина върху нея. Ограниченията, които си бе налагал от месеци, бяха изчезнали. Желаяше я от първия момент, когато я беше видял. Сега щеше да я има.

Той наведе глава и я целуна дълбоко. Устата ѝ даваше и получаваше също толкова свободно, колкото и неговата. Хънтър провря ръка между телата им и развърза ръкавите на жилетката от талията ѝ. След това извади ризата от панталоните ѝ, разтвори я и откъсна устните си от нейните, за да я погледне.

Слънчевите лъчи танцуваха еротично върху гърдите ѝ, рисувайки игриви шарки. Изглеждаше като произведение на изкуството, само че по-хубава, защото беше от плът и кръв, шепнеше името му и протягаше ръце към него.

Очите му я поглъщаха ненаситно, но трябваше да я докосне или да умре. Постави ръце върху гърдите ѝ и се наслади на гладката ѝ

кожа, нежните ѝ извивки и чувствителни зърна.

— Толкова си красива!

Той хвана едната ѝ гърда и я притисна. След това погали кораловото ѝ връхче с палеца си, като описваше бавни кръгове около него. Отговорът му бе истинска наслада за окото.

— О, погледни го!

Със свободната си ръка извади ризата от панталоните си, разтвори я и притисна гърди до нейните.

— Хънтър — изстена тихо Кари. — О, колко е хубаво!

Растителността по гърдите му гъделичкаше приятно пламналите ѝ зърна. Кари ги потърка в нея, наслаждавайки се на усещанията, които никога не бе предполагала, че съществуват. Чувстваше стоманената сила на мускулите под топлата му кожа. Той се надигна, премести се малко по-надолу и целуна гърдите ѝ.

Отначало докосването му бе колебливо. Устните и езикът му едва-едва опитаха вкуса на кожата ѝ. Но това не му бе достатъчно. Той я целуна страстно, засмука гърдата ѝ и погали връхчето с език. Главата му се задвижи наляво-надясно. След това се плъзна надолу.

Проследи с топлите си устни тялото ѝ до самия корем. Езикът му беше дързък и оставяше влажна следа по кожата ѝ, което я караше да се гърчи от усещанията. Той разкопча панталоните ѝ, намери пъпа и го целуна необуздано. След това продължи по-надолу, докато раменете му се наместиха между бедрата ѝ.

Кръвта на Кари туптеше бясно във вените ѝ. Всичките ѝ сетива бяха възбудени и вибрираха от това откритие. Топлината на Хънтър само подчертаваше контраста с хладната земя под нея. Миризмата на смачкана есенна трева изпълваше въздуха. Ветрецьт духаше над телата им, повдигаше и спускаше косата ѝ. По лицето ѝ танцуваха слънчеви лъчи и го къпеха с топлина.

Усещане след усещане заливаше тялото ѝ, докато устата на Хънтър продължаваше да прелъстява пъпа ѝ. Голите ѝ крака се движеха неспокойно. Ханшът ѝ започна несъзнателно да прави въртеливи движения. Ръката му остави гърдата ѝ, плъзна се към корема ѝ и започна да го притиска и потърква.

— Кари, любима, искаш ли да...

Пръстите ѝ стиснаха косата му и тя изстена нечленоразделно. Хънтър свали ципа на панталоните ѝ. Бикините ѝ бяха бледожълти.

Една пеперуда, избродирана с копринени конци, беше разперила крила върху леката издатина.

Хънтър приближи разтворените си устни до пеперудата и я целуна.

Кари нададе вик. Светът около нея се изгуби и тя се намери сякаш в друга вселена. Прониза я такова удоволствие, че я накара да ридае. Малки приятни спазми следваха един след друг и продължиха да преминават през тялото ѝ дълго след първоначалното избухване.

— О, господи! — изстена тя, претърколи се по корем и зарови лице в ръце. Тялото ѝ все още потръпваше от разразилата се в него буря, но съзнанието ѝ вече се връщаше в реалния свят.

Дълго лежа така, напълно неподвижна, като се опитваше да прогони великолепната забрава и приятната тежест. Не искаше да се чувства толкова добре. Беше се изложила и не знаеше как ще погледне отново в очите този мъж.

Той постави успокоително ръка на гърба ѝ и я потупа. Изминаха дълги минути. Не се опитваше да ѝ налага някакъв разговор и тя му бе благодарна за това. Накрая Хънтър каза:

— Трябва да отида за минутка до дърветата. Веднага се връщам.

Усети го как се изправя и чу отдалечаващите се стъпки. Претърколи се по гръб и го видя да изчезва в един гъсталак. Въпреки случилото се преди малко, тя се усмихна, доволна от неговата дипломатичност. Щеше да понесе и ако беше отишъл до тоалетната.

Тя оправи дрехите и косата си с треперещи пръсти. След това избърса очи с опакото на ръката си, като не се съмняваше, че сълзите ѝ са направили бразди от грима.

Когато го видя да излиза от прикритието на дърветата, се зае да събира остатъците от пикника им и да ги слага отново в кошницата.

— По-добре да тръгваме надолу — продума Кари, преди той да успее да каже каквото и да било. След това стана и си изтупа панталоните. — Тук се стъмва рано.

Тя завърза ръкавите на жилетката около кръста си и направи две крачки. Хънтър я хвана за китката и я обърна към себе си.

— Няма да ходим никъде, докато не поговорим за това. Откакто се срещнахме, между нас се появяваха недоразумение след недоразумение. Няма да позволя на случилото се да се превърне в такова.

Все още не можеше да събере смелост да го погледне в очите, затова заговори на третото копче на ризата му, която вече беше спретнато закопчана и прибрана в панталоните му:

— Не зная какво се случи. Аз...

— Изпита оргазъм — каза тихо, но прямо и натъртено той. Кари го погледна. Изражението му бе най-нежното, което някога бе съзирала. — Не виждам никакъв проблем, Кари. Защо се държиш така?

— Защото никога преди не ми се е случвало.

Опита се да прикрие усмивката си, но без успех.

— Значи трябва да приемеш поздравления.

— Искам да кажа — рече ядосано тя, — не по същия начин. Не така...

Помъчи се да намери думи, за да опише пълната си загуба на контрол. Щеше ли да я разбере, че се е чувствала така, сякаш се подхлъзва в някаква бездна и не знае как да забави полета или сякаш се опитва да спре лавина? А може би, ако се опиташе да обясни, щеше да се изложи още повече? Защото всъщност не можеше да опише точно усещанията.

— Дойде толкова бързо, без дори... нали разбираш. Сигурно си ме помислил...

— Ще ми позволиш ли да мисля сам, ако обичаш? — Той я притегли към себе си. — Мисля, че си страдна жена, която — поради тъжните обстоятелства през живота си през последната година — е копняла за физическа любов.

— Точно това е! — извика Кари. — Не мога да понеса някой да ме смята за търсеца секс вдовица, хвърлила се на първия мъж, който...

— Чуй ме — рече той и я разтърси леко. Твърдият му глас я накара отново да събере смелост да го погледне в очите. — Мисля, че беше прекрасно. И съм дяволски радостен, че аз го причиних. Ако някой друг мъж се беше опитал да се приближи до теб, вероятно щях да го убия и да наруша един от законите, който винаги е бил най-важният за мен. Ти беше чудесна. Сега разбра ли? Какво друго трябва да кажа, за да изтрия това виновно изражение от лицето ти и да прогоня тази предпазливост от очите ти?

Точно в този момент Кари разбра, че го обича.

Можеше да реагира на случилото се със самодоволство, изтъквайки, че владее чувствата и тялото ѝ. Но не го направи. Накара я да се почувства, сякаш тя е победила, не той.

Очите ѝ блестяха от сълзи, но тя се усмихна и каза:

— Какво можеш да кажеш ли? Ами кажи, че тази вечер ще ми приготвиш изключителните си спагети.

Напрегнатите бръчки около устата му се отпуснаха и се превърнаха в ленива усмивка.

— Ела тук.

Той я притегли към себе си, хвана я с една ръка за тила, притисна лицето ѝ до себе си и наведе главата си над нейната. С другата ръка я прегърна силно. Останаха така няколко минути, като се полюляваха леко.

Когато я пусна, я целуна бързо по върха на носа.

— Права си, вече се смрачава. Хайде да си вървим у дома.

Хънтър пристигна рано. Тя седеше на дивана и гледаше предаването на Сали Дженкинс по новините. Отвори му вратата и той влезе с чанта с продукти и две бутилки вино.

Потърси устните ѝ над торбата и я млясна силно.

— Подраних ли или закъснях?

— Подрани, но ти благодаря за това. Тъкмо гледах как най-главната ми конкурентка лее репортажа си.

— Оная Сали ли? — попита той, като се отправи към кухнята и остави товара си на плота.

— Знаеш много добре за кого говоря. Сали Дженкинс — новата фурия, красавицата на денвърската телевизия.

Той подаде глава иззад ъгъла.

— Дали не подушвам нещо гнило? Може би завист?

— Признавам, че съм позеленяла.

Тя изключи телевизора и отиде при него в кухнята. Хънтър се засмя и ѝ подаде чаша вино.

— Няма причини да ѝ завиждаш. Тя не може да ти стъпи и на малкото пръстче. Само едни цици има.

— Виждам, че си забелязал.

— Че кой не би ги забелязал?

— Аха — отвърна Кари. — Един от търговския отдел ги е забелязал. Или поне това беше сензацията, когато бях отстранена. — Тя се облегна на плота и започна да описва с пръст кръгове по ръба на чашата. — Ами ако не ме върнат пак на работа, Хънтър?

Той видя тревогата на лицето ѝ, чу я в гласа ѝ. Прекрати изваждането на тенджери и тигани от шкафа, отиде при нея, хвана лицето ѝ между дланите си и каза:

— Ще те върнат. — След това я целуна нежно. — Но и да не го направят, ще се заемеш с нещо друго и пак ще бъдеш страхотна.

— Благодаря ти. Имах нужда от окуражаване. — След това импулсивно остави чашата си на плота, уви ръце около кръста му, облегна лице на гърдите му и прошепна едва доловимо: — Имам нужда от теб.

Хънтър я чу, отдръпна я от себе си и я погледна в очите.

— За какво?

Въпросът му беше опасен за нормалния пулс. Нейният се учести.

Все още се срамуваше от това, което се беше случило същия следобед, и не искаше той да си помисли, че е толкова зажадняла. Затова наклони глава на една страна и каза:

— Да се грижиш за глобите ми за неправилно паркиране. Можеш да ми направиш тази малка услуга, нали? Все пак си окръжен прокурор.

Той се засмя, грабна я в мечешка прегръдка, вдигна я от пода и изръмжа в ухото ѝ:

— Да, мога да го направя. Но този род услуги са скъпи.

Ръката му я погали безсрамно отзад и показа най-недвусмислено каква точно цена ще иска.

Накара я да приготви салатата, докато той се зае да забърка соса. Работеше с концентрацията на аптекар. Когато остави соса да къкри, отнесоха чашите си в дневната и седнаха един до друг на канапето. Той вдигна босите ѝ крака в скута си.

— Без обувки?

— Мисля, че днес ми излезе мазол.

Той огледа свободните ѝ копринени панталони. Бяха с цвета на ванилов сладолед. Коприненият пуловер — в същия цвят и също толкова свободен — имаше широки ръкави и лодка-деколте, скроено така, че да оголва красиво едното ѝ рамо.

— Тези дрехи ми харесват — каза той и пръстът му проследи голото ѝ рамо.

— Хмм, чудя се защо.

— Покажи се с него по телевизията и рейтингът ти ще хвъркне до небесата.

— Така ли?

Хънтър се намръщи.

— Всъщност, като си помисля, не искам хиляди мъже да те зяпат влюбено.

— Би ли ревнувал?

— Дяволски си права, ще ревнувам — отвърна той без капка разкаяние. — Чувала ли си се наскоро с Пинки?

Тя поклати глава и сведе очи към рубиненото вино в чашата си.

— Искаше ми се да му се обадя и да го подразня за любовния му живот, но... — Остави думите си да увиснат във въздуха.

— Но не искаше той да те дразни за твоя?

Тя вдигна рязко глава.

— Как го правиш?

— Кое?

— Откъде знаеш какво си мисля? Ужасно се вбесявам.

— Извинявай. Но не си ли мислеше точно това? Той със сигурност ще те попита дали съм те намерил и ще трябва да му кажеш нещо. Какво би било то, Кари? Какво би му казала за нас?

— Не знам.

Той бутна краката ѝ от скута си, стана и отиде в кухнята. Кари остана така за момент с объркана физиономия. След това хукна след него. Той бъркаше соса на печката.

— Казах ти да не очакваш нищо.

Раменете му бяха сърдито приведени, но се поотпуснаха, преди да се обърне към нея.

— Не очаквам.

По някаква неизвестна причина Кари беше наежена.

— Да, очакваш. Очакваш да спя с теб.

— Грещиш! — извика Хънтър. И той започваше да губи търпение. Досега се владееше, вършеше всичко като по книга, напредваше бавно. Но, по дяволите, тялото му не издържаше повече. Беше подложено на огромно напрежение още откакто бе пристигнал в

Брекърридж и я бе последвал в ресторанта. — Да, именно това *искам*. Но дяволски сигурно е, че не знам какво *да очаквам*.

— Защо казваш това?

— Защо ли? Защото нещата между нас никога не са били лесни, нито стандартни. Откакто те срещнах, ми поднасяш една изненада след друга.

— Тогава защо си тук?

— Да пукна, ако знам!

Гневът му само разпали нейния.

— Ами ако спя с теб, тогава какво?

— Вероятно няма да те пусна да станеш от леглото един месец.

От дървената лъжица капеше червен сос на пода. Той я хвърли на печката и тръгна към нея.

— Никога не съм танцувал около жена така, както около теб. И знаеш ли какво? Изморих се. Постоянно трябва да си меря внимателно приказките, за да не ме разбереш погрешно. — Сграбчи я за раменете и я дръпна към себе си. Гърдите им се сблъскаха. — Е, сега не давам и пет пари как ще го приемеш. Това е, което чувствам. — След това бльсна ханша си в нейния, за да подчертае думите си. — Страшно те желая, Кари! Искам те гола. Толкова дива, колкото беше на тревата днес следобед. Само че следващия път, когато изпиташ това, аз ще бъда дълбоко в теб, ще чувствам какво става с тялото си, ще го споделям с теб. Това е. Достатъчно ли е грубо и картинно за теб? Стана ли ти ясно? Имаш истинска склонност да чуваш само това, което искаш, и да затваряш ушите си за останалото. Този път едва ли ще ме разбереш погрешно.

Пусна я толкова внезапно, че тя залитна. Беше забелязал няколко дни преди това бутилка уиски в един от шкафовете. Сега я извади, наля си щедра доза в една водна чаша и я изпи на екс.

Кари изпита спонтанно желание да се разкикоти. Томас никога не бе изпускарал нервите си. Избухването на Хънтър бе силно и стимулиращо като целувките му. Прииска й се да го завърти към себе си, да го зашлеви с всички сили и да го целуне със същата страст.

— Хънтър?

— Какво? — изрева той.

— Каж ми, когато си готов, за да сложа масата.

Отне ѝ известни усилия, но той се овладя. Когато седнаха да се хранят, настроението му се беше подобрило. Пошегува се, когато отвориха втората бутилка вино, и се усмихна на похвалите ѝ за спагетите. Беше с променливо настроение, но не и навъсен. Това ѝ харесваше.

След като съдовете от вечерята бяха прибрани, отново започнаха да редят пъзела. Този път Хънтър се облегна назад и я остави сама да се рови из парченцата. Наблюдаваше как устните ѝ се свиват съсредоточено. Страшно му харесваше как косата ѝ пада върху лицето ѝ и как тя я отмахва.

След вечеря бяха преместили свещите от масата за хранене на тази за карти. Сега голото ѝ рамо блестеше на златистата светлина, която хвърляха, когато се наведеше над масичката. Кожата ѝ приличаше на топъл сатен и му се прииска да я захапе за рамото. Искеше да вкуси цялото ѝ тяло.

Призна вътрешно, че този пуловер е най-сексапилната дреха в гардероба ѝ. Отдолу не носеше нищо. Всеки път, когато се помръднеше, се виждаше лекото полюшване на гърдите ѝ. Беше сексапилна, без да се старее. Примамливостта ѝ се съдържаше в нейната изящност.

Сети се за Мерилин и се изкикоти. Как бе могъл да мисли, че изобщо може да се излекува от желанието си към Кари, като обладае друга жена, която и да било, особено толкова простовата. Колко глупаво бе това му решение.

Кари вдигна поглед от пъзела.

— Да не би да пропуснах нещо? Защо се смееш?

Той отново се засмя:

— Просто си спомних една нощ, която бих предпочел да забравя.

— О!

— За малко изгубих разума си.

— И това е всичко?

— Това е всичко, което ще научиш.

Кари поклати глава, сякаш се съмняваше в разсъдъка му, и отново насочи вниманието си към пъзела.

Държеше последните три парченца в дланта си. Сега, когато бе на прага да го завърши, почти се страхуваше. Тогава трябваше да се

изправи лице в лице с картината, която виждаше. И то не картината с яркоцветните балони на масата, а картината на душата ѝ, която символизираше.

Хънтър Макий.

Беше започнал като неин враг. Сега знаеше, че го обича.

Сложи поредната част. Останаха две.

Не бе толкова лесно да го обича. Той беше амбициозен. Можеше да се гневи. Но също така подкрепяше справедливостта, здравия разум на американците, старомодните ценности, към които и тя се придържаше. Тази вечер ѝ бе говорил прямо. Искаше я в леглото си. Но тя вече го знаеше. Всъщност, като си помислеше, го бе знаела от доста време. Може би нарочно го бе предизвикала да изкаже мислите си гласно?

Но дали я обичаше?

Вероятно да. На мъж като него не се налагаше да чака цяла година една жена. Но той го бе направил. След всичко, което му бе сторила, казала срещу него, казала на него, Хънтър пак беше дошъл при нея. Имаше ли значение дали я обича? Томас постоянно ѝ бе признавал любовта си и все пак я бе мамил. Имаше ли нужда да чуе думите, когато действията му бяха достатъчни, за да докажат любовта му?

Тя постави предпоследното парченце на мястото му.

Бе трудно да обича бог. Точно така беше обичала Томас. Сега вече можеше да си го признае. За нея той бе рицар в блестящи доспехи, точно както Пинки ѝ беше казал. В нейните очи той бе съвършен.

Но бе ужасно потискащо да живее със съвършенството. Не се ли бе страхувала постоянно да не направи нещо, което да не му хареса? Беше ли се чувствала свободна да изкаже мнение, противно на неговото? Не се ли бе старала винаги да спечели одобрението му, не се ли бе чувствала така, сякаш все не ѝ достига нещо?

Щеше ли някога да изпита такава емоционално и физическо освобождаване пред него, както пред Хънтър същия следобед? Никога. Томас може и да бе ходил при проститутки, но не бе очаквал такава страст от съпругата си. Кари инстинктивно го бе усещала. Просто връзката им не бе такава.

Любовта към Хънтър не включваше подобни ограничения. Беше обичала Томас, но сега отново бе влюбена и се чувстваше различно, прекрасно. Беше време да отдели на старата любов специално място в паметта си, но и да се съсредоточи върху новата.

Тя сложи последната част на мястото ѝ и завърши картината.

Прокара леко пръсти по нея. Гледа я дълго, след това вдигна очи към мъжа, който я гледаше мълчаливо от другия край на масата.

— Всички парченца са на местата си — каза дрезгаво Кари.

— Сега мога ли да ти кажа, че те обичам? Обичам те от първия ден, когато влезе в кабинета ми, Кари.

— Мисля, че започнах да те обичам скоро след това. Поради тази причина ти бях толкова сърдита.

— Знам.

Тя го погледна слисано.

— Знаел си? Защо тогава не ми каза?

— Не беше готова да го чуеш. Сега си. Ти ме обичаш и аз те обичам.

Като в транс, но все още в пълно съзнание за действията си, тя стана от стола и се отправи към него. Той я притегли на скута си и уви ръце около нея.

Устните им се срещнаха в най-сладката, най-нежната целувка, като само върховете на езиците им се докосваха.

— Колко е сладка, колко е сладка — измърмори той срещу устата ѝ. Целувката стана по-дълбока. Езикът му галеше и се стрелкаше. Получаваше удоволствие и отдаваше също толкова.

Погали гърдата ѝ с топлата си ръка през копринения пуловер. Връхчето ѝ се втвърди от нежното му пощипване. Шепнейки мили думи, той се поизправи, отдръпна я на известно разстояние и плъзна ръце под пуловера.

— През цялата вечер исках да го направя — рече той, когато дланите му се спряха на топлата ѝ плът.

— Не ми позволявай да те спра — каза Кари с пресипнал глас.

Хънтър хвана двете ѝ гърди, повдигна ги и подразни връхчетата с върховете на пръстите си.

— Съблечи си пуловера. Искам да видя ръцете си върху теб.

Без да маха ръцете му от себе си, тя изхлузи пуловера през главата си.

— Господи! — въздъхна той.

Гледката на загорелите му, изпъстрени с косъмчета ръце по гладката ѝ кожа бе силно еротична. Тя си пое рязко дъх, когато възглавничката на пръста му погали зърното ѝ и го превърна в твърдо мънисто.

Тогава видя как разтворените му устни го обгръщат и почувства езика му. Наблюдаваше как челюстта му се движи, докато засмуква нежно. Очите му бяха затворени и миглите хвърляха ветрилообразни сенки по скулите му. В косата му имаше червеникави отблясъци. Кари прокара пръсти през нея и задържа здраво главата му, като се надяваше удоволствието никога да не свърши.

Стана почти непоносимо. Тя опря чело в главата му и се чу да изрича думи, които никога не бе предполагала, че може да каже. Скандални думи. Думи за секс. Думи, които го накараха да остави гърдата и да срещне устата ѝ в изгаряща целувка.

Стана и я взе на ръце. Никога не бе влизал в спалнята, но се насочи безпогрешно натам и я положи на леглото, разпростря косата около главата ѝ, прокара пръсти по гърдите и корема ѝ и се изправи.

— Ако имаш някакви скрупули да гледаш гол мъж, по-добре се обърни — предупреди я усмихнато той и започна бързо да се съблича.

— Няма никакви проблеми да те гледам гол. Всъщност дори съм си го фантазирала. — Кари вдигна ръце над главата си и се протегна в очакване.

Хънтър изстена. Позата караше гърба ѝ да се извива на дъга, а гърдите ѝ — да се протягат към него.

— Нарочно ли го правиш? — попита той, докато се опитваше да разкопчае токата на колана си.

Кари се засмя:

— Да.

— И аз така си помислих — процеди през зъби той, дърпайки ядосано запъналия се цип.

— Грешката е твоя. Ти ми каза какво мога да очаквам. — Гласът ѝ се снижи до похотлив шепот: — Нямам търпение.

Той свали панталоните си и ги изрита, като не спираше да ругае. След това пъкна палци в ластика на гащетата си и се освободи от тях.

Гледката на възбудената му мъжественост я накара да ахне неволно. Забързаните, нетърпеливи движения на Хънтър секнаха. Той

се отпусна бавно до нея и обхвана лицето ѝ с длани.

— Не се страхувай от мен, Кари. Не бих могъл да го понеса.

— Не се страхувам — отвърна задъхано тя, когато се наведе над нея. След това докосна леко веждите му, за да изтрие тревожната бръчка между тях. — Просто си толкова хубав!

Хънтър не чу думите, но ги прочете по устните ѝ.

— Любов моя!

Той въздъхна и я притегли в прегръдките си, зарови лице в косите ѝ и вдиша дълбоко уханието им. После притисна цялото ѝ тяло до гърдите си, разпери широко ръце и я погали надолу по гърба.

— Помогни ми с панталоните.

Тя се измъкна изпод него и ги разкопча. След това, с негова помощ, ги смъкна надолу по краката си. Той ги постави внимателно в края на леглото и се обърна към нея. Този път бикините ѝ бяха с цвят на слонова кост.

Хънтър пъкна пръсти под ластика и остана малко така, за да ѝ даде възможност да възрази. Когато тя не го направи, той ги издърпа от хълбоците по бедрата, коленете ѝ и накрая ги свали нежно и ги захвърли настрана.

Когато погледна голото ѝ тяло, от гърдите му се изтръгна нисък доволен звук. Дланите му се плъзнаха нагоре по дългите ѝ копринени бедра. Едната му ръка докосна нежното островче тъмно златисти косъмчета. Устните му я последваха.

Тя прошепна името му.

Хънтър легна до нея и посрещна с топла влажна целувка нетърпеливата ѝ уста, докато ръцете му галеха формите ѝ, нежната ѝ кожа, всяка падина и извивка на тялото ѝ.

Целуна шията и ушите ѝ. Очерта с език основата на шията ѝ. Обсипа със страстта целувки гърдите ѝ. Докосна нежно зърната ѝ.

След това разтвори бедрата ѝ и откри, че е влажна от желание.

— Кари — изстена той, доволен от готовността ѝ. След това се наведе над нея и уви бедрата ѝ около своите. Ръката му се плъзна под нея и повдигна ханша ѝ нагоре. — Зная, че не си го правила отдавна. Спри ме, ако те боли.

— Няма да ме боли.

Тя вдигна ръце към раменете му и се вкопчи в тях, докато той се плъзна в гладката обвивка на нейната женственост. Не я облада

отведнъж, а бавно, внимателно. Когато проникна напълно в нея, погледна лицето ѝ и се усмихна. Очите му казваха всичко, което бе нужно да се каже.

Гласъците му бяха дълги и уверени, продължителни и изящни. След всеки един Кари все повече и повече разбираше какво е да си жена и да те люби мъж. За пръв път опозна истинската си природа. Ето за какво бе копняла. Сега беше получила отговор на всичко, което до този момент ѝ бе неясно.

Когато кулминацията дойде, Хънтър се погрижи тя да го усеща целия и я обля с огъня си, докато тя го обливаше с любовта си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Радваше се, че той още спи. След такава любовна нощ искаше да се събуди преди него, за да може да го огледа, без той да знае. Когато го направи, се усмихна доволно. Колко красив беше нейният любим!

Разрошената коса изглеждаше много тъмна на възглавницата и челото му. Миглите му бяха прави и черни. Обичаше веждите му. Бяха гъсти и неравни — вежди на интелигентен и почтен мъж. Носът му бе може би малко дълъг, но тънък и фино оформен.

Тя се укори мълчаливо. Мислите ѝ бяха глупави, но бе влюбена като глупачка. Ако някой преди ѝ бе казал, че някой ден ще лежи гола в леглото с Хънтър Макий, окръжния прокурор, щеше да го помисли за луд.

Но все пак бе тук и Кари не можеше да се сети за друго място, където повече ѝ се иска да бъде.

Долната част на лицето му бе потъмняла от едва набола брада. Сигурно щеше да изглежда много привлекателен с брада, но тогава тези бръчки от двете страни на устата му — по време на един особено нежен момент през изминалата нощ бе твърдо решена, че са трапчинки — щяха да бъдат покрити, както и волевата му брадичка. И какъв позор щеше да бъде да се покрие с мустак тази чувствена горна устна. Не, лицето му бе твърде добре изваяно, за да бъде скривано от брада и мустаци.

Само страхът да не го събуди я възпря да не докосне устните му. Те ѝ даряваха удоволствие със странна чувствителност към нейните нужди и желания. Дори и сега, когато си спомни начина, по който устните и езикът му бяха въвели тялото ѝ в света на плътските удоволствия, стомахът ѝ се сви.

Изкуши се да докосне и гърдите му. Когато преди малко се бе измъкнала от излъчващата сигурност ръка, той се беше претърколил по гръб и вдигнал другата над главата си. Първата сякаш се беше протегнала, за да я достигне. Беше застинала в хлабав юмрук на чаршафа. От опит знаеше, че косъмчетата по гърдите му гъделичкаха.

Плоските кафяви зърна бяха също толкова чувствителни, колкото и нейните. Беше го открила тази нощ под вещото му ръководство.

Коремът му беше стегнат и набразден от мускули. Растителността по гърдите му се стесняваше и минаваше по него в тънка линия, преди да стигне до мъжествеността му. Сега очите ѝ се насочиха в тази посока. Почти изпита облекчение, когато видя, че чаршафът го е покрил до пъпа.

Тя си спомни удоволствието, с което я бе дарил, затвори очи и си пое разтреперано дъх. Но удоволствието не беше изцяло нейно. Не можеше да не се чувства горда от многото пъти, когато той бе достигал до оргазъм, прегръщайки я силно и шепнейки думи на обожание в ушите ѝ.

Беше яростен, но нежен любовник; страстен, но внимателен; егоист, но себеотдаващ се. Всеки път бе различно и всеки път вълнуващо. Дори и да правеше любов с него до края на живота си, никога нямаше да ѝ стане отегчително.

Очите ѝ се плъзнаха по тялото му още веднъж, този път нагоре. Когато стигнаха до неговите, видя, че я гледа. Кари се изчерви, сякаш бе хваната на местопрестъплението.

— От колко време си буден?

— Достатъчно, за да ми се случи това — отвърна той и отметна чаршафа.

Кари го погледна и се изчерви още повече. Хънтър взе ръката ѝ, целуна дланта, постави я върху гърдите си и погали opakото ѝ.

— Не исках да те засрамвам. Съжалявам.

— След тази нощ не мисля, че някога отново мога да бъда засрамена.

Той ѝ отправи хищна усмивка, но очите му останаха нежни.

— Защо тогава се изчервяваш като девица? Защото е светло? Или заради безсрамната ми възбуда?

Тя зарови глава в чаршафите.

— Предполагам, че по малко и от двете. Зная, че е нелепо, но все още се стеснявам от теб.

Хънтър си пое дълбоко дъх и сложи ръка на бузата ѝ. Палецът му потърка долната ѝ устна.

— Недей, Кари. Искам да ме познаваш толкова интимно, колкото и аз теб. — После побърза да прибави: — Да знаеш, че ти се позволява

и да ме докосваш. — И когато в очите ѝ се появи паника, се засмя тихо: — Но засега бих се задоволил и с една целувка за добро утро.

След това сложи ръка зад врата ѝ и я притегли към себе си за дълбока целувка. Устните им бяха интимни, както телата им през нощта. Езикът му се гмуркаше дълбоко, а топлите ѝ устни го обгръщаха. Когато най-сетне се отдръпнаха един от друг, той я погледна в лицето и въздъхна:

— Защо не изглеждаш ужасно сутрин, както другите жени?

Кари седна в леглото и сложи ръце на хълбоците си.

— Не зная дали да го приемам като комплимент или не. Колко точно жени си виждал рано сутрин?

В момента Хънтър си мислеше колко хубави и наперени са гърдите ѝ и му отне известно време, докато попита:

— Ревнуваш ли?

— Не.

Тя преметна крака през ръба на леглото и навлече халата си.

— Къде отиваш? — попита Хънтър.

— Да си придам по-представителен вид — отвърна през рамо Кари, докато се отправяше към банята. — Искам да съм сигурна, че поне мога да се конкурирам с всички онези жени, с които си се събуждал.

Малко след това излезе от банята, облечена в дълга лека роба с цип отпред. Косата ѝ беше мокра. Ухание на диви цветя я последва в стаята.

Хънтър, който току-що бе станал от леглото, я притегли към себе си и я целува, докато я остави без дъх. След това попита, докато ръцете му мачкаха задните ѝ части:

— Ще получа ли поне закуска за усилията?

Тя го ухапа по устната.

— Ти си един нахалник.

— Ау!

— Така ти се пада. Брадата ти драска.

— Ще ти простя, ако ми дадеш назаем един бръснач.

— В кабинката на душа е.

Той тръгна към банята, като влачеше след себе си чаршафа, увит като тога. Кари се засмя. Чувстваше се по-щастлива от всякога.

Изпържи бекона и когато се упъти към спалнята, за да го попита как обича яйцата, го видя да излиза.

Косата му беше подсушена с кърпа, но мокрите му кичури стърчаха в пълен безпорядък. Миришеше на сапун и гореща влажна кожа. Бе навлякъл само джинсите от предишната вечер. Беше бос. Кърпата, която бе използвал за косата си, бе метната около врата му. Тъмната растителност по гърдите му все още бе влажна и по-къдрава от обикновено.

Обля я вълна от желание и тя замръзна по средата на дневната. Устата ѝ се отвори леко и очите ѝ се замъглиха.

Широката му усмивка се превърна в озадачена гримаса.

— Какво има? — попита той.

— Нищо — отвърна Кари и въздъхна: — Аз... ти... Просто ми харесва как изглеждаш сега.

— Я ела насам.

Той я придърпа жадно в прегръдките си и уви ръце около врата ѝ. Когато се притисна до него, стеснителността ѝ се изпари. Устните ѝ посрещнаха нетърпеливо неговите. Имаше прекрасен вкус и тя просто не можеше да му се насити.

— Кари! — изстена Хънтър, когато тя остави устата му и започна да хапе лекичко врата му. Лекото драскане на зъбите по кожата предизвика истинска буря в тялото му. — Не спирай, мила! Така ми харесва. Господи, ти си чудесна... сладка...

Тя прокара ръце надолу по двете му страни и по ребрата му. Дланите ѝ погладиха изваяните форми на гърдите му. Върховете на пръстите ѝ пофлиртуваха със зърната му. Когато се втвърдиха, тя ги погали с език.

Главата му се удари в стената отзад и той направи гримаса на екстаз, граничещ с болка, но остана пасивен. Тя му откликваше с желание, ала през цялата нощ Хънтър бе активният. Мъжествеността му ни най-малко не беше заплашена от неочакваната ѝ дива постъпка. Харесваше му.

Ръцете на Кари се плъзнаха надолу по корема му. Пръстите ѝ подръпнаха леко косъмчетата около пъпа му. Изучи вдлъбнатината с капризен пръст. След това разкопча копчето на джинсите му и свали ципа.

— Да, Кари, да!

Ръката ѝ се плъзна вътре и обхвана топлата му, твърда, кадифена мъжественост.

Хънтър стискаше през зъби, ругаеше, въздишаше името ѝ. Милувките ѝ бяха още по-сладки заради невинността ѝ. Върховете на пръстите ѝ го изследваха леко, сърчно, любопитно и го издигаха до върхове на страстта, неизпитвани досега. Искаше да бъде най-твърд, най-силен, най-мощен за нея.

Тя се свлече на колене.

— Боже мили! — простена той. Знаеше, че като нищо може да умре от удоволствие, но, господи, каква блажена смърт щеше да бъде това.

Когато почувства, че вече не издържа, коленичи пред нея, свали като бесен ципа на робата ѝ и я захвърли настрани. Двата се свлякоха на пода и Хънтър я обляда с един бърз, уверен тласък.

Кари извика от радост и изви тялото си на дъга, като го посрещаше жадно всеки път. Кулминацията избухна веднага. След това лежаха, дишайки тежко един срещу друг.

Все още вътре в нея, той потърка ухото ѝ с нос.

— Ама че момент избрахте мадам.

Пръстите ѝ се ровеха лениво в косата му.

— Какво искаш да кажеш?

Той целуна леко устните ѝ.

— Защо не направи този малък експеримент, докато бяхме още изтегнати удобно в леглото? Можеше да си спестиш лежането на пода.

Тя се засмя като малко момиченце, уловено да прави беля.

— Сега разбрах откъде идва онази стара поговорка.

— Коя поговорка?

— Да бъдеш между чука и наковалнята.

Хънтър се изкикоти, докато хапеше леко шията ѝ.

— Май пак ще го изпиташ.

— Ммм? Кое?

Тя въздъхна сънливо, докато той мачкаше гърдата ѝ, след това наведе глава и облиза връхчето ѝ. Когато дойде първия тласък, Кари отвори рязко очи. Той ѝ се усмихна.

— Ето *това* имах предвид. — После обаче се отдръпна, стана и ѝ помогна да се изправи. — Все пак ще бъда джентълмен и първо ще те отнеса в леглото.

Все още се целуваха, когато стигнаха до леглото и той я положи върху възглавниците.

— Мислех, че искаш закуска — промърмори тя, а устните ѝ мърдаха срещу гърдите му.

— Ще закуся — отвърна той и се намести върху нея. — Започвам.

Беше проснат в цял ръст между краката ѝ. Бузата му притискаше корема ѝ. Ръцете му бяха увити около талията ѝ. Кари лежеше под него, съвсем изтощена. Само с очилата му, кацнали на върха наноса ѝ. Пръстите ѝ галеха лениво раменете и гърба му.

— Научих всичко, което трябва да се знае.

— За кое? — Той духна нежно светлия прасковен мъх върху корема ѝ. Можеше да се види само от такова разстояние.

— За предварителната игра.

Хънтър се засмя, надигна глава, опря брадичка на корема ѝ и започна да я търка нагоре-надолу.

— И какво мислиш?

— Че съм прекалено изморена, за да се помръдна някога — сънено каза тя. — Започвам да разбирам какво имаше предвид, когато ми каза, че ако някога ме вкараш в леглото, няма да ме пуснеш да стана оттам цял месец.

— Може да го направя.

Коремът ѝ завибрира от тих смях.

— В такъв случай ще трябва да ми позволяваш почивки за хранене.

— Нали ти сервирах обяд?

Тя отвори едното си око и го погледна.

— Две стари бисквити и студено парче бекон едва ли могат да се нарекат обяд.

Хънтър се премести по-нагоре и я целуна.

— Защо се оплакваш? Аз съм този, който трябва да е капнал. Можеш ли да преброиш колко пъти...

— Така си и знаех. Вече ме приемаш за даденост — нацупи се прелестно Кари и той бе принуден да я целуне.

— Ето накъде биеш — рече Хънтър, когато устните му най-сетне се заситиха. — Значи смяташ, че трябва да те заведе на помпозна вечеря?

— И то скъпа. Две предястия, двоен десерт.

— Добре де — въздъхна той. — Но преди да ти позволя да станеш, искам да видя дали не съм пропуснал нещо.

Дръпна очилата от носа ѝ и си ги сложи. Когато погледна тялото ѝ, долната му челюст увисна и очите му се ококориха изненадано.

— Ама ти си имала две! — възкликна той.

Кари се заля от смях. Езикът му описваше лениви кръгове по вътрешната страна на бедрата ѝ.

— Хънтър — въздъхна тя и раздвижи меките косъмчета по корема му. — Ти си покварен.

— Със сигурност. — Устните му не знаеха задръжки.

— Значи си го признаваш? — Думите излязоха накъсани от устата ѝ. Пръстите ѝ оставяха дълбоки отпечатаци по мускулестия му гръб, докато се свиваха конвулсивно.

— Признавам, че те обичам.

— О, господи! — възкликна Кари, когато той я целуна по най-интимното място. — Направо ще умра.

— Не, няма. Ще се преродиш.

Езикът му се стрелкаше дяволито, беше чувствен, ленив и безсрамен. Кари започна да издава тихи стонове на екстаз, като мятеше глава наляво-надясно, докато вълните на удоволствието я обливаха.

Но това освобождаване не беше достатъчно. Той легна върху нея. Ръцете ѝ се увиха около врата му. Когато проникна в нея, тя го обгърна като листенцата на някакво екзотично цвете.

— С теб направо съм безсрамна.

Хънтър започна да се движи бързо. Тя сложи ръце на изваяните му хълбоци и го притисна по-дълбоко.

— Не бива да има срам между двама души, които се обичат.

— Не е ли срамно да се пропиляват часове само в това?

— Че за какво друго са дъждовните ваканционни следобеди?

Едва изрекъл тези думи, страстта им изригна едновременно.

По-късно наблюдаваха непрекъсващия порой от топлото легло. От стрехите се точеха едри капки — като висулки на полилей. По прозорците се стичаха сребърни ручейчета. Лежаха сгушени. Кари се беше обърнала с гръб към него. Краката им бяха преплетени под завивките. Беше я прегърнал и бе опрял брадичка на рамото ѝ.

— Кари?

— Хмм?

— Наистина съжалявам за бебето, което загуби.

Кари лежеше неподвижно. Учуди се, че той повдига такъв болезнен въпрос точно сега. Но нямаше нужда да го поглежда, за да се увери в искреността му.

— Знам. Аз също.

— Вече не ме обвиняваш за това, нали?

— Не. Разбира се, че не. Ти просто беше удобна жертвена овца за страданието ми.

Пръстите му се плъзнаха надолу по корема ѝ.

— Някой ден ще имаш бебе. Може би дори повече от едно.

Тя се усмихна, но гласът ѝ прозвуча тъжно:

— Може би.

Ръката му замръзна.

— Нямах никакви увреждания завинаги, нали? Искам да кажа, нали нищо не те възпрепятства да имаш други деца?

Тя върна ръката му на предишното ѝ място и я притисна до корема си.

— Не.

Внезапното отпускане на мускулите му издаде облекчение — както от това, че тя може да има деца, така и от това, че вече могат да говорят за аборта ѝ открито, без омраза.

— Ще имаш бебе — каза решително той.

Кари се засмя тихо:

— Говориш много убедено. Нали знаеш, за тази работа трябват двама души. Да не би да се кандидатираш?

Устните му намериха ухото ѝ зад една руса къдрица.

— Винаги съм готов да ви услужа, мадам.

И наистина беше. Веднага.

Той притисна гърба ѝ до себе си и проникна в нея. Пръстите му се плъзнаха надолу по корема ѝ, минаха през гъстото островче

светлокафяви косъмчета и се провряха между бедрата ѝ. Галеше я даже докато проникваше все по-дълбоко и дълбоко в нея и я водеше към забравата.

След като се издигнаха до небитието и се спуснаха надолу, лежаха задъхани в сладко изтощение. По тялото ѝ блестяха капчици пот. От време на време все още потръпваше от преживяното. Претърколи се и застана с лице към него. Той изглеждаше сексапилен в буквалния смисъл на думата. Очите му бяха сънливи, усмихваше се доволно, а по челото му беше полепнала влажна коса.

Кари изпитваше страхопочитание към чувствата, които я владееха.

— Защо ми отне толкова много време, докато разбера, че те обичам?

— Радвам се, че сега го знаеш. Кари, обичам те.

— Аз също.

Той притисна главата ѝ до гърдите си, вплете пръсти в косата ѝ и я прегърна силно.

Пинки погледна към купичката пред себе си с неприкрито отвращение.

— Какво, по дяволите, е това?

— Това — отвърна остро Бони — е закуска.

— „Блъди Мери“^[1] е закуска.

— Закуска е обикновено кисело мляко с овесени ядки. Отгоре го поръсих с малко пшенични кълнове.

— Изглежда като птича храна. Или по-точно като птичи...

— Пинки!

— О, по дяволите! — Той вдигна лъжицата и лапна една хапка. Знаеше, че Бони няма да му позволи да запали първата си цигара, докато не го изяде. — Отвратително е. Дай ми малко кафе да го преглътна.

— Какво стана с „моля“?

— Моля — изръмжа Пинки.

Тя сложи кафето пред него.

— Кога ще се ожениш за мен?

Пинки се задави и едва не я опръска с кафе.

— Да се оженя ли? Кой е казал нещо за женене?
— Аз, току-що.
— Ами забрави го.
— Защо?
— Защото не искам да се женя.
— Посочи една основателна причина.
— Хъркаш.
— Ти също.
— Виждаш ли? Да не би да искаш двама души, които хъркат, да се съберат в едно легло? Никога няма да можем да спим.
— Ние и без това не спим много. А това води до друг проблем.
Ами ако забременея?

Лъжицата замръзна на половината път към устата му.

— Малко вероятно. Твърде стара си.
— Благодаря ти.
— Пак заповядай.
— Пасваме си — продължи упорито Бони.
— Постоянно се джафкаме.
— Само защото си дебела глава.
— А ти може би не си?
— Имаме много общи неща.
— Едното е средната възраст.

Тя сложи шеговито ръка на бедрото му и го стисна.

— Откакто спим заедно, изобщо не се държиш като мъж на средна възраст. Снощи направо ме изтощи, Пинки Луис.

На лицето му се появи усмивка, но той побърза да я скрие и се намръщи.

— Ти се опитваш да ме убиеш. — Пинки я изглежда подозрително.
— Точно това е. Искаш да се омъжиш за мен, да ме убиеш с един от сексуалните маратони, на които ме подлагаш, и да ми вземеш осигуровката.

Бони избухна в смях:

— Опитай с нещо друго, Пинки. Коя застрахователна компания би била толкова глупава да застрахова твоето тяло?

Преди той да успее да ѝ отговори, прозвуча звънецът на входната врата.

— Кой ли може да е? — попита Бони. В момента, в който изчезна, Пинки запали цигара и вдиша дима със зажаднелите си дробове. — О, господи! — възкликна Бони. — Толкова се радвам да те видя! Влез!

Пинки предположи, че е някой от синовете ѝ, но изпусна цигарата си от изненада, когато Кари връхлетя в кухнята и едва не го задуши с въодушевената си прегръдка.

— Здравсти! Радвам се да те видя. Дявол да го вземе! Три месеца! Можеш ли да повярваш? Какво е това?

Всичките думи бяха избълвани с невероятна бързина. Последния въпрос Кари изрече, когато видя купата на масата пред Пинки.

— Постоянно ме кара да ям ей такива боклуци — отвърна той и хвърли отровен поглед на Бони. — На диета съм.

Кари се засмя и седна на един стол срещу тях. Очите ѝ се насочиха първо към единия, после към другия.

— Би трябвало здравата да ви се разсърдя, задето не ми казахте за вашата „уговорчица“.

— Ще се женим — каза щастливо Бони.

— Как пък не! — парира Пинки.

— Мисля, че това е страхотна идея — рече Кари. Не смяташе, че Пинки е толкова против, колкото се опитва да се покаже. Под намръщената си физиономия изглеждаше като щастлив горски дух.

Но все пак, тъй като си бе противен, каза:

— Мисля, че тая идея вони. Тя е много странна. Би трябвало да видиш извратените книги, с които си ляга.

— Много бих искала — засмя се Кари.

— Ах, ти, лицемер такъв! — възкликна Бони и го плесна по голото теме. — Никога преди не съм те чувала да си недоволен от онези „извратени“ книги. Винаги си бил готов да опиташ всичко от тях.

Този път Кари се заля в смях.

— Постоянно ми досажда — изхленчи Пинки. — Яж това. Не яж това. Помисли за кръвното си. С това колко питиета ти стават?

Без да му обръща внимание, Кари попита Бони:

— Ами какво стана с пушенето?

— О, и това намали — отвърна Пинки, преди Бони да отвори уста. — Трябваше да се ограничи до пет пакета на ден.

Жените се разсмяха. Бони се наведе към него и го млясна силно по бузата. След това уви собственически ръка около рамото му и каза на Кари:

— Ти направо сияеш.

— Така ли? — попита с престорена скромност тя. — Сигурно е от планинския въздух.

Пинки беше твърде хитър, за да приеме такова обяснение.

— Кой ти каза, че аз... ъ-ъ... живея при Бони?

Кари отвърна на предизвикателството му:

— А кой знаеше?

По лицето на Пинки се разля широка усмивка.

— Той те е намерил!

Кари се засмя щастливо:

— Да, намери ме. — Тя уви ръце около талията си, сякаш искаше да запази радостта вътре. — И е чудесен, и сме лудо, замаяно, нелепо, безразсъдно, безнадеждно влюбени.

— Дявол да го вземе! — каза Бони и шляпна с длани по масата. — Знаех си!

— Ти ли си знаела? — опъна се Пинки. — Не забравяй, че аз го изпратих там.

— Е, който и да е отговорен — вие двамата или моят ангел-пазител, благодарна съм. Той е... о, той е...

— Мисля, че те разбрахме — каза сухо Пинки. Не искаше да го обвинят в нежност, макар че очите му бяха подозрително влажни. Беше стиснал ръката на Бони под масата. Ужасно се радваше, че отново вижда Кари щастлива. — Наистина се радвам за теб, миличка. Къде е сега това олицетворение на мъжествеността?

— Искаше да дойде с мен, но трябваше да отиде до службата си. Каза, че сигурно на бюрото му има огромна купчина. — Тя погледна към кафето, което Бони бе сложила пред нея, но си стоеше недокоснато. — Като говорим за служба, имам ли още такава? Точно затова дойдох тук, а не на работата. Не исках да се изложа.

Пинки отпи от кафето си. Бони дипломатично се извини, че отивала да се преоблече.

— Какво те кара да мислиш, че може да нямаш служба? Управата не те е уволнила. Аз все още съм шеф на новините. Или поне бях в

петък, когато излязох оттам за почивните дни. Все още имам властта да наемам и уволнявам.

— Гледах Усмихнатата Сали всяка вечер. Последния път, когато говорих с теб, общината бе дадена на някой друг. Не че я искам — побърза да каже тя. — Сега би ми било по-трудно от всякога да бъда обективна по отношение на нашия окръжен прокурор. — След това му се усмихна ослепително и отново стана сериозна. — Имам ли работа, Пинки?

Той се отпусна назад на стола, който беше твърде малък за набитата му фигура.

— От известно време обмислям една идея. Дай да те светна.

— Слушам те.

Макар и да не искаше да изглежда нетърпелива, сърцето ѝ заби бясно. Това бе часът на истината. Дали Пинки щеше да ѝ се довери достатъчно, за да ѝ даде някое отговорно място, което да отговаря на таланта и опита ѝ? Или пък щеше да ѝ даде толкова незначителна задача, че да я принуди да напусне?

Той опъна от цигарата и примижа от дима.

— Силната ти страна винаги е била човешкият подход към историята. Независимо дали правиш преглед на филм или дисекция на окръжния прокурор, говориш на зрителите така, сякаш бърбириш през оградата с някоя комшийка. Диалогът се получава естествен и спокоен, без превзети приказки. Това им харесва. Те, те виждат като реална личност. Не става дума просто за доверието, за което говореха Кронкайт или Бринкли. Ти просто си заедно със зрителите. Ти си истинска за тях. Затова си мислех — продължи той, като си пое дълбоко дъх — да те оставя свободна, да не ти давам някое определено място, а да ти възложат да правиш човешки репортажи. Истински затрогващи. Например ако се е случило някое бедствие, ние ще го отразим като новина, а ти ще представиш историята от човешка гледна точка, с фокус върху засегнатите хора. Схващаш ли?

Кари вече започваше да се вълнува и ѝ личеше.

— Да, да! Това ми харесва, Пинки, наистина!

— Добре, а сега ме слушай. Управлението ще те наблюдава под лупа. Не е нужно да ти казвам, че имаш да оправяш разни кашии. Стъпвай внимателно през първите няколко седмици.

— Ще внимавам. Обещавам!

Той се вгледа в нетърпеливото ѝ лице и сияещи очи и изруга:

— Искан ми се да можех да ти повярвам. По дяволите, Кари, та ти в живота си никога не си стъпвала внимателно!

Интеркомът избръмча.

— По дяволите!

Хънтър беше затънал до гуша в книгата и писмата, които трябваше да прегледа. Всички неща, които секретарката му не можеше да оправи в негово отсъствие, го чакаха. Исканше да привърши с тях, за да не му се налага да стои до късно. Възнамеряваше да прекара вечерта с Кари.

— Помолих да не бъда безпокоен, освен ако не е абсолютно необходимо — каза той в говорителя.

— Съжалявам, но госпожа Макий е тук.

Хънтър се стъписа. Първата му мисъл бе, че майка му е дошла да го види. Но бе малко вероятно, тъй като тя рядко пътуваше без баща му. Ако смятаха да го посетят, щяха да му се обадят предварително. Имаше само още една госпожа Макий.

— Покани я вътре. — Той стана, закопча сакото си и заобиколи бюрото точно когато Пам влезе.

Изглеждаше страхотно. Черната ѝ коса все още блестеше и стигаше до брадичката ѝ, като се извиваше навътре последните няколко сантиметра. Тялото ѝ беше гъвкаво и грациозно, както винаги. Нямаше и следа от излишни килограми. Беше по-висока от Кари и привлекателна по коренно различен начин. Докато Кари излъчваше женствена уязвимост, Пам беше цялата студено изящество. Дори когато влизаше в професионалната си роля, Кари изглеждаше одухотворена и достъпна. Пам винаги излъчваше високомерна дистанцираност.

Хънтър се усмихна широко и тръгна към нея с протегнати ръце.

— Каква изненада!

Тя му се усмихна, докато поемаше ръцете му.

— И аз така си помислих, че ще се получи. — След това хвърли поглед към отрупаното му с книжа бюро и каза: — Знам, че си много зает.

Той се усмихна тъжно и се обърна, за да ѝ предложи стол.

— Свари ме в лош ден. Отсъствах миналата седмица.

— О? — Едната ѝ вежда се повдигна красноречиво, точно както той си спомняше.

— Ваканция — каза кратко Хънтър, за да покаже, че въпросът не подлежи на обсъждане, и седна на ъгълчето на бюрото.

Тя го огледа с тъмните си влажни очи, които обещаваха повече топлина, отколкото всъщност можеше да даде.

— Изглеждаш добре, Хънтър.

— Ти също. — Отвърна на комплимента ѝ съвсем искрено. Костюмът ѝ беше шик и прилягаше до съвършенство на фигурата ѝ. Беше с обичайната си безупречна прическа. — Както винаги, си страхотна.

Пам се засмя и косата се помръдна до бузата ѝ.

— А ти, както винаги, си ласкател. Но ми е приятно да го чуя. — Тя наклони глава на една страна. — Усетих известна забързаност, когато най-сетне се съгласи да ми дадеш развод. Любопитна съм. Има ли някаква определена причина?

Лицето му придоби предпазливо изражение.

— Да.

— Хмм — рече хладно Пам.

— Жена?

— Да.

— Щастлив ли си?

— Много. — Всъщност не можеше да се опише с думи. Никога не се бе чувствал по-щастлив в живота си.

— А ти?

Тя сви рамене:

— Работата ми носи изключително удовлетворение.

Това винаги бе бил техният проблем. Когато я срещна, тя беше в последния курс на медицинския университет. Хънтър се увлече по нейната интелигентност, кураж и амбициозност. Но същата тази амбициозност в крайна сметка разруши брака им. Както всеки мъж, и той искаше да се нуждаят от него поне малко. Не беше егоист, колкото и да дразнеше Кари с това. Проблемът не бе, че съпругата му се радваше на успешна кариера, а в това, че кариерата за нея стоеше преди всичко, дори преди съпруга ѝ.

С всяка изминала година съвместният им живот се превръщаше все повече в състезание кой пръв ще достигне върха на избраната от него област. Когато му предложиха възможност за издигане в друг град, тя отказа да се премести с него и напусне мястото си в една от водещите болници. Хънтър погледна на това като избор между него и кариерата ѝ. Този хап му се стори прекалено горчив.

— Ти си голям инат, Хънтър — каза тя сега. — Цели три години упорства, макар че живяхме разделени, и чак накрая ми се обади, за да ми кажеш, че ми даваш развод.

— Знаеш, че не обичам да се провалям в каквото и да било. Особено в най-важното нещо в живота ми, каквото би трябвало да е бракът. — Той се усмихна унило. — Накрая трябваше да призная, че се провалихме. Или по-точно — аз се провалих. Мога да понеса загубите си и да започна отново.

— Никога не съм го считала за провал за когото и да било от нас. Ние просто се надраснахме един друг.

Сигурно ходи с психиатър — помисли си саркастично той.

— Предполагам.

Съгласи се, за да не предизвика поредния спор по една изчерпана тема. А и мнението ѝ вече не го интересуваше.

— Донесох ти това. — Тя извади от чантата си официален плик. — Очевидно адвокатите не са имали последния ти адрес и изпратиха двата екземпляра на мен.

— Окончателното решение за развод? — попита той, без да отваря плика.

— Подписано, подпечатано и доставено. Не би могъл да искаш повече.

Пам се изправи и той я последва. Пое ръката ѝ и я изпрати до вратата.

— Радвам се, че те видях, Пам.

Тя вдигна поглед към него.

— Аз също, Хънтър. Имахме и хубави моменти, нали?

Усети желанието ѝ да запази самочувствието си. И понеже вече не беше част от живота му, изпитваше добри чувства към нея. А и вероятно, ако се замислеше по-усилено, можеше да си спомни няколко добри момента, преди нещата да се объркат.

— Да, имахме много хубави моменти. Съжалявам, че не успяхме да бъдем щастливи заедно. — Не възнамеряваше да каже, че съжалява, задето се е стигнало дотук. Сега се радваше, че се е случило именно това, че е срещнал Кари. — Пожелавам ти късмет, Пам.

— Аз също ти го пожелавам, Хънтър. Довиждане.

Тя се надигна на пръсти и го целуна по бузата.

Кари буквално танцуваше нагоре по стълбите на прокуратурата. Беше спряла пред една будка от другата страна на улицата, за да купи два сандвич със солено месо, без дори да знае дали Хънтър обича солено месо. Но бе сигурна, че ще се зарадва да я види и да се поразсее, както бе зает. Няколкото часа, прекарани разделени, ѝ се сториха дни. Освен това нямаше търпение да му съобщи за новата си работа, а телефоните не бяха подходящи за това.

Коридорите на първия етаж бяха пуссти и тихи. Почти всички бяха отишли на обяд. Офисът пред кабинета му беше празен. Бюрото на секретарката му беше осеяно с бележки и неотворени писма, но пишещата ѝ машина бе изключена.

Кари отиде право към неговата врата, почука веднъж и я отвори.

[1] Водка с доматиен сок. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сцената, която се разкри пред очите ѝ, сякаш бе от второкласен филм: мъжът, хванат в прегръдките на друга жена от вярната си любима.

Виновниците отскочиха един от друг. Пренебрегнатата любовница прецени положението с един поглед и пожела земята да се разтвори под краката ѝ и да я погълне. Или да умре на място. Или още по-добре — мъжът да умре от бавна, мъчителна смърт.

Другата жена, както изискваше сценарият, беше поразително красива. Тъмната коса и очите ѝ с формата на бадеми ѝ придаваха екзотичния вид на опитна прелъстителка. От тримата тя единствена запази спокойствие. Направи крачка към Кари.

— От виновното изражение на Хънтър предполагам, че вие сте причината така да се разбърза с развода. — Тя протегна изящната си ръка: — Здравейте. Аз съм Пам Макий.

Кари пренебрегна протегнатата ръка и очите ѝ се насочиха към Хънтър.

— Твоята съпруга!

— Допреди няколко седмици.

Кари почувства как цялото ѝ тяло се свива и се запита дали това не се вижда и отвън. Завиждаше на самообладанието на Пам Макий.

Жената се обърна към него и каза:

— Довиждане, Хънтър.

— Довиждане.

— Съжалявам. — Тя махна с ръка към Кари.

— Ще се оправя.

Кари ги видя как си разменят по една тъжна усмивка, после Пам мина покрай нея. Мълчаха, докато тракането на токчетата ѝ заглъхна. След това Кари се обърна към Хънтър.

— Не разчитай на това — процеди тя.

— На кое?

— Да се оправяш. Приятен обяд.

И хвърли сандвичите към него. Хънтър замалко да ги изпусне, но успя да реагира навреме, за да не се разплескат на пода.

Кари се обърна и се отправи към вратата, но той направи две дълги крачки, сграбчи ръката ѝ и я накара да спре.

— Няма да ти позволя да изхвърчиш оттук, като си правиш погрешни изводи и си мислиш най-лошото.

Кари се опита да издърпа ръката си, но не успя.

— Да не би да ми връщаш по този начин?

— Да ти връщам ли? За какво, по дяволите, говориш? За какво да ти връщам?

— За всичките негативни телевизионни репортажи, които направих за теб.

Той изруга цветисто.

— Нямам навика да си отмъщавам на дребно като теб.

— Така ли? Не смяташ ли, че е чудесна шега, като ме подмами да спя с женен мъж?

— Не бях женен! — кресна той.

Думите му проехтяха надолу по празния коридор. Хънтър я издърпа в офиса на секретарката си и затръшна вратата.

— Не бях женен — повтори той по-спокойно. — А сега ще се хвърляш ли с главата напред или ще постъпиш като възрастен човек и ще ми позволиш да ти обясня?

Кари най-сетне успя да освободи ръката си, но тъй като знаеше, че не може да мине покрай него, ако той не го иска, отиде до прозореца и се загледа навън, без да вижда нищо от обедното движение. Притисна чело в студеното стъкло. Очертаваше ѝ се главоболие и сигурно щеше да бъде страхотно. Как се бяха обърнали нещата за толкова кратко време?

— С Пам не живеем заедно от три години — започна Хънтър.

— Каза, че е била твоя жена допреди няколко седмици.

— Бяхме законно разделени. Бракът ни беше приключил, но аз упорито не желяех да го призная.

— Защо? Още ли я обичаше?

— Не, Кари — отвърна той и въздъхна страдалчески. — Не ми се искаше да признавам поражението си.

Тя го погледна през рамо.

— Това го вярвам. Продължавай.

— Фактът, че съм още женен, нямаше значение до онази нощ, когато дойдох в дома ти и те целунах. Знаех, че те желая и че това е сериозно. Когато се върнах вкъщи, веднага се обадох на Пам и ѝ казах, че най-после съм съгласен на развод. Тя дори не ме попита за причините, тъй като го искаше от години. Казах ѝ да уреди нещата колкото може по-бързо.

Кари се засмя подигравателно:

— И каквато съм си глупачка, си мислех, че си ме чакал да превъзмогна мъката по Томас, за да се опиташ да ме спечелиш. Всъщност си стоял настрана, докато е приключил разводът ти. Пазил си се да не възникнат някакви „трудности“.

Той я завъртя към себе си и стисна раменете ѝ.

— *Наистина* те чаках да превъзмогнеш Томас. Трябваше да си наясно със себе си, преди да бъдеш с мен.

— Тогава защо не ми каза за Пам?

Хънтър въздъхна тежко. Добър въпрос. За нещастие той нямаше готов отговор. Беше направил грешка в преценката си и това щеше да му струва много.

— Имахме достатъчно неща, с които да се занимаваме, Кари. Това не беше важно. Слушай ме — рече решително той, когато тя се помъчи да се отскубне. — Никога нямаше да те помъкна в леглото, ако не бях окончателно разведен, поне без първо да ти кажа. Решението за развод излезе през седмицата, когато разбрах, че си в Брекънридж. Пам няма нищо общо с нас. Тя от години не заема място в живота ми. Всяко споменаване на брака ми щеше само да усложни ситуацията. Работата е толкова проста.

Той хвана лицето ѝ между дланите си, приближи го до себе си и я принуди да го погледне в очите.

— Съжалявам. Трябваше да ти кажа. Но това е всичко, за което съжалявам. Не обичам Пам. Не я обичам от много години.

— Защо тогава беше тук днес?

— Беше усетила нетърпението ми да се разведа и дойде да ми донесе документите. По погрешка са били изпратени на нея.

— Сигурен ли си, че още не те обича?

— Абсолютно. Целуна ме за сбогом по бузата — нещо, което нито съм искал, нито съм ѝ отвърнал. Точно това видя ти, когато влезе

тук. Дори не изпитвам сантиментални чувства относно раздялата ни. Тя стана преди много време. Ти си жената, която обичам, Кари. Ти.

В гласа му вече се усещаха отчаяни нотки. Ръцете му стиснаха по-силно лицето ѝ.

— Защо се караме? Не знаеш ли колко много те обичам?

Хънтър приближи властно устни до нейните, сякаш за да ѝ докаже искреността си. Наклони глава настрана и разтвори нейните с език.

Копнежът ѝ не беше намалял. Тя се притисна до него и нагоди тялото си, когато ръцете му се увиха около раменете ѝ. Кари изстена срещу устните му. Вече беше възбуден и го желаше. Въпреки това отскубна устните си и опря чело в гърдите му.

— Не, Хънтър, не!

Той вдигна глава, като дишаше тежко и я галеше по гърба. След това прошепна:

— Благодаря ти, че ме спря. Точно сега кариерата ми не би понесла един скандал, а именно това щеше да се случи, ако секретарката ми, връщайки се от обяд, ни беше заварила... ъ-ъ... заети с неприлични занимания.

Кари усети усмивката му на слепоочието си. Не беше я разбрал напълно.

— Когато казах „не“, исках да кажа „не“ на много повече от това, Хънтър.

Тя се изплъзна от прегръдката му и отиде до ъгъла на бюрото му. Пръстът ѝ проследи една фигура по полираната повърхност.

— Какво точно имаше предвид, Кари?

В гласа му се усещаха нотки на раздразнение. Това я накара да го погледне право в очите.

— Имах предвид, че не можем да продължаваме повече така.

Той дори не се престори, че не я разбира. Насочи се право към същината на това, което знаеше, че ще обсъждат.

— Защо?

— Всичко става твърде бързо.

— Не и за мен.

— Тогава за мен. — Тя си пое дълбоко дъх и блузата потрепери на гърдите ѝ.

Прииска му се да не е забелязал това.

— Какво те тревожи?

— Там горе, в Брекънридж, ни беше лесно да си загубим ума. Бяхме сами. Нямахме с кого да се съобразяваме. Тук, долу, ти имаш своя живот, а аз — моя.

— Защо те да не бъдат един и същи живот?

— Знаеш защо! Ти си известна личност в града. Аз също.

— Сигурно съм прекалено тъп. Какво би трябвало да означава това?

— Не искам да се промъквам крадешком и да имам тайна връзка.

— Не съм имал намерение да се промъквам крадешком и да имам тайна връзка.

— Смяташ да се перчиш с мен?

— Бих крещял от покривите на къщите.

— Тогава значи изобщо не ме познаваш. Няма да живея с теб, Хънтър. И не мога да повярвам, че изобщо си си го помислил.

— Не съм. Искам да се ожения за теб.

Това я накара да млъкне. Брадичката ѝ увисна и тя се втренчи безмълвно в него.

— Да се ожениш за мен? Та ние едва се познаваме!

Хънтър вдигна вежди.

— Като се има предвид последната седмица, не мислиш ли, че твърдението ти е малко неточно.

— Не говоря в сексуално отношение. — Тонът ѝ бе по-остър, отколкото бе възнамерявала.

Той отговори в същия дух:

— Нито пък аз!

Сега не му беше времето да си изпуска нервите. Той си пое дълбоко дъх и каза спокойно:

— Знам каква жена си. Едва ли би се държала толкова свободно в леглото, ако не ме обичаше.

Тя разпери широко ръце.

— Обичам те, Хънтър, но не виждаш ли? Чувствах се приповдигната емоционално. Ти ме ухажваше. Признавам. Беше романтично, прекрасно, точно това, от което се нуждаех. Но не можем да поставим връзката си единствено на сексуална основа!

— По дяволите! — Гневът превъзмогна добрите му намерения. Хънтър прокара нетърпеливо пръсти през косата си. — Да, привличаш

ме сексуално. Още от първия ден, когато влезе в кабинета ми. Едва откъсвах очи от гърдите и краката ти. Но даже и тогава имаше нещо повече. Влюбих се в теб. Обичах те цяла година без никакъв секс.

— Но не и аз — отрони Кари. — Ами ако съм просто една зажадняла за секс и нежност вдовица, откликнала на първия мъж, когото е срещнала?

Той присви очи и я изгледа от глава до пети.

— Опитваш се да ми кажеш, че би направила всичко това с който и да било мъж? — Лицето ѝ почервения като рак и друг отговор не му бе нужен. — Опитай с нещо друго, Кари. Това не минава.

Тя избегна ядосания му, многозначителен поглед.

— Не, не казвам това. Просто ти имаше цяла година, за да свикнеш с мисълта, че ме обичаш, а аз — само няколко дни. Имам нужда от време.

Той сложи ръце на хълбоците си.

— Знаеш ли какво е всичко това? — После продължи, без да дочака отговора ѝ: — Просто пълни глупости. Наказваш ме, задето не ти казах за Пам.

— Не е вярно!

— Така ли?

— Не! Аз също съм уморена от дребнави игрички. — Кари потърка челото си, което бе започнало да пулсира болезнено. — Хънтър, имам нужда от време, за да асимилирам всичко. Пинки ми даде нова идея, върху която да работя. Точно това дойдох да ти кажа.

— О, разбирам! — Беше много чувствителен, когато ставаше дума за работа. Конфликтите около кариерата бяха разрушили първия му брак. — Когато си отчаяна и отрицателна и не си сигурна какво ще стане с работата ти, можеш да ме обичаш. Сега, когато всичко се оправи, вече нямаш нужда от мен.

Кари се сви, сякаш я беше ударил. Очите ѝ се насълзиха.

— Предполагам, че така ти изглежда, но не е. Наистина те обичам. И наистина имам нужда от теб.

Той застана пред нея и я прегърна силно.

— Кари, защо си такъв дяволски инат? Защо не приемеш всичко за чиста истина? Това е лудост. Ние се обичаме. Защо да изследваме причините? Кажете, че ще се омъжиш за мен.

— Точно сега не мога. Моля те, разбери ме и бъди търпелив.

Тя вдигна глава към него и го погледна. Пръстите ѝ се поддадоха на импулса да отмахнат няколко кичура от челото му.

— Пинки каза нещо съвсем на място тази сутрин. Каза, че никога не стъпвам внимателно и е вярно. Обичах баща си с цялото си сърце. Когато си отиде, се влюбих сляпо в Томас. Зависех от него твърде много, за да бъда щастлива. Смъртта му ме опустоши. Скърбях повече от нормалното. Част от мен също умря. — Той избърса от бузата ѝ една сълза с палеца си, но не я прекъсна. — Знаеш как се хвърлям във всяко нещо, особено начина, по който се посветих на омразата си към теб. Отдадох ѝ цялата си енергия. Сега те обичам, Хънтър. Но именно сега му е времето да стъпвам внимателно. Когато те видях да прегръщаш друга жена, си помислих, че ще умра.

— Знаеш каква е истината.

— Да, но това само доказва тезата ми. Действам по абсолютно същия начин. Завися от теб и любовта ти прекалено много, а и то стана прекалено бързо. Ако нещо се обърка, не бих могла да понеса още едно разочарование.

— Нищо няма да се обърка, любима моя.

Нежната сериозност в очите му почти я разубеди. Но беше решила да упорства.

— Тогава една отсрочка няма да ни навреди.

— Отсрочка ли?

— В интимно отношение. — Гърлото ѝ се сви при тези думи, но все пак ги изрече.

— Искаш да кажеш, да продължим като приятели, които от време на време излизат заедно?

— Нещо такова — отвърна тихо тя.

Хънтър отпусна ръце до тялото си и се отдръпна от нея. Отиде до прозореца и се загледа надолу, както тя беше направила преди минути. Когато отново се обърна към нея, изражението му беше мрачно.

— Не, Кари. И аз съм инат, макар и по свой начин. Не мога да ти бъда само приятел. Нямам нужда от още един другар. Имам нужда от пълнокръвна връзка с жена — любовница и съпруга. Ако изобщо се срещаме, ще ти досаждам, докато отново те вкарам в леглото си. Ти ще започнеш да се страхуваш да ме виждаш и... — Той вдигна

безпомощно ръце. — Ще бъде страхотно напрежение и за двама ни. Аз не го искам, а ти?

Кари избърса сълзите от бузите си.

— Значи всичко или нищо?

Раменете му се повдигнаха от дълбоката въздишка:

— Да. Предполагам, че това исках да кажа. Обичам те.

— Знам.

— Последния път аз дойдох при теб. Следващия, ако изобщо има такъв, ти ще трябва да дойдеш при мен.

— И това знам.

Когато стигна до вратата, тя се обърна и го погледна през рамо. Каза си, че е глупачка и ѝ се прииска да се върне тичешком при него, да го прегърне и замоли да не я пуска до края на живота ѝ. Но не можеше да повери целия си живот на неговите грижи. Трябваше да се научи да стои изправена, преди да се облекне на когото и да било.

Напусна кабинета му и тръгна по пустия коридор.

Вече се чувстваше самотна.

Новинарите на УБТВ я посрещнаха радушно, както и зрителите. След първата ѝ седмица в ефир заприиждаха купища писма. Зрителите се радваха да я видят. Чувстваше се поласкана. Обикновено паметта на телевизионната публика беше къса, а предаността ѝ — променлива.

Коментарите на Пинки за първите ѝ три репортажа бяха резервирани, но Кари знаеше, че е доволен. Направи материал за семейство акробати на трапец, които — въпреки че няколко от тях бяха загинали при падания — продължаваха да изпълняват номерата си в цирка. Докато гледаше това, Пинки остави цигарата си да изгори, без дори да забележи. Щом можеше да задържи преситеното му внимание, значи със сигурност щеше да заинтригува зрителите.

Прекарваше вечерите си тихо у дома. Престана да брои колко пъти е протягала ръка към телефона, за да се обади на Хънтър. Ако го направеше и той дойдеше, знаеше какво ще се случи. Цялата работа щеше да свърши в леглото. И пак щяха да застанат там, откъдето бяха тръгнали. Той щеше да иска да се оженят, а тя нямаше да може да се съгласи.

Ами ако му се обадише и той не беше вкъщи? Щеше да полудее от тревога къде е и с кого е. Затова беше по-добре изобщо да не се обаждат.

Копнееше за него. Липсваха ѝ чувството му за хумор, интеллигентните му наблюдения, дори гневът му. Когато си позволи да мисли за това, тялото ѝ изпитваше физическа болка от нуждата да усети неговото. Преди да се люби с Хънтър, нямаше представа за многобройните сексуални игри, на които човек можеше да се наслаждава. Никога никой не я беше целувал по кръста, по свивките на коленете или по стъпалата. Изчервяваше се при мисълта какви еротични удоволствия ѝ беше разкрил, но гореше от желание отново да ги изпита.

Напредваше. С всеки изминал ден се чувстваше все по-силна и по-уверена в себе си. Но още не беше достигнала нивото, към което се стремеше. Когато това станеше, Хънтър Макий щеше да я види по петите си.

— Кари Стюърт ли е?

— Да.

— Трябва да...

— Извинете, говорете по-високо. Лошо ви чувам.

Дали не беше поредният маниак? Не ѝ бе за пръв път да получава такива обаждания. Отначало те я плашеха. Сега ги приемаше повече или по-малко като нещо обикновено. Досега беше получила безброй неприлични предложения и двадесет и три предложения за брак. Човекът от другата страна на линията имаше грубия, задъхан глас на перверзен тип.

— Не мога да говоря по-високо — каза той. — Имам една история за вас. Интересувате ли се или не?

И с това беше свикнала. Разни откачени се обаждат да докладват за какво ли не: от руски нашественици в обществената пералня до космически кораби в училищните дворове.

— Винаги се интересувам от истории — каза механично тя.

Един помощник-режисьор се втурна в кабината и ѝ подаде ръкопис.

— Съкрати го на петнадесет секунди — каза той само с устни. Кари кимна и му направи знак, че е разбрала.

— Точно сега съм много заета — каза тя в слушалката. — Защо не ми дадете името и номера си? Ще кажа на отговорния редактор да ви се обади утре.

— Не, не мога да направя това. Не мога да чакам. — Страхът в гласа му не можеше да се отрече. Червената писалка на Кари престана да задрасква пасажи от ръкописа. — Искам да говоря с вас и с никой друг.

— За какво? Кажете ми.

Наложи си да говори спокойно, но пулсът ѝ се беше ускорил. Може би той не беше откачен.

— Знаете ли за онези бебета, дето бяха откраднати от болницата?

В период от петнадесет месеца три новородени бяха изчезнали тайнствено от родилното отделение на болницата. Приеха, че са били отвлечени, но тъй като не пристигнаха искания за откуп, не повикаха ФБР. Случаят още тормозеше полицията, която не можеше да намери никакво доказателство.

— Да. Какво за тях? — Тя взе бележник и химикалка и зачака да запише информацията.

— Един мой приятел може би знае нещо за това.

Не приятел. Той. Или тя. Кари не беше сигурна в пола. Струваше ѝ се, че събеседникът ѝ говори през носна кърпа, поставена на слушалката.

— Защо тогава ми се обаждате вие? Бих искала да говоря с вашия приятел.

— Аз... той не може да говори лично с вас. Страхува се от неприятности.

Адреналинът ѝ се бе вдигнал до небесата. Това можеше да се окаже най-добрият репортаж в кариерата ѝ.

— А би ли говорил с мен, ако бъде уверен, че самоличността му ще бъде запазена в тайна?

— Можете ли да го направите?

— Разбира се. Можем ли да си уговорим среща? Тайна среща.

— Той не иска да го показват по телевизията. Това би било чисто самоубийство за него. Може би е по-добре да свършвам. Промених решението си.

— Не, почакайте! Моля ви — рече разтревожено тя. — Ако вие... исках да кажа, ако вашият приятел знае нещо за тези бебета, не

би ли казал? Просто го накарайте да се срещне с мен. Няма да се случи нищо, ако ми каже. Никой няма да разбере.

От другата страна на линията се възцари тежко мълчание, сякаш човекът мислеше върху дилемата.

— И няма да има камери, нито касетофони, нищо?

— Не, кълна се!

— Добре — съгласи се предпазливо той. — Да се срещнем в служебния гараж на болницата. Знаете ли къде е той?

— Ще го намеря. — Не попита за коя болница става дума. Вече знаеше. — В колко часа?

— Точно в девет. Второ ниво. Редица Б. Четвъртата кола от северния край. Ако не сте сама, няма да спре.

— Кажете му, че ще се видим в девет.

Човекът затвори. Няколко секунди Кари остана така, загледана в ръкописа пред себе си. Най-сетне ѝ изглеждаше реално. В ръцете си имаше истинска история.

Скочи от стола си и понечи да хукне към Пинки и да му разкаже, но размисли. Можеше и да не я пусне. Може би щеше да каже, че обадилият се е някакъв откачен или пък да изпрати някого от репортерите за „твърди новини“ на нейно място. Това щеше да провали всичко, защото информаторът беше казал, че няма да говори с никой друг, освен с нея.

Пинки сигурно нямаше да иска тя да се среща с човек, който дори не си е казал името. Кари реши да запази в тайна това, докато не се добере до нещо. В крайна сметка можеше да се окаже въздух под налягане.

И все пак не знаеше как ще дочака девет часа.

В девет и петнадесет вече чакаше нетърпеливо. В девет и половина се присмиваше безмилостно на себе си, че е пълна идиотка. Беше пропиляла вечерта си в гонене на вятъра, когато можеше да си седи вкъщи и да мисли за новата покривка за легло, която се изкушаваше да купи, или да застила кухненските шкафови с чиста хартия, или пък да си фантазира за Хънтър. Във всеки случай нещо далеч по-приятно, отколкото да прекарва времето си на един пуст паркинг, от който я побиваха тръпки.

Тя се обърна с намерението да се върне в колата си и едва не се сблъска с един младеж, който излезе иззад бетонната колона наблизо. Кари ахна и сложи ръка на гърдите си. Сърцето ѝ се беше качило в гърлото. Изведнъж ѝ хрумна, че всичко това може да е нагласено от някой луд, който има мания към нея.

— Здравсти.

— Здравейте — каза задъхано тя. Това беше човекът. Гласът му по телефона беше замаскиран, но го разпознаваше.

— Наблюдавах ви, за да се уверя, че сте сама.

Тя опита да се усмихне, но устните ѝ бяха като гумени от страх. Колко глупаво беше постъпила. Никой на света не знаеше къде е. Щяха да забележат отсъствието ѝ едва на другата сутрин, когато не се явеше на работа. Но нямаше да ѝ помогне, ако му дадеше да разбере, че се страхува от него.

— Какво имате да ми казвате? — попита тя с нетърпелива властност.

Младежът облиза устни и прокара длани надолу по панталоните си. Кари се поотпусна. Беше по-нервен от нея. Той я заобиколи и отвори вратата на един фолксваген.

— Можем ли да говорим вътре? Ако някой ни види...

Макар да знаеше, че прави още една глупава стъпка, тя седна на мястото до шофьора. Младежът затвори вратата, заобиколи колата и седна зад волана. Стисна го здраво с напрегнатите си пръсти и загриза вътрешната част на устната си.

— Благодаря ви, че дойдохте.

— Благодаря ви, че ми се обадохте.

Никой от тях вече не се преструваше, че е имало някакъв „приятел“.

— Трябваше да говоря с някого. Не знаех на кого да кажа. Не исках ченгетата да ме подгонят, нали знаете.

Едва тогава Кари започна да му има доверие. Той не смееше да я погледне в очите не само защото беше нервен от срещата си с известна личност, а и заради информацията, която щеше да даде. Беше млад, може би на двадесет. Косата му беше руса, разрошена и малко дългичка, но чиста. Кожата му бе мека, макар по нея да се виждаха следи от юношеско акне. Беше облечен в сиви панталони, обикновена бяла риза и маратонки „Адидас“.

— Как се казваш? — попита Кари с вдъхващ доверие глас.

— Грейди. Грейди Бъртън. Няма да го използвате в репортажа си, нали?

— Все още няма такъв, но ако не искаш да бъдеш назоваван, няма. Имаш думата ми.

Раменете му потръпнаха видимо и той пусна волана.

— Мисля, че сте точна, госпожице Стюърт.

— Наричай ме Кари. А сега ми кажи какво знаеш.

— Не съм сигурен дали е нещо важно.

— Може и да не е, но ти ми кажи.

— Работя понякога като дежурен в родилното отделение. Там има един доктор — надут богат кучи син. Кара порше, мисли се за бог и очаква всички да се отнасят с него като с такъв. Както и да е, той и неговата сестра — о, отначало си мислех, че просто се... — Лицето му почервения. — Искам да кажа...

— Знам какво искаш да кажеш.

— Винаги се срещаха тайно и се затваряха в празни стаи, нали разбирате? Винаги се е говорело, но само за това кой с кого го прави. Тогава изчезна едно дете.

Той вдигна коляно на седалката, за да се обърне към нея.

— Чух тоя доктор да казва нещо странно на същата сестра няколко дни преди да се случи това, но не му обърнах особено внимание. Та когато изчезна бебето, си помислих, че може само да съм си въобразил, пък и защо да си рискувам работата? Държах си устата затворена. След това още едно хлапе. — Младежът подсвирна тихо и направи жест с ръка: — Изчезна яко дим. Не можех да не събера две и две. Когато последното хлапе пое по пътя на останалите две, започна да ме яде отвътре, нали разбираш.

Кари му се усмихна.

— Постъпил си правилно, Грейди. Защо не ми кажеш всичко, което си видял и чул? В хронологичен ред, ако можеш. Бъди толкова точен, колкото ти позволява паметта. Имаш ли нещо против, ако си вода бележки?

— Не. Но няма да ти дам никакви имена.

— Добре.

Говориха около половин час и с всяка изминала минута вълнението ѝ нарастваше. Той знаеше повече, отколкото бе

предполагала.

— Ще го излъчите ли по новините? — попита младежът, когато свърши.

— Не знам. Ще поговоря с режисьора, но това трябва да излезе, Грейди. Които и да са тези хора, те са извършили няколко престъпления. Трябва да бъдат спрени.

— И аз така мисля.

— Мога ли да ти се обаждам?

Той се намръщи и каза неуверено:

— Не. Но се кълна, че ако видя или чуя още нещо, ще се свържа с теб.

— Моля те! Има ли някой, който да потвърди това, което ми каза?

— Да потвърди ли?

— Наистина би трябвало да имам два източника.

— Ами-и, има още един. Само че тя се страхува да говори с теб.

— Коя е тя?

— Само ще кажа, че е сестра и има повече влияние от мен.

— И също е дочула разни неща?

— Да кажем, че има същите подозрения.

— Ако ѝ задам въпроси, ще ми отговаря ли поне с „да“ и „не“?

— Мисля, че да. Всъщност ми каза, че мога да ти дам телефонен номер, но без име. — Той извади от джоба си едно листче и го подаде на Кари.

— И двамата разбирате, че ако излъчим този репортаж, болницата ще се превърне в гнездо на стършели.

— Аха.

Тя го потупа по ръката.

— Късмет, Грейди, и ти благодаря. — После се спря на стъпалото на колата и му зададе последния си въпрос: — Защо избра точно мен измежду всички репортери в града?

Той се усмихна.

— Знаех, че мога да ти имам доверие. Има едно момче в болницата, дето ми каза, че си му покрила задника, когато ти казал номера на стаята на някакъв пациент.

Кари се усмихна.

— И твоя ще покрия.

Пинки изпсува бавно през зъби. Беше пред апарата за редактиране и гледаше готовия продукт на екрана.

— Трябва да ти нашляпам задника, задето си ходила да се срещаш на паркинга с тоя. Никога повече не прави такива глупости. Кой беше той?

— Наричам го Дрезгавото гърло.

— Много смешно. За бога, той можеше да бъде изнасилвач, който ти крои номер!

— Помислих си и за това — отвърна честно тя. — Но не се оказа такъв, сега ще го излъчиш ли?

— Защо винаги постъпваш така с мен? Защо винаги трябва да си блъскам главата да реша дали да излъчвам твоите репортажи или не?

Май страшно му харесваше, защото здравата се тормозеше.

Кари се усмихна спокойно.

— Защото съм добра.

— Мислех, че вече са свършили проблемите ми с теб. Стомахът ми беше започнал да се успокоява. Сега пък това. Защо не се обадиш на Макий да направите едно голямо търкаляне в кревата и утре да дойдеш с някое сладко репортажче за пенсионирана учителка от девическо училище?

Кари скръсти ръце на гърдите си.

— Престани да се държиш грубо. Ще го излъчиш ли или не?

— Въз основа на думите на някого, дето е последната дупка на кавала?

— Откъде знаеш, че е последната дупка на кавала? — попита предизвикателно тя. — Може да е началник личен състав. — Пинки се намръщи заплашително. — Добре де, признавам, че не е много високо в йерархията, но разказаното беше потвърдено и от една медицинска сестра.

— Коя?

— Отказа да ми даде името си, но ме увери, че е старша.

Пинки изруга под нос и погледна стената за момент.

— Добре. Ще го излъча. Достатъчно „твърди се“ и „предполага се“ си използвала, за да не ни обвинят в клевета. Знаеш, че от полицията ще се нахвърлят върху теб като жаби върху муха, нали?

— Всичко, което знам, е в репортажа.

— Значи това, което виждат, е това, което ще разберат?

— Точно така.

— Няма да им хареса. И няма да повярват.

— Какво има? — надникна иззад вратата Бони.

— Тази вечер ще се напия и не искам да ми мрънкаш — рече Пинки и пъкна показалец под носа ѝ.

Тя само се усмихна, целуна го силно по устата и каза:

— Аз също те обичам.

Преди да излезе с нея, той погледна отново екрана и издаде звук на съжаление.

— Имам предчувствието, че адски ще ми се иска да не съм се съгласявал, но това тук е твърде добро, за да го скрием.

Кари седеше, свита на кълбо, на фотьойла, с впити в телевизионния екран очи, докато излъчваха репортажа ѝ по новините в шест. Във визуално отношение не беше много. Единственото нещо, до което се добра, бе външна снимка на болницата. Беше събрала в една лента и кадрите, направени след изчезването на всяко едно от бебетата.

Силата ѝ бе в това, което имаше да каже. Било ѝ съобщено от два надеждни източника, че отвличането — по липса на по-добра дума — очевидно е било извършено от членове на болничния персонал.

Репортажът беше страхотен.

Беше твърде развълнувана, за да яде, но си направи омлет. Тъкмо го слагаше в чинията, когато на вратата се позвъни. Преди да отвори, Кари погледна през шпионката.

Хънтър! При вида му сърцето ѝ заби лудо. Не беше го виждала от три седмици — най-дългите двадесет и един дена в живота ѝ. Тя отключи бързо вратата и я отвори. Радостта ѝ бе преждевременна.

Той изглеждаше бесен.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Без да каже нито дума, Хънтър мина покрай нея и влезе вътре. Тя затвори вратата и се обърна към него. Очите му бяха потъмнели от гняв. Веждите над тях бяха смръщени. Тялото му бе напрегнато от ярост. Юмруците му се свиваха и отпускаха конвулсивно. Изглеждаше така, сякаш бе имал ужасен ден.

— Имаш ли някаква представа какво направи този път?

— Здравей, Хънтър. И аз се радвам да те видя.

Усмихна му се провокативно. След работа си беше сложила тениска — няколко номера по-голяма. Тя се спускаше над най-старите ѝ и окъсани джинси. Ръкавите бяха навити над лактите ѝ. Краката ѝ бяха боси.

Спокойното ѝ държане бе ефективна тактика срещу неговата ярост. Ако не друго, това привлече вниманието му. Той успя да види жената — въпреки гнева си. Изглеждаше прелестна. Обзе го желание, диво и всепоглъщащо като огън в гората.

Хънтър протегна ръка към нея, сграбчи тениската ѝ и я дръпна към себе си. Другата му ръка се уви около непокорната ѝ коса и вдигна лицето ѝ към неговото.

— Толкова силно те желая, че направо ще умра.

Устните му бяха ненаситни. Завладяха жадно нейните. Кари не се престори, че се съпротивлява. Не я беше грижа, че очевидно ѝ е ужасно ядосан. Каквато и причина да го беше довела тук, тя се радваше. Главата ѝ се отпусна назад и устата ѝ се подчини. Тя зарови пръсти в косата му.

Убеден във властта си, той продължи по-бавно и нежно. Пусна памучната материя, която стискаше в ръка, и вдигна с другата тениската, докато допря голите ѝ гърди. Прошепна името ѝ, когато дланта му покри едното полукълбо. Пръстът му започна да дразни зърното и го превърна в твърдо връхче.

— Толкова хубаво... — изстена несвързано той.

— О, Хънтър, да! — Тя притисна лицето му между дланите си и устните им се сляха.

Той сложи длан върху задните ѝ части, повдигна я към себе си и я притисна до тялото си. Тя се надигна на пръсти, за да намести поудобно възбудената му мъжественост до корема си. Езикът му се гмуркаше непрестанно в горещата ѝ сладка уста. Целувката беше толкова безсрамна, че Кари изстена.

Тогава Хънтър я пусна, отстъпи назад и ѝ обърна гръб.

Кари го погледна безмълвно. Чувстваше се отблъсната и унижена от желанието, което току-що му бе показала. Спусна надолу тениската и вдигна трепереща ръка към устните си. Бяха подути и изранени. За нейна още по-голяма изненада, очите ѝ се напълниха със сълзи.

Сигурно бе чул риданието ѝ, защото веднага се обърна към нея. Напрежението по лицето му се стопи.

— О, скъпа, недей! Не мога да продължа да те целувам така. — Хънтър докосна с безмерна нежност горната ѝ устна с опакото на показалеца си. След това отпусна ръка. — Защото искам да правя любов с теб. — Гласът му се сниши до дрезгав шепот: — А и това не мога да направя. — След това свали очилата и потърка очите си. Когато отново ги отвори, изглеждаха уморени. — Кари, знаеш ли какво направи с този твой репортаж за болницата?

Тя отвори уста да отговори, но я затвори, без да издаде нито звук. Не беше очаквала да го ядоса с това и бе неподготвена да отвърне на въпроса му.

— Сигурна съм, че отворих кутия с червеи.

Той се засмя кратко, погледна към тавана, след това отново към нея.

— Много повече. Ти провали месеци конспиративна работа.

Кари го погледна слисано. Когато прочете мъка по лицето му, се отпусна на ръба на канапето, вкопчи ръце една в друга и затрепери.

— Имал си детективи под прикритие в болницата?

Той кимна.

— А сега с репортажа, който се излъчи тази вечер, съсипа всичко, което бяха постигнали. Никой повече няма да говори. Ще стъпват на пръсти от страх да не си получат заслуженото. Сега тези мои служители са ми напълно безполезни. А се бяха отправили в правилна посока. Всичко отиде по дяволите!

— Съжалявам — каза искрено тя. — Нямахме начин да знам.

— Тогава трябваше да го обсъдиш първо с мен! — кресна Хънтър.

Кари скочи наежена от канапето.

— Никога не обсъждам материалите си с друг, освен с Пинки.

— Той едва ли е имал власт да одобри този.

— В студиото той е властта, а не ти, господин окръжен прокурор.

— После, когато видя, че лицето му потъмня от ярост, отстъпи: — Извинявай. Прекалих. — След това седна на облегалката на канапето и вдигна поглед към него. — Такава история не може да бъде потулена, Хънтър. Беше истински динамит.

— Добра за рейтинга, предполагам.

— Да!

По дяволите, нямаше повече да се опитва да говорят разумно! Ако той играеше твърдо, така щеше да играе и тя.

— И твоят рейтинг е по-важен от месеци полицейска работа?

— Не, разбира се. Но откъде можех да знам, че си внедрил агенти там, че саботирам цяла разузнавателна мрежа?

— Да не мислиш, че само съм се засмял на изчезването на трите бебета, че съм казал на родителите им, че съжалявам много, но не мога да намеря децата им и затова им пожелавам повече късмет следващия път? Нима мислиш, че когато не съм в съдебната зала, само си чопля носа?

Кари вдигна предизвикателно брадичка от снизходителния му тон.

— Не е нужно да оправдаваш работата си пред мен, както и аз моята.

Той изруга тихо:

— По дяволите, Кари, това не е състезание между нас двамата! Нещо по-важно е. Осъзнаваш ли за какво говорим? Говорим за три изчезнали бебета, за шестима отчаяни родители и армия от объркани следователи.

Цялата ѝ напереност се изпари. Той беше прав. Историята нямаше нищо общо с тях двамата и тя се държеше детински.

— Съжалявам, Хънтър, наистина съжалявам! Разбира се, че осъзнавам сериозността на положението. Само като си помисля, че някой, който и да е, би могъл да открадне дете от родилното

отделение... — Тя потрепери. — Съчувствам на онези родители. Именно затова исках да излъчим репортажа в новините. А не си ли помисли, че вместо да попречи на разследването, моята история може да му помогне?

Гневът на Хънтър също се бе поуталожил. Изглеждаше уморен, когато поклати глава:

— Не и този път. Подозираме сериозно един човек. От месеци не го изпускаме от очи. Притежава много, неоправдано много пари. Но това не е достатъчно, за да го арестуваме. Имаме нужда от доказателства, факти, дати. Сега той ще се потули в миша дупка, ще покрие следите си и може никога да не го хванем. — Направи крачка към нея и впи поглед в нейния. — Можеш ли да ми помогнеш, Кари?

— Не повече, отколкото вече си чул. Всичко, което знам, е казано в репортажа.

— Твоят източник каза ли името на доктора? На сестрата?

Тя поклати уверено глава:

— Не. Кълна се!

— Кой е твоят източник?

Кари дълго го гледа. Очите ѝ бяха тъжни и сякаш се извиняваха.

— Моля те, не ме питай за това, Хънтър! Знаеш, че не мога да ти кажа.

— Това не е игра, Кари. Трябва да ми кажеш. Твоят информатор може да е виновникът. Може да страда от угризения на съвестта и да иска да признае, но да се страхува.

— Не, не е той. И използвам „той“ като безлично местоимение, а не за да уточня род.

— Значи взе думите на един човек за чиста монета и...

— Двама. Имах два източника. С единия се срещнах лично. Другият потвърди по телефона това, което първият ми каза. И двамата са изплашени.

— Ще ги пазим, докато съберем достатъчно доказателства, за да арестуваме заподозрените. Имената им няма да бъдат издадени. Обещавам.

— Аз съм обещала, Хънтър, преди теб. Не мога да разкрия източника си.

— Дори и когато това означава да отидеш в затвора? — попита тихо той.

Кари усети как кръвта се дръпва от лицето ѝ.

— Затвор ли?

Хънтър закрачи из стаята.

— Когато дойдох тук тази вечер, бях направо бесен. Виждах провала на месеци усилна работа. Но съм котенце в сравнение с главния детектив по случая. Той е ченге с твърди методи, Кари. Помолих му се. Исках пръв да поговоря с теб. Обещах му утре сутринта да те заведа и да му дам имената на твоите източници.

— Не трябваше да обещаващ. Не мога да му ги дам.

— А на мен?

— И на теб не мога.

Той я притегли към себе си и притисна лицето ѝ до шията си.

— Кари, за бога, недей да се инатиш! Отстъпи този път. Дай ми телефонен номер, адрес, нещо, за което да се хванем, каквото и да било.

Кари стоеше в прегръдките му, здраво стиснала очи. Устните ѝ докосваха кожата на шията му.

— Ами ако не го направя?

Погали главата ѝ с върховете на пръстите си.

— Ще те вкарат в затвора за възпрепятстване на правосъдието.

Тя вдигна глава. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Ще им позволиш да ме изпратят в затвора?

Очите му зашариха по лицето ѝ, сякаш поглъщайки красотата и страха ѝ. Сърцето му се сви от болка, но той отговори:

— Няма да имам друг избор.

Кари затвори очи, за да спре сълзите, но те се затъркаляха по бузите ѝ.

— Да, предполагам, че нямаш — рече тихо тя.

Хънтър я притегли още по-близо до себе си и се наведе над нея, сякаш за да я предпази. Изглеждаше толкова малка в ръцете му. Както беше боса, върхът на главата ѝ стигаше едва до гърдите му. Хънтър отчаяно искаше да я предпази, но тя не му даваше никаква възможност. Той заговори в косата ѝ:

— Казах им, че няма нужда да изпрацат кола за теб утре сутринта, че ще дойдеш сама.

— Благодаря ти.

— В девет. За по-удобно нека се срещнем в кабинета ми.

— Девет — повтори тя. Ръката ѝ се плъзна около кръста му. Мускулите под опънатия памучен плат на ризата му ѝ бяха познати. Дланите ѝ се плъзнаха по гърба му. Беше толкова силен. Искаше ѝ се да може да ѝ прелее от силата и смелостта си.

— Промени решението си. Моля те! — прошепна отчаяно Хънтър. — Как, по дяволите, мислиш, че мога да те затворя в килия?

— А как мислиш, че мога да престъпя професионалната си етика?

Той промърмори някаква ругатня и се отдръпна. След това наведе глава и устните им се сляха. Целуна я дълбоко и дълго, но страстта му бе предизвикана от тревога, не от желание. Когато се отдръпнаха един от друг, дълго се гледаха в очите.

След това си отиде, както бе дошъл, без да каже дума.

В осем и четиридесет и пет беше в кабинета на Хънтър, тъй като не искаше да закъснее и да изпратят полицията да я търси. Изобщо не можеше да мисли за това да я арестуват и откарат в затвора.

Секретарката на Хънтър я поздрави и я поведе тържествено към вътрешния кабинет. В момента, в който влезе, Хънтър стана и заобиколи бюрото си, за да я хване над лакътя. Кари се запита дали изглежда толкова зле, колкото се чувстваше.

Другият мъж в кабинета изглеждаше далеч по-малко решен да ѝ помогне да се отпусне и далеч по-малко учтив. Той се изправи бавно с победоносна усмивка на дебелиите си устни. Едновременно я плашеше и отблъскваше.

Беше нисък и як. Долната част на лицето му бе покрита с едва набола синкава брада. Косата му бе черна и по нея имаше пърхот. Изглеждаше така, сякаш ядеше сандвичи с кюфтета и чесън за обяд и правеше мръсни забележки за жените.

Беше чувала за лейтенант Харис. За него се говореше, че е ценен офицер за прилагането на закона, хитър детектив с упоритостта на булдог и ум, остър и аналитичен, както показваха и пронизващите му черни очи.

— Лейтенант Харис, Кари Стюърт — представи ги един на друг Хънтър.

— Госпожице Стюърт — каза повлечено той.

— Лейтенант Харис — промърмори Кари.

Хънтър я заведе до един стол и тя седна точно преди коленете ѝ да я предадат. Надяваше се да не издава колко е нервна, но разтревоженият поглед на Хънтър ѝ показваше, че сигурно е така. И той не изглеждаше да е спал повече от нея.

Харис се облегна назад и кръстоса глезен върху коляното си.

— Забъркали сте се в голяма каша, госпожице Стюърт.

— Така ми каза и господин Макий. — Поздрави се мислено, задето беше отговорила с толкова хладен глас.

— Но можете да излезете от нея — продължи Харис. — С кого говорихте в болницата?

— Не мога да ви кажа.

Той свали крака си на пода и се наведе напред.

— Значи умишлено ще скриете информация, необходима на полицейско разследване?

— Нямам доказателства.

— Позволете на нас да преценим това. Кажете ни каквото знаете.

— Вече го казах в репортажа си. Прегледайте го отново, ако имате нужда от припомняне. Мога дори да ви дам копие от ръкописа.

— Значи няма да ни окажете съдействие?

— Опитвам се. Току-що ви предложих...

— Чух какво ни предложихте — тросна се той. — Искам името на източника ви.

— Съжалявам. Това не мога да ви кажа.

— Тогава ще отидете в затвора, жено.

— Предполагам, че ще отида — отвърна предизвикателно Кари. Мразеше да я наричат „жено“.

Изглежда го ядосано. Той ѝ отвърна със същия поглед. Тя беше първата, която сведе очи.

— Били ли сте някога в затвора, госпожице Стюърт? Разбира се, че не сте, толкова мило момиче като вас. Е, да видим дали ще мога да ви нарисувам картината. Първо...

— Достатъчно, Харис — каза твърдо Хънтър. — Аз ще се заема по-нататък.

— Но...

— Казах, че ще се заема по-нататък! — кресна той.

Детективът демонстрира яда си, като излезе от стаята, без да бърза. Когато вратата зад него се затвори, Хънтър зае стола, току-що освободен от детектива, точно срещу Кари.

— Няма да ни кажеш, нали?

— Не.

— Кари, помисли си за родителите на онези бебета.

— Мислила съм — отвърна измъчено тя.

— Наистина ли? Ама наистина ли си мислила? Можеш ли да си представиш да отидеш в болницата, да родиш дете и да ти го отнемат, да изчезне безследно, да не знаеш какво е станало с него?

— Престани, моля те.

— Ти загуби дете...

— Престани!

— ... но никога не си го виждала. Представи си да държиш бебето си на ръце веднъж или два пъти, да го кърмиш...

— Хънтър, не!

— Представи си след това да си отидеш вкъщи, в детската стая, която си украсявала, подготвяла, преподавала с часове, очаквайки с нетърпение бебето, което ще спи в креватчето. И след това да се прибереш без него.

Кари стана и закрачи безцелно из стаята, сякаш се мъчеше да се освободи от някаква невидима клетка.

— Жесток си. Знам как страдат онези родители, но не мога да направя компромис със себе си.

— Какво ли е станало с онези бебета, Кари? Може би са били продадени на черния пазар на бездетни родители, които ще ги обичат? Или може би ще бъдат използвани в ужасяващи медицински експерименти? Или ще бъдат отгледани за детска порнография? Или са продадени на перверзни старци, които...

— О, престани, моля те! — извика тя и запуши ушите си. — Защо правиш всичко това?

— Защото, по дяволите, не искам да хвърля жената, която обичам, в затвора! Ще използвам всичко възможно, за да го предотвратя. — Той я сграбчи за раменете и я замоли: — Не ме карай да го правя, Кари.

— Трябва, скъпи. — Тя докосна бръчките от двете страни на устата му, сякаш за да изтрие умората и напрежението оттам. —

Сърцето ми се къса, когато си помисля за онези семейства, Хънтър. Познаваш ме твърде добре, за да се съмняваш.

После освободи раменете си, но не откъсна поглед от него.

— Но ако разкрия източника си, с кариерата ми ще е свършено. Ще изгубя репутацията си пред другите репортери. Надеждността ми няма да струва пукнат грош. Никой повече няма да ми се довери. Дала съм дума и не мога да я наруша.

Главата му се отпусна отсечено надолу, сякаш някаква жила на врата му беше отрязана. Няколко секунди гледа към пода. След това въздъхна дълбоко, отиде до вратата и я отвори.

— Харис — извика дрезгаво той. Детективът, който се беше изтегнал на един стол, стана и се отправи бавно към тях. — Готова е — каза кратко Хънтър, сякаш ако не кажеше думите бързо, никога нямаше да ги изрече.

Кари излезе от стаята. Харис щракна с пръсти и двама полицаи застанаха бързо от двете ѝ страни. Тя погледна Харис с открито презрение, преди да я поведат по коридора навън, където ги чакаше полицейска кола.

Харис премлясна.

— Е, това е. Няколко часа на студено и ще влезе в пътя. Бас държа. — Той се прозина. — И все пак е сочно парче, нали?

Хънтър влезе в кабинета си и затръшна вратата, за да потисне огромното си желание да забие юмрук в биреното коремче на Харис.

Докато минат бюрократичните процедури по затварянето ѝ, вестта за арестуването ѝ се разнесе из журналистическите среди. Коридорите на затвора бяха претъпкани с репортери и оператори, докато я водеха към сектора с килиите.

Задаваха ѝ въпроси. В лицето ѝ святкаха светкавици. Прожекторите на камерите я заслепяваха. Това ѝ напомни за дните, когато Томас беше обвинен в незаконно присвояване на общински средства. Но този път не бяха враждебни.

— Кари! — извика познат глас.

Тя обърна рязко глава и зърна Майк Гонзалес. Камерата стоеше на рамото му, но той не гледаше през нея. Лицето му пламтеше от вълнение.

— Майк, какво става? — опита се тя да надвика врявата. Полицайката я буташе да върви. Кари обърна глава, за да не изпуска оператора от очи.

— Ти си героиня! Всеки журналист в града застава зад теб сто процента. Пинки вдигна голяма врява. След всичко това името на Макий няма да струва пет пари.

— Но...

— Моля ви, вървете, госпожице Стюърт — каза полицайката и я забута през тълпата.

Объркана от събитията сутринта и това, което ѝ бе казал Майк, тя едва минути по-късно осъзна, че я водят в тесния коридор на крилото с килиите.

— Обадих се на съпруга си, когато разбрах, че ще бъдете тук — каза ѝ инспекторката. — Не мога да повярвам, че ви виждам лично.

Кожата на Кари беше настръхнала и тя потърка с длани ръцете си нагоре-надолу.

— Бих искала обстоятелствата да са по-различни. — И се усмихна едва-едва на жената.

Инспекторката поклати отвратено глава:

— Наистина е възмутително! Не мога да повярвам, че затварят вас, докато престъпниците се разхождат на свобода.

— Не смятам вас за виновна.

Какво правеше? Утешаваше надзирателите си? Усети, че в гърлото ѝ се надига смях. *Дали не изпадам в истерия?* — запита се и потисна смяха.

— Тук няма никой друг — забеляза Кари. Минаваха покрай килиите. Всичките бяха празни.

— Не и в тази редица. От прокуратурата наредиха да ви сложим тук.

— Разбирам. — Всъщност нищо не разбираше.

Инспекторката отвори вратата на последната килия.

— Имате и прозорец — каза приятелски тя с тона на пиколо, който казва „стаята ви е с красив изглед“. — Ако имате нужда от нещо — продължи, — просто ме повикайте.

— Благодаря ви — отвърна Кари, преди да осъзнае колко нелепо звучи това. Да не би да се опитваше да спечели титлата Мис Приятен характер в ареста?

Инспекторката затвори тежката врата. Кари подскочи при издрънчаването на стомана в стомана. Резето, което се плъзна на мястото си, издаде най-изнервящия звук, който някога беше чувала. Сякаш прониза цялото ѝ същество. Как хората тук се опазваха да не полудеят?

— Ще ми дадете ли автограф, преди да си заминете? — попита инспекторката през решетките.

— Да, разбира се — отговори Кари. Зъбите ѝ тракаха.

— И да е посветен на Гъс. Това страхотно ще го поласкае.

— Добре.

— Ще бъда на бюрото си. Нали няма да забравите да ме повикате, ако имате нужда от нещо?

Стъпките ѝ заглъхнаха надолу по коридора и Кари остана сама с един стол, нар, леген и тоалетна. Килията беше чиста. Изглеждаше нова. Бе гола и студена.

Треперейки, тя легна на нара и придърпа одеялото върху себе си. Какво ли щеше да помисли баща ѝ за това? А Томас? Последният щеше да бъде ужасен.

Кари се обърна на една страна, сви се на кълбо и заплака.

— Знаеш колко обичам това момиче.

Пинки въртеше мрачно чашата си с уиски върху мушамата на масата. Бони пържеше шницели на печката.

— Тя е жена, Пинки, не момиче. Поддържа нещо, в което вярва. Това си беше нейно решение. Не можеш да направиш нищо, дори и тя да ти позволеше, а тя няма да го направи.

— Знам, знам — отвърна раздражено той и глътна алкохола на един дъх. — Защо трябва да бъде такъв магарешки инат?

— Защото е твърдо убедена в правотата си.

— По дяволите, аз също съм твърдо убеден! Първото нещо, което направих тази сутрин, бе да уведомя адвоката на телевизията. Управата я поддържа напълно. Адвокатът можеше да я измъкне в рамките на няколко часа, но не! — Той тупна чашата на масата, за да подчертае думите си. — Твърдоглавото хлапе използва телефонния си разговор, за да ми каже да не предприемам нищо до утре сутринта.

— Изтъкна ли някаква причина?

— Рече, че щом правела това, щяла да го направи така, че да струвало нещо. Не искала да си купи излизането. Мисля, че иска източниците ѝ да видят, че е готова да страда, за да ги предпази.

— Това е възхитително!

— Възхитително, как пък не! — кресна той. — Трябва да прекара нощта в затвора! И какво мисли Макий за това? А? Как можа да ѝ стори това?

— Такава му е работата. — Бони изключи примирено котлона. Пинки дълго нямаше да е в настроение да яде. — Предполагам, че Макий се чувства далеч по-зле, отколкото ти.

Приблужи се и застана до стола му. Сложи длани от двете страни на лицето му, притегли главата му до гърдите си и я накара да се сгуши там.

— Никой не се чувства по-зле от мен — измърмори той. — Дори и уискито не ми помага.

Пинки избута чашата настрана, заби лице в майчинската топлина на Бони и уви ръце около талията ѝ. Тя поглади с длан главата му.

— Не се тревожи за Кари. Тя ще се оправя. Макий няма да позволи нищо да ѝ се случи. Той я обича.

— Мислиш ли?

— Знам го.

Пинки раздвижи глава между гърдите ѝ.

— Радвам се, че си с мен тази вечер, Бони. Имам нужда от теб.

Над него Бони затвори очи и стисна устни, за да не заплаче от радост. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от любов и щастие.

— Ако се ожениш за мен, ще бъда с теб всяка вечер. И всеки ден. Ще бъда твоя постоянно. — Тя намести върха на гърдата си пред устата му и я потърка в устните му. — Аз съм добра за теб, Пинки.

Той усети как под дрехата зърното ѝ се втвърдява от влажната милувка на устата му.

— И аз съм добър за теб.

Бони наведе главата му назад и го накара да я погледне в очите.

— Ти си *много* добър за мен.

Пинки я притегли в скута си.

— Е, щом сме толкова дяволски добри един за друг, защо не направиш от мен почтен мъж?

И спря смеха ѝ с целувка.

Нещо издрънча в дългия полутъмен коридор и Кари скочи рязко в леглото. Мускулите ѝ бяха схванати от дългото напрежение. Все още ѝ беше студено и бе лежала в едно и също положение часове, опитвайки се да прогони страха си от това място.

Но звукът на стъпки по бетонния под направо я ужаси. Бяха ритмични и се приближаваха към нейната килия.

Посетителят хвърли дълга сянка на пода. Тя я погледна с нарастваща паника. Спря точно пред килията ѝ. Кари едва чу дрънченето на ключовете през биенето на сърцето си. Той обърна глава към бюрото на инспекторката и на лицето му падна светлина.

— Хънтър! — извика Кари, останала без дъх.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Той влезе в килията. Кари скочи от нара и се хвърли в ръцете му. Прегръдката му я погълна. Той я притисна силно до себе си, повтаряйки името ѝ като молитва, сгъшен в шията ѝ.

— Добре ли си?

— Прегърни ме, просто ме прегърни! — прошепна неистово тя.

— Колкото искаш.

Не се откъсваха един от друг. Не говореха. Не се движеха. Кари се притискаше в него, сякаш се опитваше да стане част от тялото му. То беше силно и топло, нейната сигурност в този кошмар. Минутите изминаваха в мълчание.

В прегръдките му тъмнината започна да се стопява и чувството ѝ, че е затворена в капан, понамаля. Вече можеше да диша, без да има усещането, че ще се задуши.

Накрая той я пусна.

— Какво правиш тук?

— Официално разпитвам затворник. Неофициално помагам и утешавам. И давам любов. — Той я целуна нежно. — Яла ли си?

— Сержант Хопкинс ми донесе вечерята преди часове. Не я исках.

— Ще отида да ти донеса нещо.

Хънтър понечи да излезе, но тя се вкопчи в ръката му и отново го дръпна към себе си.

— Моля те, не си отивай! Недей! Прегърни ме!

Той отиде до нара и я положи на него. След това седна на ръба му и се вгледа в засенченото ѝ лице. Нарочно беше накарал сержант Хопкинс да не пали лампите. Поначало имаше достъп до килиите, за да разпитва затворниците. Но не по тази причина бе дошъл точно в тази килия точно по това време на нощта. Превишаваше правата си и рискувайки да изглежда плах, предпочиташе да ги превишава на тъмно.

— Толкова ли лошо беше? — попита нежно той.

Кари взе ръката му и я притисна до бузата си.

— Да. Никога не съм предполагала, че ще е толкова лошо. Може би отначало ми се струваше романтично да прекарам една нощ в затвора. Може би съм искала внимание, слава. Но реалното положение е унижително. Ужасно се страхувам. Знам, че е смешно, но се уплаших. Боях се, че по някакъв каприз на съдбата или ужасен инцидент може никога да не изляза оттук.

Изглеждаше на ръба на истерията. Хънтър никога не я бе виждал толкова потресена.

— Шшт, шшт. — Той погали успокоително главата ѝ. — Никога не бих позволил това да се случи.

— Но можеше и да не си в състояние да ми помогнеш — заспори глупаво тя. — Толкова ми беше студено!

Преди да помисли за последиците, той легна до нея и придърпа одеялото върху двамата. Кари се сгуши до него, издавайки звуци като ранено животинче. Уви ръце около врата му като изплашено дете и зарови лице във врата му.

— Обичам те, обичам те! Толкова ме е страх. Прегърни ме.

Нещастieto ѝ го прободe като нож и той го почувства също толкова остро.

— О, господи, аз също те обичам!

След това я прегърна силно. Но Кари искаше да е още по-близо до него. Устните ѝ намериха неговите. Той я целуна страстно. Езикът му се промъкна дълбоко във влажната ѝ копринена уста.

След дълги минути се отдръпна от нея.

— Всемогъщи боже, това е лудост! — Той покри шията ѝ с бързи целувки. — Бих могъл да те удуша, задето ни постави в такова затруднение.

Тя опря буза на гърдите му.

— Заслужавам да бъда удушена. Трябваше да защитя правото си на репортер да запазвам източниците си, но научих и че не съм мъченица. Осъзнах, че дълбоко в себе си съм страхливка. Как издържат осъдените тук ден след ден, година след година?

— Твърде малко от тях са толкова чувствителни като теб, любов моя.

— Ще направя репортаж за осъдените. Ще изследвам тяхната...

Хънтър изстена:

— Нека първо те измъкнем оттук, след това мисли за другарите си по съдба и как можеш да привлечеш вниманието на обществеността към тяхната участ. — Той повдигна брадичката ѝ, за да я погледне в очите. — Защо не позволи на адвоката на УБТВ да те освободи под гаранция?

— Какъв щеше да бъде смисълът на всичко това, ако го бях направила? Истинският въпрос тук е Първата поправка. Знам, че ме мислиш за беля, инат и...

— Уважавам това, което направи. — Очите ѝ се разшириха от изненада и той се засмя: — Сега говори мъжът в мен, а не окръжният прокурор. Окръжният прокурор все още ти е сърдит. Но аз те обичам, Кари Стюърт, заедно с всичко, което цениш. — Отново притисна главата ѝ до гърдите си. — Защо иначе бих рискувал кариерата си да идвам тук и да те прегръщам така? Могат да ме направят на нищо за това.

— За сексуално насилие над затворничка?

— Нещо такова.

Тя го целуна по брадичката.

— Обещавам да не викам.

Отново се целунаха и бе толкова приятно, че измина доста време, преди сериозността на ситуацията отново да вземе надмощие.

— Могат да те направят на нищо и поради друга причина — рече тихо Кари, като си спомни хаоса, който бе предизвикало арестуването ѝ в коридора на полицията.

— Колегите ти вече се погрижиха. Заглавията във вестниците ме изкарват едва ли не човекоядец. А ти бутна Жана д'Арк от пиедестала. Зад гърба ти стои предана армия. Обявиха ме за свой общ враг и се нахвърлиха върху ми от всички страни.

— Съжалявам, Хънтър. Наистина съжалявам! Не исках да изглежда като лична атака срещу теб.

— Е, това е нещо неочаквано.

Кари се засмя:

— Какво ще направиш, за да спечелиш отново благосклонността на обществото?

— Ще открия какво е станало с онези бебета и ще ги върна на семействата им. Имам предчувствието, че не са мъртви.

— Надявам се — каза тихо тя.

Замълчаха. Кари слушаше влюбено ударите на сърцето му до ухото си. Само преди минути тясната килия ѝ бе изглеждала заплашителна. Сега, когато лежеше до нея и я прегръщаше, студеният мрак се бе разпръснал. Чувстваше се в безопасност, стоплена и спокойна.

— Взеха ми часовника. Колко е часът?

— Късно е.

— Ти си планирал предварително тази среща, нали? Затова съм в това отделение, където няма други затворници.

— Да, планирах я. Не можех да ти позволя да прекараш нощта в затвора сама.

— Как обясни посещението си на сержант Хопкинс?

Ако усмивката, която ѝ отправи, бе нещо подобно на тази, с която се бе усмихнал на инспекторката, Кари вече имаше отговора.

— Тя е романтична натура. Просто апелирах към чувствата ѝ.

— Това не включва ли подкуп?

— Емоционален може би.

— И тогава не плати за онзи портокал в магазина. — Кари го огледа внимателно. — Мисля, че с малко насърчаване би станал ужасно корумпиран.

— Вече съм такъв. Лежа в килията заедно с една затворничка и желая с цялото си сърце да я опозная интимно.

Кари се засмя и се притисна по-плътено до него.

— Това ли желаеш?

— Престани, Кари, или ще си докараме повече неприятности, отколкото имаме в момента. Стопли ли се вече?

— Да — въздъхна тя. — Остани така. Не мърдай. Може да се кажат някои неща за тесните легла.

— Усещам гърдите ти.

— Така ли?

— Да. Казвал ли съм ти някога какви хубави гърди имаш?

— Да.

— Следващия път, когато се любим, ще им отделя специално внимание.

— Очаквам го с нетърпение.

Ръката му около кръста ѝ се стегна и я притисна още повече до тялото му. Устните му се раздвижиха в косата ѝ:

— Липсваше ми. Липсваше ми това да правя любов с теб, да протягам ръка нощем и да те намирам до себе си, сутрин да се събуждам с теб в леглото. Помниш ли онзи следобед в Брекърридж?

— Всичките си ги спомням. Кой по-точно?

— Когато валеше.

— Хмм, да.

— Наистина ли? — Устните му се плъзнаха надолу по носа ѝ и целунаха полуотворената ѝ уста. — Кой момент ти хареса най-много?

— Всичките. Харесва ми, когато се изследваме един друг с ръце и устни. Обичам да докосвам кожата ти и косъмчетата по гърдите и корема ти. Устата ми се налива, когато си помисля за вкуса ти. И обичам да те чувствам в мен. Изпълваш ме докрай.

Той задиша учестено до ухото ѝ.

— Там си стегната и топла — прошепна, като правеше забранените думи да звучат толкова сладко. — Винаги готова за мен, идеална.

След това устата му намери нейната в тъмното и започна да я люби с езика си. Когато най-сетне се отдръпнаха един от друг, той пъкна главата ѝ под брадичката и каза грубо:

— Хайде, заспивай!

— Ще останеш ли при мен?

— Ще остана.

— Обичам те!

— Обичам те!

Сърцата им биеха в един ритъм. Кари заспа.

Когато се събуди призори, него го нямаше. Но нарът беше още топъл на мястото, където бе лежал с нея в тъмната нощ.

Адвокатът на УБТВ изглеждаше абсолютно конте — с непринудени маниери, издокаран по последна мода чак до свежия карамфил на ревера си. Когато по-късно същата сутрин се появи пред килията ѝ, се усмихна очарователно.

— Добро утро, госпожице Стюърт.

На Кари ѝ се стори, че ако имаше шапка, щеше да я свали при бързия си поклон.

— Свободна сте.

Вече се чувстваше значително по-удобно в килията, отколкото предишната вечер, преди да се появи Хънтър. И все пак нямаше търпение да се измъкне, докато сержант Хопкинс отключваше вратата.

— Благодаря — каза задъхано тя. Адвокатът я хвана за ръката и я поведе по коридора. Когато стигнаха до бюрото на сержант Хопкинс, Кари се спря.

— Все още ли искате да ви дам автограф?

Полицайката грейна.

— Не исках да ви притеснявам. Благодаря ви, че си спомнихте.

Кари написа посвещение на Гъс на най-горния лист на един бележник. След това го подаде на жената и попита:

— Не са ли прекалено дълги смените ви?

— Работих двойна смяна. Господин Макий ме помоли, за да мога да се грижа за вас.

Кари кимна, усмихна се тайнствено и напусна отделението с адвоката. Долу върнаха личните ѝ вещи. Тя свери съдържанието на кафявия плик с описа, направен предишния ден, подписа се и се приготви да си тръгне. Точно тогава един гръмовен глас я спря:

— Почакайте минутка!

Кари се обърна и погледна страховито намръщената физиономия на лейтенант Харис.

— Искам да ви видя — посочи я той с дебелия си пръст с изгризан до месо нокът.

Гърлото ѝ отново се сви от страх. Нима трябваше отново да се върне в затвора? Къде беше Хънтър?

— Госпожица Стюърт е освободена под гаранция — каза рязко адвокатът.

— Това е между нас двамата — рече войнствено Харис и отпрати адвоката с махване на ръката си. Изпъкналите му очи не се откъсваха от Кари. — Идвате ли или не?

Предизвикваше я. А както Пинки и Хънтър добре знаеха, тя никога не отстъпваше пред предизвикателствата.

— Разбира се. — После, за най-голямо учудване на адвоката, последва Харис. Адвокатът нямаше друг избор, освен да заприпка след нея.

Изкачиха се по някакви стълби, свиха надясно в един коридор, след това свърнаха наляво и влязоха в една малка стая. Харис отвори

вратата, въведе я вътре и каза:

— Май че тия са ваши приятели.

Никога не беше виждала жената със стоманено сива коса и топли кафяви очи, но можеше да разпознае рошавата руса грива и покритите с белези от акне бузи на своя познат навсякъде.

— Здравсти — рече Грейди Бъртън. — Сигурно съм в черния ти списък, а?

Въпреки умората си, Кари се засмя:

— Нека просто да кажем, че ужасно се радвам да те видя.

— Това е... ъ-ъ... госпожа Плъмър — каза Грейди. — След като научихме, че си отишла в затвора заради нас, снощи се срещнахме и... ъ-ъ... решихме да дойдем сами.

— Много мило от ваша страна — рече Кари и им се усмихна. — Постъпвате правилно. Никога нямаше да ви издам, но мисля, че полицията има нужда да чуе каквото има да ѝ казвате.

— Ние също — рече госпожа Плъмър.

— След като са дошли, вие сте напълно свободна — каза Харис. — Свалям обвиненията срещу вас.

Явно очакваше раболепни, сълзливи благодарности, но Кари просто кимна. Харис се намръщи. Можеше да сплаши всекиго, но на тази госпожичка окото не ѝ мигваше. Той отново размаха пръст под носа ѝ:

— Отсега нататък стойте по-далеч от мен.

Тя погледна пърхота върху косата му.

— Ще направя всичко възможно.

Сарказмът ѝ беше напразен. И беше сбъркала. Той не ядеше чесън на обяд. Ядеше го на закуска.

Без да се бави повече, адвокатът я изведе навън. Яркото слънце прогони студа на затвора. Тя затвори очи и вдиша дълбоко свежия въздух. Когато ги отвори, по стъпалата към нея тичаше тълпа репортери, а срещу нея бяха насочени камери и микрофони.

— Внимавайте какво ще кажете — предупреди я адвокатът. — Всяка ваша дума ще бъде цитирана.

Вече приемаше спокойно прекараната в затвора нощ, но дали щеше да обясни чувствата добре? Къде беше Хънтър? Защо не беше дошъл с адвоката ѝ да я освободи? Защо не беше с лейтенант Харис?

Не ѝ остана време да се окопоти от объркването си, защото един репортер ѝ зададе първия въпрос:

— Как беше в затвора, госпожице Стюърт?

— Не бих ви го препоръчала — усмихна се несигурно тя.

— Лошо ли се отнасяха с вас?

— Ни най-малко. Настаниха ме възможно най-удобно.

— Бяхте ли разпитвана от лейтенант Харис?

Внимавай!, предупреди се тя. Може някой да беше видял Хънтър да влиза в отделението вечерта. Ако не го споменеше, можеха да възникнат подозрения.

— Снощи говорих с господин Макий — отвърна уклончиво Кари.

— За какво?

— Помоли ме да назова източниците си. Не пожелах.

— Разбрахме, че двама от служителите на болницата са дошли тук тази сутрин, за да разкажат всичко на полицията.

— Да. И се радвам по много причини. Никак не ми се искаше да прекарам още една нощ в затвора. — Всички се засмяха. — Но искрено се надявам това, което кажат, да помогне на полицията да открие изчезналите деца.

— Ако можеше времето да се върне назад, пак ли щяхте да запазите източниците си в тайна?

— Абсолютно — отвърна убедително Кари. — Това е един от най-спорните въпроси на нашето време. Вярвам в свободата на пресата. Вярвам в правото на личността на дискретност и смятам това за свещено. Също така смятам, че правосъдието трябва да си върши работата. Изобщо не оправдавам отвлечането на деца от родилното. Ако знаех лично някое доказателство, щях да го кажа без колебание на окръжния прокурор. Но в същото време съм готова да отида в затвора, за да опазя в тайна имената на източниците си, които до тази сутрин пожелаха да останат анонимни.

— Мислите ли, че господин Макий използва този случай, за да ви върне за вашите атаки срещу него?

— Атакувала ли съм някога господин Макий? — попита невинно тя.

Публиката ѝ отново се разсмя.

— По едно време репортажите ви бяха доста пристрастни — напомни някакъв репортер. — Само дето не обвинявахте окръжния прокурор, че използва сегашния си пост с всякакви средства, за да напредне в политиката.

Кари се чувстваше ужасно изморена. Знаеше, че изглежда окаяно. Беше облечена като за затвора, а не като за пресконференция. Гримът, поставен преди двадесет и четири часа, ѝ се струваше като спечена и лющеща се боя. Дрехите ѝ бяха омачкани.

Но точно този въпрос изостри ума ѝ. По едно време през нощта беше стигнала до важно заключение, но то бе останало накъсано и недовършено. Сега се събра в остър фокус.

— По едно време отношението ми към господин Макий беше пристрастно.

— Заради твърденията му срещу покойния ви съпруг?

— Да.

Адвокатът застана между нея и камерите.

— Тези въпроси нямат отношение към сегашното положение. Госпожица Стюърт няма повече какво да ви каже.

— Имам — възрази Кари. През тълпата премина шепот. Дори и шумът на уличното движение като че ли не нарушаваше настъпилата тишина.

Няколко месеца преди това щеше да използва тази възможност да съсипе Хънтър Макий с радост. Сега щеше да ѝ помогне, за да го защити.

Вместо да им каже как той разрушава репутацията на починали хора, как тормози вдовиците им, как използва спорни процеси като трамплин за собствената си кариера, тя щеше да застане на негова страна. А можеше да го смачка, ако кажеше, че се е промъкнал в килията ѝ по-среднощ.

О, каква сладка тайна бе това!

Как бе могла да си мисли, че е пресметлив карьерист? Мъжът, когото обичаше, бе почтен и нямаше нужда да играе политически игри, за да спечели доверието на обществеността. За да спази принципа, в който вярваше, бе изпратил любимата си жена в затвора. Но също така бе рискувал името си, прекарвайки с нея нощта в килията ѝ.

Нетърпеливите репортери, които я гледаха, щяха да попият всяка нейна дума. Щяха да я записват, цитират и снимат. Преди година тя

щеше да използва това оръжие, за да съсипе Хънтър Макий. А сега всичко, за което можеше да мисли, бе колко го обича.

— Истина е — започна тихо Кари, — че по едно време изпитвах лична неприязън срещу окръжния прокурор Макий. Но бе само това — лична неприязън. И по най-непрофесионалния начин използвах достъпа си до медиите, за да го клеветя. — В гърдите ѝ се надигнаха чувства и тя искрено се надяваше да не заплаче. — За разлика от мен, той раздели личните си чувства от професионалните си задължения в този случай. Той е почтен човек. Отказа да направи компромис с честността си, независимо колко му струваше в лично отношение. Уважаваше това, че задържах информацията за себе си. Постъпи по единствения възможен начин.

Изглеждаха разочаровани. Казаното от нея идваше право от сърцето ѝ. Беше подредила, обмислила и признала мислите си наум, преди да ги изрече гласно. Но те не бяха интригуващите изявления, които правеха сензационните новини.

— Бихте ли ни извинили — намеси се отново адвокатът. — Госпожица Стюърт понесе ужасно изпитание. — След това я хвана за лакътя с изненадващо силна ръка и я поведе към колата си.

По отношение на новините денят беше рекорден. В късните емисии имаше безброй репортажи за доктора и сестрата, които бяха организирали черен пазар на бебета в една от водещите болници на града. Трите изчезнали и продадени деца бяха намерени. Потъналите им в сълзи родители даваха обширни интервюта. Беше показан докторът, който криеше лицето си, докато го водеха от полицейската кола към затвора.

Кари се почувства ядосана, задето не бе успяла да участва в най-важния момент, но Пинки ѝ беше отказал да я пусне на работа този ден. Когато адвокатът я откара в УБТВ, Пинки не ѝ позволи дори да прегледа пощата на бюрото си.

— Върви си у дома. Почини си. След работа ще дойдем с Бони. А сега се махай отук, зает съм. Тръгна ли някой да поговори с Хъс... Хус... абе както там се казваха? Отиде ли вече някой там? Хайде, размърдайте си задниците!

Когато пристигнаха в апартамента на Кари, Пинки изпи с наслада двете питиета, които Бони му позволи, докато превръщаше плика с продукти във вкусна домашна вечеря. Отидоха си веднага щом съдовете бяха измити.

Пустата вечер зина пред Кари. Беше поспала доста същия следобед, затова сега не ѝ се спеше. Умът ѝ просто не се задържаше в книгата; по телевизията нямаше нищо, нямаше и с кого да си говори. Не ѝ оставаше да прави друго, освен да запълни часовете с тревоги.

Защо не ѝ се беше обадил Хънтър? Кари знаеше, че е бил зает през целия ден, но можеше да намери пет минути да се обади, за да се осведоми за здравето ѝ, за душевното ѝ състояние, за каквото и да било! Защо беше изчезнал така?

Все още се измъчваше от тези въпроси, когато звънецът на входната врата иззвъня. Кари изтича до вратата. Когато го видя през шпионката, въздъхна облекчено и отвори.

— Мога ли да вляза?

Кари му направи път.

— Мога ли да получа нещо за пиене?

Без да дочака съгласието ѝ, той отиде право към барчето и си наля чисто уиски. Изпи парливата течност на един дъх.

Изглеждаше ужасно изморен. Когато влезе, държеше сакото и жилетката си, окачени на показалеца и метнати върху рамото му. Пътъом ги захвърли върху канапето. Ризата му беше измачкана. Вратовръзката — разхлабена. По лицето му бе набола брада. Страните му изглеждаха изпити и под очите му личеше умора. За пръв път очилата не му придаваха изискан вид, а сякаш тежаха върху носа му. Ако с нещо напоследък бе ресал косата си, това бяха само нетърпеливите му пръсти.

Но в нейните влюбени очи той никога не бе изглеждал по-добре.

Хънтър я погледна. Едва забележима усмивка повдигна ъгълчето на устата му. Блузата ѝ беше оплескана с боя. На коляното на джинсите ѝ имаше дупка. Косата ѝ беше разпусната в облак руси къдрици. Изглеждаше дяволски размъкната, спокойна и секси.

— Някакви лоши последици от миналата нощ?

— Вратът ми е схванат.

Той отвърна на усмивката ѝ, когато си спомни как беше държал главата ѝ до гърдите си.

— Нищо друго?

— Не. — Очите ѝ зашариха неспокойно из стаята. По някаква неизвестна причина се чувстваше невероятно нервна. — Гледа ли ранните новини?

— Да.

— О! — отвърна Кари с тъпичък глас. — Видя ли репортажа за мен?

— Да.

— Чу ли какво казах за теб?

— Да.

Най-сетне студеното му безразличие разпали гнева ѝ. Тя отпусна леко едното си коляно в надменна поза, сложи ръце на хълбоците си и попита:

— Е, по дяволите, какво мислиш за това? Кажй нещо!

Той се приближи бавно до нея и я гледа сякаш цяла вечност. След това ръката му се стрелна, хвана я зад врата и повдигна лицето ѝ към устата му.

Целуна я с изгаряща страст. Устните ѝ се поддадоха на майсторството му и не им остана друг избор, освен да се подчинят на дръзкия му език.

Кари вдигна колебливо ръка към рамото му. Точно тогава езикът му погали чувствителното място точно зад горните ѝ зъби. Тя зарови пръсти в разрошената му коса.

Хънтър я прегърна силно и я държа така няколко секунди.

— Страхотна жена си, знаеш ли? — Ръцете му зашариха дръзко по тялото ѝ и коленете ѝ омекнаха.

— Обичам те!

— Знам. Ти направо го съобщи на целия свят. Господи, когато видях това... — Той завладя властно устата ѝ.

— Можех да те убия, Хънтър Макий. Къде беше целия ден? Защо не ми се обади? Съсипах се от тревога.

Хънтър обясни между целувките, които полагаше върху устните и шията ѝ:

— Настана истински ад, когато тази сутрин Бъртън и госпожа Плъмър дойдоха в кабинета ми. Препратих ги към...

— О, да, точно там! — въздъхна тя и изви тялото си така, че да е по-удобно за търсещите му ръце. След това го гризна леко по ухото.

— ... към Харис. Знаех, че ще те освободи до няколко минути. Наистина нямах време да те намеря и да го отпразнуваме заедно.

— Прощавам ти — прошепна тя в косъмчетата по гърдите му, когато разкопча ризата му.

Вратовръзката му вече лежеше на пода в краката им, жертва на нетърпеливите ѝ ръце. Той посегна към очилата си.

— Не, остави ги.

— Защо?

— За да не пропуснеш нещо — подразни го тя. — И после какво стана?

— Отидох лично в болницата и разпитах онази сестра, дето била замесена. Тя... О, господи, Кари, откога не сме се любили? Не мога...

— Разкажи ми за сестрата.

— Сестрата ли? О, да, сестрата. Тя си изпусна нервите и се разприказва. Изпратих я в полицията да даде показания и се заех с доктора. — Блузата ѝ вече лежеше на пода. Ръцете му покриха гърдите ѝ. — Много тежък ден.

С наслада езикът му се пъкна отново в устата ѝ. Тя притисна тялото си до неговото и се чува въздишки на копнеж.

— Продължавай... О, Хънтър! — Зърната ѝ се втвърдиха под умелите му пръсти. — Каж ми всичко.

— След това обиколих родителите на изчезналите бебета и ги уведомих, че агенциите в момента прибират децата им от градовете, които сестрата назова. Утре всички ще бъдат заедно.

— Ти си герой. — Тя измъкна ризата от панталоните му.

— Край на историята. — Устата му се насочи жадно към гърдите ѝ. — Желая те! Никакви приказки повече!

— Още едно нещо. Бони и Пинки ще се женят. — Пръстите ѝ се заровиха в косъмчетата около пъпа му.

— Браво на тях! — Той разкопча джинсите ѝ и я подраска по корема точно над ластика на бикините.

— Той ти е страшно ядосан, задето ме вкара в затвора. — Чевръстите ѝ пръсти се заеха с токата на колана, след това с ципа му.

— И аз не умирам от любов по него.

— Защо? — измърка тя срещу шията му. Опитните му пръсти знаеха къде точно да докоснат, къде да погалят и какво да направят, за да я накарат да се разтопи.

— Не може да те държи настрана от неприятностите. О, господи!
— изстена той. И нейните пръсти бяха немирни. Хънтър продължи с пресипнал глас: — Отсега нататък искам от него да ти възлага само кротички истории.

— О? — Въпросът излезе като тиха въздишка. Той плъзна ръце в бикините ѝ и ги свали заедно с джинсите. Кари се освободи от тях. —
Защо?

— Защото ще се женим. След това няма да те изпращам нито в затвора, нито където и да било. — Хвана я отзад, повдигна я и я намести на скута си. Тя го пое в себе си и уви крака около бедрата му.
— Дори и за една нощ.

Когато направи първия тласък, Кари застана, но не преди да произнесе:

— Тиранин!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.